[illegible]

ספר
נוף עץ חיים והוא

Sefer nof ʻes Ḥayyim:

ענף שני מספר פרי עץ החיים אשר בו יבואר
שורש מצות עשה ומצות לא תעשה וענינים
הרבה ואת כל אלה עשתה ידו של הרב הקדוש
המקובל האלוקי כמוהורר חיים ויטאל זל הר״ה
כאשר שמע מפה קדוש הוא האר״י אר״
ז״ל ה״ה רבו מובהק נ״שי עמה״ן נ״דו תפ״ח לפ״ק

H. ben J. Vital.

א

בעה"ת

כלל טוב ומספר על חיוב שער המצות הנקרא
ושער המצות והוא לבאר שורש מ"ע ול"ת ונה
שנקרא ונבאר הענין הלאוין שבתורה כנגד ש
שנקראת מורי זל:

דע כי יש ד' מיתות ב"ד ויש מיתה בידי שמים ויש כרת ועונשים אלו האחרונים נחשבים לא כי ש
עונשם בידי שמים רק שזה חמור מזה בזמן: אך ד' מיתות ב"ד הלוקים מנצפ"ך והנה הם
ה' מיתות כנגד ה"ג המכונסי' בדעת כי טל ואותן הם גבורות כנודע ויש בהם חלק ב' גבורות וחלק
מכוסים וכן שם שלשים מגולים והמכוסים נקראו לאו שאין בו מעשה בהיותם מכוסים אין בהם
מעשה והמגולים הם נקראו לאו הניתק לעשה כי הוסרו וניתקו ובחי' הגבורות נעשו חסדים ולכן
הם ב' בחי' אלו אין לוקין עליהם כי החסדים ממתיקים אותם אחר כך ה"ג אלו חוזרות ומתגלות
ביסוד דנוק' ונשם נותנו לרחל כשבא שאח"כ עד יותר טובה אלו הגבורות שביסוד נקרא ג'
גבורות נקרא חנויות כל אלו הם בסוד שבאים שהיא גבורות ויסוד הרחל וכל זה הוא ב
בדוכרא גם בנוקבא. ויש בה ב' בחי' אלו שהם מתגלים ונתפשטות והתגלות ולכן המתגלה
הראשון בדעת שהם ג"כ ה' מיתות ב"ד כלא אך מהתגלות והתפשטות כי התפשטות יהיה
מיתות ב"ד והתגלות יהיה ב' בחי' לאו הניתק לעשה ולאו שאין בו מעשה או מה הוא ומתגלה
לאו שאין בו מעשה בלאו הניתק לעשה ולכן ענין זה ותבין כי קפה יש ג"כ הם גימ' שהוא
סוד מה שהוא ש"ע ו"ר אותיות ב' נ"ל:

ובכן זה שאמרו רז"ל כל לא תעשה שבתורה נשים חייבות חוץ מבל תשחית ובל תקיף וכו'
ומ"ע שהזמן גרמא נשים פטורות כי השרש הוא לפי שמ"ע היא בגבורה שהיא מן ה'
הנשים חוץ בל תקיף שהמעשה אין לה רק בו אלו הם חסדים המכוסים ולכן נשים פטורות
לפי שאין הנשים שהם רחל ולאה נגלות חוץ בהם לפי שאינם יכולה ומעלה כן בכיסוי גמור
ורחל ג"כ אינה נגלות לפי שהיא אינה מתגלות רק מהחסדים המגולים למטה ולכן נקרא ומ"ע
שהזמן גרמא לפי שסבר ירידת שירידת החסדים למטה צריך המשך הזמן והוא במכסה
לפי שאינם מקבלים אותם המחיצות עליהם ונעצו כי הזמן גורם להם לירד ובו החסדים המגולים
יורדים

יורדים ברגע כמרוצה לפי שאין להם מחיצות המעכבים אותם כנגד מדלין ברוש פ"ק שניה של נזיר

ולכן נקרא מ"ע שאין הזמן גרמא שלו משא"כ רחל וכן הנשים חייבות בהם והנה עשאתם בסוד ששה

שמי עם י"ה שס"ה וה זכרי רמ"ח עם י"ה ומה מחשבות ומשמעות של רש"י הדינים שהם שס"ה ואז תמצא

דמחשבות וה הם רחלים שהם רמ"ח איברים כמנין רמ"ח והטעם הוא כי כל שם זה הוא בזעיר

בי"ס של והנה בראש שלו הם מחשבות י"ה והם נפלאות בנה' של הבינה כנודע ולכן הם דינים

כנודע והם סוד הדם המתפשטות תוך הגוף גידים והחיות הגוף אך ותחת דזעיר שמעה ששם

הוא סוד זה של רש"י הנה אותם ונתנו בנפשי דבינה ואז הם רחלים כמנין רמ"ח איברים:

נפתחה נבואה וזה הנקרא פטורות מ"ע שהזמן גרמא הוא לפי שכבר נודע כי השגב

יוצאו מן התורה דרגא ולמטה ובאורה השמות הם רבעים יתר מקום ההוא נקרא זמן

כי הזמן הוא בחי' יום ולילה נק' זמן ונעשה נקרא יום ונשבה לילה וכל המצות אשר הם תלוים ב

בענין הזמן ההוא מהתורה ולמטה נקרא זמן שהזמן גרמא ולכן הנשים פטורות דנקבא א

אינה ברגע זו בעשיות הם המצות אין צריך שהם הנקבא תעשה ובזה כי כבר

נבראת עמו שנעשה אותה מצוה כי רמ"ח איברים נכללים ברמ"ח איבריו ואהם כשיבא אבל לא

הם כענין ששה גידים ונשלה טעם בפנים בעצמו וזה שהם בפנים עצמה כי הם נכללים אותם

דדכורא מאותם דנוקבא ואינם מחוברים כן בבשר עמו והחיבור של רמ"ח איברים ולכן גם

היא חייבת בהם בפנים עצמן ונבין הזוהר אומרו שמי עם י"ה שס"ה והעם זכרי רמ"ח ומזה

תבין איך ברמ"ח נכללות עמו ובשס"ה אינם נכללות עמו ונשלה שס"ה איברים אחרים: ולכן

והטעם אלא הגידין אשר בהם בחי' הדם מתפשטות וחיות הגוף: כנודע הנה רמוזים בשם י"ה

כמו עם י"ה שס"ה והענין כי תמורת הדם נשך מאבא ומ הנקרא מ"ה והוא במילוי זה כי עד בשם

שמי עם י"ה שס"ה והענין כי תמורת הדם נשך מאמא הנקרא כ"ה והוא במילוי זה כי יורד בשם י"ה

במילואו גם עשרים וה של כ"ה. שהוא סוד מזא אשר בה סוד הדיורים בסוד ויצר ה' אלהים כי

הוא סוד נקוד דירי כנודע ולכן ה' של י"ה אשר רומז בה נכתיר ב' ציורים כי צורת ה' היא דו

ודי נמשהם גם ד"ר ועמו יור שהוא י' הרי הכל גידים כי הדם נשך מאמא ונרים כי כל החיות

נמשך מ מאמא לכן השס"ה גידים הם מעלה בשם י"ה שהוא גימטריא ש"ו ועם ב' מחשבות זה כמנין

תיר

לכן גם הרי גידין והדם מבחוץ נמשכין מאו"א ואמנם היות וספרים שס"ה גידים הוא לפי שמ"ה
כי הלא ביארנו כי עד יה גי' גיד עם ב' אותיות והם גי' הוא ג"ל רם כנ"ל והנה כאשר נמנה מחשבון
פעמים רמ"ח יהיו בעשר תשעה תשיר שס"ה גידים או שס"ה גידים לה' נשאר חי' שחשבון נהו בגימטריא
גיד נצה בגימטריא חי והוא סוד גיד הנשה הקדוש של היסוד הנקרא חי עולמים אשר גיד זה
מיוחד לו ואינו מתחבר אחר שהוא דבוק שאחר השס"ה שהם כפולים ואינם צריכים היא אלא ו
לכן חייבת היא בעולם אך רמ"ח ומ"ע הם מחוברים כי אמ"לה רמ"ח איברים רק כללו כנגד רגליו
לכן לכן פטורה בהם בהיות שהיא נעשית שם שהיא החרה הנקרא שם שהוא נקרא כנ"ל שם ו
מצוה חייבת כי אינם נכללת עמו ונקרא שלא הדין גורם והטעם רמ"ח שלו נרמז שלה כמ"ש הוא כי רמ"ח
מ"ע יוצאים מן הב' אותיות וה כמו ב' אותיות הם גי' [illegible] כן זה האותיות הם הנקראו עצמם במלוי
בסוד כלה והנה במלוי אלפין להיות בגמטריא הם מ"ה הוא בגי' [illegible] וזהו סוד של הענין היוצא
מאותיות הנקרא [illegible] גי' [illegible] ונאמר [illegible] פעמים [illegible] הם גי' רמ"ח עם ה' א"כ הרי [illegible]
רמ"ח ובר שמ"ע [illegible] כפולים הם ויובן [illegible] הנקרא [illegible] בכלל [illegible] ולנצות גופה רמ"ח מ
איברים שלה רק זה שלשתות [illegible] לכן [illegible] ברמ"ח שלו [illegible] אשה כנקבה [illegible]
אך התיות הערב שנות [illegible] הם סוד שס"ה גידים והרב שבהם [illegible] היא ג
מאו"א ואינם צריכים לה לכן יש שס"ה גידים אחרים ודו"ק!

סוד מצות המצוה הנ"ל כי ב' בחי' אלו של זיווג עשה האדם מ"י מצוה והם זיווג או"א וזיווג
זו"ן והענין כי הנה גם שב' בחי' של מצות והם מצות עשה ומ"ת וכבר ידעת מ"ש בזוהר כי
[illegible] י"ה [illegible] פ"ע רמוזים בב' אותיות י"ה שהם או"א ומ"ע בב' אותיות ו"ה שהם זו"ן
והנה האדם העושה מצוה גורם ב' זיווגים כנ"ל כי ב' אותיות מ"ע מצוה הם באות ב"ש י"ה הרי זיווג
או"א שהם י"ה וזה העושה [illegible] האדם [illegible] בסוד [illegible] י"ה [illegible] כנודע והענין כי שהם
באבא [illegible] בזו"א [illegible] ששהם גי' [illegible] ובהתחברם עם י"ה [illegible] ה"ב שמות הנק'
אז הם [illegible] כי [illegible] קיום האדם [illegible] גורם להתחבר [illegible] שהם אחוריים רמו"א עם ה
[illegible] שהם ואז [illegible] גי' [illegible] חיים [illegible] או"א [illegible] ואמר לכן להיות [illegible]
שהם [illegible] גורמים [illegible] ונתלבשו ב' אותיות הוי"ה [illegible] באות ב"ש [illegible] והאדם ז
[illegible] גורם [illegible] שהם [illegible] של מצוה כי מצוה אותיות הוי"ה [illegible] ראשונות ב
נרמזו

נתלפו בא״ה בש״ כנ״ל ואז זה ענין זכו״ר ר״ח דע כי יש ג׳ מינים בעשיית המצות שמהן הפגם
שעושה העבירה בעולמות אבי״ע ונפרדין הזכור והנקבה ומהן מותם הפגם שעושה העבירה בעולם
מותם הפגם ב׳ שעושה יחוד או״א ג׳ עושה זו״ן ומתן ואין כונ הרע רק ממת מצוות כמו שעשה
שהמלך לחקבה במעשה בראשית וההפרש יש בין יחוד לזווג הוא כ״ש יחוד או״א זווג לזו״ן
ובזה יובן מה נתלפו מנשות זה ומשות ע״ד בא״ה ב״ש שהמצוה עושה יחוד ולבד בין או״א לא
זווג ע״כ הם מנשות נתלפים כי זווג הוא סוד טיפה פשוה בטיפה פשוטה אבל יחוד
הם ב׳ גופות מתחברים ונעשה אחד כמו יחוד אבל ב״ע עושה המצוה זווג ע״כ הוא בלי תשלום
תלו״ב שער המצות נתבאר אדליו בשער הגלגולים:

פרשת בראשית

מצוה פריה ורביה: פ״א הרפח שעושין שבראשן בליפות
והחזיר אל הקדושה והנה הזוג וזום הם נרשם עד כום
רוחם בעת הזווג ב׳ כי גופם ונשמתם אז והאב עם הנשמה שהוא הולד הוא מן הבריאה
דמדין בתחתון והלבוש מאבות ואז נל המצות שהוא עושה הוא ע״י המלבוש שבא מאו״א לבוש
הזה ועייו לעשות מצוה ם הוא אדם יכול לעשות מצוה כשהוא נתן ובפרט אם הוא נגלגל כי אין
עונותיו נשתתין מוות לעשות מצוה וצריך סבר לתקן זה המלבוש וכן אם הוא נשמה חדשה לא הורגלה
והיות בעוה״ז בתוכן כי הם יכולו לתקן המלבוש הזה ויפלו השפע שנותנים לו שנים הוא כי
לבוש הזה וזהו כ״ש שעל פי האדם עם אשתו בגלה ובזה תבין כמה החמירה התורה ורבותינו
עלנו בתשמיש עם אשתו שאז ימשך ונשמה היא לבוש קדש ואף שהיא עצמה נשמה קדושה צריכה אל
קדוש או״א שאם יהיה זה המלבוש סיבה לחטוא ונגעת זכרותו נמצא שאם יחטא הבן עונותיו
נחשבים אל האב ובענין הזווג בתחלת הלילה נמסר בזוהר והיה אומר הטעם זה שירגעת אם אז
הוא זווג יעקב לאה שהוא זווג התחתון ע״ב זווגים וזה הטעם שאז גבורות הדינים אך בתפלת
ואחר היום בבתי יעקב עלמה בבתי רחל והיינו שיעור קומת שראל כולו והוא כדרש מבוסס לכך
נפה מותם לחנן אך בה אתו השות רק בליל שבת אחר חצות כי אז הוא זווג ישראל עם רחל
כמו משחררת ביום התל האמש קודם חצות הוא כמו בתל אחר חצות אז בליל כ״ש אחר חצות
הדינים בליל שבת אפ״י שמתן זווגים בליל שבת אך עכ״ז תנה ממת לבוש מעורה אז בליל שבלה
ה׳ מוריה מהם והיות שעור בר חצות לילה והיה עוסק בתורה ואח״כ שמש מטתו מיורא מ׳ ונל
ונקבה שלו כבאלרי הרהור של ואלו חז יבאלריו וכו׳: בנעשן

בענין המוציא מאור הנר שאומרו הבדלה דהא ר' בשן נקפין היה אומר בורא מאורי האש אפילו לא שנה ו

מאור הנר בשעת הבדלה הולך עד אפילו אחר עברי אשתו הני' וזה בשם נקפין גם

היה אומר כל אוסף במחיצה שיראה אורהם ורואה אבל צריך שתהיה מחיצה במורה שאין אור הנר

נראה כלל ובאם לאו לא יצא [illegible] נקפין [illegible] שאומר עליהם דבר זה אפילו [illegible] תהאלהם

אפילו לא בא בבחרותם ואומר רוב [illegible] שאירע להם זה בשהם [illegible] בענין זה. וחכם אחר

נכנס [illegible] בשער [illegible] לא תשא זה לפי שנקם [illegible] ובשן:

בענין הטנופים היה אומר [illegible] צריך [illegible] בימי עיבורה ובימי מניקה כי

יש זמן [illegible] אפילו בזמן העיבור [illegible] לטנופים לצורך [illegible] העולם כי זהו ז

[illegible] שאלתו אם [illegible] עצמו מן הטנופים בהיותו [illegible] קור כדי שלא א

[illegible] בהיותה [illegible] מניקה ובעיבור והשיב לו כי אם גם האשה [illegible] ואנו א

[illegible] הם אז פטור אך [illegible] ואם [illegible] שלו שיודעים בו [illegible]

[illegible] טנופים [illegible] אותם [illegible] הנבל בזוהר [illegible] בשעת [illegible] רוח [illegible]

[illegible] ואמרו [illegible] שאינם [illegible] הזוהר [illegible] ונשם [illegible] נב

אזהרת רבות על זמן [illegible] הוא [illegible] צריך [illegible] וצריך להיות [illegible] כמו [illegible]

שאמרו אז כהוא [illegible] קדושה [illegible] זמן [illegible] אשה מעוברת או מניקה

[illegible] לכך והטעם [illegible] כי [illegible] של אזהרה אין כן [illegible] התשמיש [illegible]

[illegible] הנשמות [illegible] ואם כבר היה מעוברת או מניקה [illegible] של [illegible]

[illegible] שאין [illegible] לקחת אשה [illegible] והיה [illegible] נרעלה:

פרשת נח מענין הטעם השחתה: הנם בכוונה [illegible] אלו [illegible]

[illegible] הוא חרב [illegible] יש חרב [illegible] אשר [illegible] ולקח [illegible]

[illegible] הנשך [illegible] החרב [illegible] אותו [illegible]

[illegible] בן [illegible] יש [illegible]

[illegible] בן [illegible] הכתוב [illegible] חרב [illegible] והיה אומר [illegible]

[illegible]

גם אותן הקליפות כשנמצאים שיוצאים מן האורות קודם הזיווג הן בכלל וצריך לתקן גם כן ולתקן ענין
זה יתכוונו בשעת תיקון מילה :

פריעה לבד מצות מילה : בענין המנהג לומר נשמת בשבת פסוקים בזה אחר ראה שמעתי
מורי ז"ל שמיחה לו, שהי' אומרים כי פורעין שאין בזמננו האלה בכורי פרי
בטנם תשאר נפשי ואפשר שהיה מותר לבשר שני פסוקים אלו :

סוד שפכות דמים מה הרוצח שופך דם אדם בארץ דע כי שם נקרא שופך בה"ת
ול כתוב אצלו בס"פ נח פ"ת :

סוד מצות מילה ופריעה נתבאר קצת מזה בענין מצות אותיות ומ"ש כאן נבאר הדבר
באורך דע כי במצוה זו יש ב' דברים הא' הוא כריתות הערלה שהוא מילה חסדים א
מילה נ"ב עושי חסדים ואח"כ שני הפריעה ומילה גם שלש העולם דחסד שבת"ת כי הנה
כתוב בזוהר פ' ויקהל ענין הקליפות איך יש קליפה הנק' נוגה קליפות בסוד עשן החשמל א
ותוך האש כמין עין החשמל וזהו נ"ל כדאמר יחזקאל [illegible] ואח"כ שאמר כמין ביאור
ונאמר בענין ענשים כי הנה במילה נתפשטו החסדים דז"א בזה כמדע הנה אז הערלה
שהיא קליפת נוגה חופפת ומחזרת ביסוד שלו סביב וזהו ענינו סביב ושרשה מן ההוד ש
שמאל שביסוד שהוא חוזר ושופך האורות ושופך ותוך להיות עוין להיותם קליפות כמבואר
בכתבי מורי ז"ל הר"ל בענין מאמר בשם [illegible] ונפרדין החיצונים [illegible] קליפות נוגה הנפרשות ב
בזמר ונמתחות בקדושה ובכבוד היסוד קודש הנקרא ערלה ובהיות ערלה מחופפת על היסוד
אין החסדים יורדים עד היסוד אלא נופלו בכל מקום כנגד היסוד למעלה שהוא שליש התחתון
דת"ת ונה"י דז"א אשר נשפע ונמשך האור מקום מילה כנגד וכשאין שם מחיצות הכלי יסוד
ראשון אין איפה יורדים נופלים עד היסוד בודאי ונק' הם נשארים ומילה כורתין הערלה ההי'
ומסתלקת משם קליפות נוגה הנזכר ואז יורדים החסדים ומתפשטות במקומן שהוא בח"ב דז"א
ונודע כי כל החסדים והם הוא הויה א' כנזכר והנה הויה נ"ל קנ"ז והנה ב' הויות של ב' חסדים
בנה אשר הם נ"ל בן שם שלש. החיצון החסד הת"ת הרי הם י"ח שמות כי הה' העליונים ו
מכוסים ומכוסים השלש העליון אלא בהתפשטות הי' וכן נ"ל כ"ב אורות מגולים שהם נ"ל נ"ל ומ"ש

ועם היות

וזהו הסוד בחי' מוצאה פתוח שסתם שם ס"ג ע"ח יתברך(הנזכר) מגולה בנוצר הזוהמא והוא בסוד ק
ריוח צורת המילה בבחינת הערלה כל שאז ומגלים ע"ב אורות דחסדים הנעלמים שהם ג"ל ע"ל וה"ש"ל כ
כנזכר בזוהר ויקהל דכר אתמסר קליפות מנה נקרא ע"ל וכאשר הערלה קליפות מנה הנזכרת שם
ומחות הטומאה ומגיד נגלו הח' אורות וגלוים אורי חש"ל שנהרות הקליפה וכל אור נקרא ע"ל הנזכר:
וכתיבה וטעם כי הנה ע"י המילה שהוא כבריתת הערלה צריך האורות הנעלמות הח' הנזכר וא"כ
ונחפשו רק בן שלשי תתגלין דת"ת נה"י ויה הם בחי' שלשית הגלונים הנכוסים ומשה בסוד
הפריעה נה"י ומה נקרא יה ע"ש והמוהל צריך לכוין בזה בריתת הערלה שע"י יתגלו ע"ל אורות
הנה ומגלה בגלות הבה עד החזה כנז' ויכוין באומרו של המילה שהוא ע"ל יה כנ"ל בעשקיה ו
ועשה בעשן הפריעה שגם הוא פורע יה:
מצות ברכת היין נבאר עתה לפי שאמרו שמילה טעונה כוס ואומרים ברכת היין הוא אחר
הפריעה לכן נבאר המילה כדי שיבין היטב ענין המאמר כי הנה אלו
הח' אורות שהם ג"ל ע"ל אלו נתגלים המילה ויורדים ביסוד ואחרי ירידתם ממתקים הגבורה אשר שם ואח
כך פעם ב' ומגלים (המילה ויורדים) גם שאר כולן דת"ת ויהיו ע"ח אורות וגם הח' אורות היתרים
ההם שהם בבחי' שלש העליון יורדים אח"כ עד היסוד וממתקים מן הגבורות כנ"ל והנה אחר שע"י כ
בריתות הערלה נתגלו ע"ב אורות כנשן ע"ל אח"כ ע"י ברכת היין יורדים אלו הח' אורות שלא נתגלו רק
בגלוים הנה ונתם ע"י ברכת היין היורדים עד היסוד דעתיד וגם ממתקים את הגבורות אשר שם
ומאירים בהם לא בכלם כ"א בגבורות בלבד והם כנשן יין והורות שבין הם הח' אורות הגבורו'
המתקים ע"י אורות החסדים היורדים עתה ביסוד ותמצא שתכוין כי היין הס"ג ע"ב אורות הגבור'
שהם מצין סוד היין כנודע ובאור הענין הוא כי הנה כאשר ע"ל הח' חסדים יורדים ביסוד ו
וממתקים ע"ב גבורות בהברה הוא שמתערבין יחד ויש בחסדים בחי' קצוות מן הגבורות ומתבררות
טעמם לכן בבירורם שם נקרא גם הם בחי' הפוס שאין כי כוס של יין בגי' אלהים עבו ה' אותיות
שהם כענין הג' כנודע אבל היין הם ע"ב חסדים עצמן שנתערבו עם הגבורות וממתקים כנז' והרי
שהוא ירידת ע"ב חסדים ביסוד וממתקים ע"ב גבורות פתוח שלש אשר כל זה נקרא אמש' ע"ב בחי' אלו
צריך אינם כן בחי' אורות שהם ג' חסדים פתוח שלש וממתקו ג' גבורות פתוח שלש אשר כן
זה נקרא מונחה פתוח שמות כנ"ל:
מצות פריעה

רזין פריעה נבאר שהיא מונחה יותר משרשת כריתה יתגלה גם שליש העליון המכוסה
ויהיו ג' חסדים דחג"ת נה"י מגולים ומעתה ג"כ את הגבורות שלמעלה שביסוד והנה פריעה
הלא גלוי כי ע"י הפריעה אור הטפלה ההיא המכוסה הסובב האבר הקדוש ופרע ומגלה בחי'
שליש עליון המכוסה שבת"ת וזהו שמגרים והמגלות כדי שלא יהי' הקליפה מחזרת בהם יותר ונראי'
כלם מונח בחי' המילה שהיא כריתת הערלה מע"פ שגם היא גרמת גלוי החסדים בנזכר
שהם ג' פחות שליש וגם גורמים גלוי היסוד שבזו ע"כ אינם נקרא בשם פריעה ופי' שצריך
אותם החסדים להיות תמיד כי אין להם נסך יסוד הבינה נאמר שכן דין בשם המילה שהוא לשון
כריתת הערלה אבל השליש העליון שתמיד הוא מכוסה ביסוד דאימא נקרא פריעה שגלוי גמור
ותחת שאח"כ בראשם והנה לפריעה הלא פרע"יה כי השליש העליון נקרא י"ה לפי שהם נב שח
נקודות חסדים שמונים שם וזהו הם מגולים ע"י הפריעה ויורדים גם כן למטה האורות ביסוד ומעתה
ג"כ בעת ונשארים ג"כ נקודות אחרים שלמעלה הגבורות כלם ונשארו להחזיק בי' גבורות שלימות
והנה ח' חסדים וה' גבורות הם נט' י"ה שם הכולל וזה ענין פריעה פרע י"ה כי י"ו אורות נ
פרטים ונגלים מתה ע"י הפריעה כי הרי נתוספו מהם ב' אורות ביסוד א"ו הוא האורות
שליש העליון של התפארת וה"ב הוא ירידת ה"כ חסדים המגולים שהם ב' שליש חסדים דחג"ת וח
וחסדים דגבורות דנה"י הריבוע וזאת בענין הפריעה נרמזו אורות דחסדים ולא נזכרו ע"ב גבורות
כי ה"ע הגבורות הם בסוד דין והם ב' בחי' שלה ויען כלם לא נרמזו ע"ב אורות הגבורות ג"כ א
אבל הענין הוא כי בהם החסדים הראשונים צריך ב' בחי' א' והוריד החסדים שהוציא בכל הדעת
וזה ע"י היין כלם ומונח זה שליש העליון המכוסה כבר ירד מן הדעת עד מקום שלו לכן אינם
צריך שהם כן והורידה עד היסוד והנה כאשר יורד ביסוד מתחבר תמיד עם שליש הגבורות
ואין צריך בחי' אחרת לכן נגלים יותר בסוד הפריעה אבל בענין החסדים אחרים אותם ו
ומתחברים עם הגבורות כן בבחי' ה"ב ובר לכן לא נרמזו בפריעה והנה אורות ומעלה מלת מלה
זה מושם וזה ביאורה כי הנה חנוך ע"ש בענין פריעה שהוא פרע י"ה כן מלה ע"ל זה
כי ה"ע חסדים הם בגמטרי' ע"ל וח' האורות השליש העליון הוא של מלה המחובר עם ח' אורות
הגבורה

הגבורה כנ"ל ושניהם בגי' י"ה ונבנה ונבן בשרה"ק של נוא פרע כאלו ואנ"ל כי ב' אורות של המלה הם ע"ב
ע"ב אורות הרחמים המגולים ע"י כריתת הערלה הנקרא מילה ואמנם ב' אותיות י"ה של המלה ?
שהם ח' אורות העליונים הסתומים צריך לא נגלו עד מעשה הפריעה כנ"ל ונמצא כי כאשר מל ו
ולא פרע צריך מילה עצמה ואמנם ב' אותיות י"ה של המלה לא נגלו צריך עד מעשה הפריעה
כנ"ל הרי כל הבחי' נכללו במלה שהם ע"ב י"ה ונעשה וזה הוא ופי' שאמר ע"ב אותיות י"ה אינם ג'
נגלים ע"י הפריעה ע"כ עיקר גלוים נמצא מלה כ"א לא נמלו לא היה רשות עדר במקומו אלו הם נשא
גם ומעלה בדעת כנ"ל ונמצא כי מעשה המילה גורם בחי' ה"א שהוא ירידת שלש העליונים על חסדים
בשלש העליונים על ח"ת רוצה ואמנם ע"י הפריעה או נעשית כן הבחי' ה"ב שהיא ירידת השלש
העליונים על חסד ומטה ביסוד ונעשה בחי' ו' שפלה ולהבחי' ה"א עלמא בגילוי המלה נכלל הגה חסדים
המגולים בתלבושת של מלה ונה"ה עליונים של י"ה דמלה והרי נתבאר איך ב' בחי' של מלה ופריעה
רמוזים במלה לבדה ואנ"כ כל זמן שלא פרע ואמנם המלה והרי כאלו לא מל והנה בזה תבין נ"ט בזה
ובאדרא נשא דף והוא יושב פתח האהל כחום היום אמרו של דאתגליא חסר בסוף דמוא כי
הנה אברהם הוא סוד החסדים כמבואר אצלינו והנה התיקון שעשה נולד ערלתו עמו וחופפת על
היסוד ונמצא מתגלין יותר שהוא ראש פי האמה של שיעור הזה היינו בחי' חסדים העליונים הנק'
אברהם כמדע כי החסר נל' ע"ב דהויה דעלמי ידוע כי כל יו"ר הוא חסר נ"ש במילתו ואחרי שנמול
וירא אליו ה' והוא יושב פתח האהל כחום היום פי' אברהם שהוא חסר צורת יו"ר אתגליא בפתח
האהל שהוא פי האמה שצורת יו"ר שהיא העטרה שביסוד והעשן הזה נ"ש לכנ"ל כי ע"י פריעה
נתגלו י' אורות ח' חסדים וח' גבורות ונעשה נכתרו ביסוד עצמו כי היסוד עצמו הוא צורת ו'
ארוכה ועטרה הוא צורת יו"ר המתגלית ע"י הפריעה ואז נעשים ע"ש וזהו בחי' י' אורות
הי' ומלה והמשכיל יבין בסוד טעם היות המלה וה' ימים שאין רגע ובחי' המלך הנקרא הדר
נזכר במחשבת י"ר נורי כנ"ל הה' במקומו ע"ש ורנ"ל דרשו נמלאו המחשבה ולב' תשבות ואמרו הנ"ל
שעשה סעודה ביום המלה והעשן כי הנ"ל בגי' צ"ח שהם כל נ' חסדים שאמנם הגלוים נק' ה
השלש המכוסה שבין עלה הם צ"ח אורות המגולים ביסוד ע"י פעולת המלה והפריעה
הערלה שהם שלשה חסדים שלשה הויות פשוטות ונעשים ק"ו במספרם הנ"ל ואלו המגולים
כנ'

ע״י הנוקבא שהם ב׳ אותיות של שם הנזכר וע״י נמתקו ט״ח אורות כנזכר של ה׳
תיבה הנזכר כנ״ל ונבאר הכתוב היכן נמתקו ט״ח אורות אלו שאמרנו
שנמתקו ביסוד ונתחברו עם הגבורות אשר שם כמ״ש הע״ח יעו״ש ו
וזהו אות ענין כאמור מ״ש יעו״ש ונמצא כי החסד שהם ט״ח נמשכו הנזכר
ונתחברו עם יעו״ש שהם הגבורה ואם תדקדק היטיב איך הגבורות ה׳
תחלה לא היו כן כמשון כלשהם הג׳ ה׳ הויות שהם ג׳ יעו״ש שהוא בג׳
ה״ם בסוד ע״ב כמ״ש ב׳ בשם רבה תורה והוא חיבור ג׳ גבורות ב׳ ג׳ ה׳
חסדים שהוא נמתקו הרי הם ג״ם בן ועד״בן רביעי שהוא חיבור ג׳ גבורות
בג׳ חסדים שהוא נמתקו ואם לפי ש׳ חס׳ אורות עם הג׳ תחלה ואח״כ הח׳
אורות הסתומים שלש לכן מלת כנ״ל הנזכר ל״ב תיבות הנזכר של הט״ע
אורות המתגלים והם הט״ח אורות הסתומים שהיו כאיתם נסתרים
תחלה הנ׳ והט׳ התחתונות נזכרו באחרונות של ועיין שכר פשוטי ה׳
תורה בדרש איוב יוסף שם באורך פסוק זה׳ ׳ ׳ ׳ ׳ ׳ ׳ ׳ ׳

גם משון פי׳ ביום הנזכר
אות יעו״ש שעם היות
המלה לא יוכל להורות
על ה׳ הנוקבא דלא כ
עכ״ל יעו״ש עד השנים ו
ונמתקו חסד עלאה ב
בפומא ראשא ואתכסי
עקבא לפירוק מלה
מלה עם פירושה
כי הינם דאתגלי
חסד עלאה עד
היסוד בה ומכסי
והנוקבא הנה׳

ראשית וירא החולה נשך שם ע״ש שהוא שם ע״ב נר מאותיות והם על משון ה׳
חולה והוא לפי שחסר מאה ושך הם לזה אירע לו החולה והכוונה ה׳
תהיה להשיקלו שער ה׳ וע״י יתרפא החולה והוא כלות ש״א ע״ב ה״ם ב׳ שערים שם מנר׳ יט״א ה׳
ואמנם זה שעשהו בפ׳ ה׳ יספרו על ערש דוי הוא כי סוד החולה מתחת היפוך ר׳ חוליס
לדין וסוד היוד היתם במורד ד״ו גם יוד בגמ׳ פי׳ עשר והנה זה תעשר חר להורות ע״ר ש רוי ו
והרי כל שכבו הפכת בחליו סוד ב׳ הנ״ל ובאור הדברים דע כי הוא החולה לפי שאור החכמה
נסתלק ממנו לכן צריך להשיקלו שער שם פרי וספרו לתקנו וזה שאמרו רז״ל בספר הזוהר כי גוון ה׳
החולה באין החכמה והעשן כי הוא חכמה ׳ שבשם ונעשה הוא מולה ונתהפכה היו״ד ונעשה
דע ואז הוא חולה ודוה ובב גט יוד בגל ער׳ ונהפך והד״ש דוי לכן צריך שיספרו מיין א
אותו ושהו על נביאותיו אותם תרש דוי שש לו ואז כי אותם סגולה והנה שהוא ואבאו ׳ ד״ש
אז כל שכבו הפכת בחליו וע״י כך ונרפא ועם זה שכתבנו כי סיבת חליו הוא מן המלות
השפע

השפעה תמיד מהם נבאר ענין דפק הלב עשם ומגלה חלק הלב רע כי הלא האדם העליון
של הא"ס מתפשט בעולם האצילות והוא מלובש תוך אבא ומ"ע ח"ו זעיר נכלל באדם בסוד ה'
כ"ס בחכמה עשית ש אבא הוא חיות של האצילות ונמצא ענין בחכמה נמצא אבא מתפשט ב
בכל האצילות עד סופו ובחכמה הוא מושפע החיות ונעלם וכו' שיאבים החיות העליון של א"ס
ומחיה את כל את כל עולם האצילות וזה כלם בחכמה עשית ונמצא והנה חכמה המתפשט
בתוך הוורידין של דם החיות של אדם והדפקים של אדם ובתוך אותם הדפקים נמצא ונעלם החיות
דא"ס המחיה את אצילות כולו באופן ש הדפק עצמו שהוא ווריד הוא אבא והחיות שבתוכו
הוא א"ס וחיות הכאות הנה נרגש בדפק והדם הרע יוציא לחוץ ואין צריך הקזה להוציא לחוץ
ונמצא אבא הוא שד ע"ב ואחוריו הוא דפק והענין כי אין פשיטות אבא עצמו יורד ומטה רק ה
האחוריים שלו כנודע כי כל דבר העליון אינו יורד ומטה אלא בסוד האחוריים שלו והוא קשר שהוא
דופק לכן כל חיות האדם הוא תלוי בדפק הזה שבחכמה לכן אמר ויברכו חלאי האדם ש כפי ש
כבר הוא ענין כן נחסר הזוהר שם ואמנם כבר ידעת ש' במשקולים אורות ע"ד ימים דפקין
והם זירי סגול וכו' וסוד הענין כי אבא הוא סוד שנודים כנודע והנה אותם הדפקים שהם
כלם במספר נקודים כנודע והנה הפעמים נפרשים ירך בדפק תראה שהדפק שנוד ו' ואחד נ
נקודים שם זירי לפעמים שעולה גוף שנקרא שבא לפעמים ראשונים אורות והב' נקודה ובר
וזה קוץ וכן הוכא בזה וזה מורה כפי מציאות החיות הנשפך לה מאיזה בחי' שבחכמה כי
נקודת בדפקים הוא קוץ אני הם מורה על התחברות בחי' הכתר שבחכמה אשר נשם שולח
חיות על האדם וזה המבריחים כלם ואם הוא פתח הוא נחכמה שבחכמה וכן כיוצא בזה ואמנם
רע ש בזה יוכל חטא האדם כי אם הדפק [illegible] זה יורה חטא שחטא בכתר וכן ומעבר ה
הכתר ונראה כמו כדי שלא יסתלק [illegible] והיפך ש מרבה ונם אין רואים בחי' א' נעברת
יורה על חסרון אורות בחי' ע"ב מסך רוחו ימנעו של דבר הכתר הוא ומעבר בכח
כפי והחוץ לפעמים זה מורה בהיפך של שעה גונה בבחי' ההיא ואין אתם יודעים עד
זה:

פרשת וישלח

פרשת וישלח: מלת אוהרת נר הנשה: סוד ירך יעקב שנאמר בזוהר שבנצח הם
הפנים והעשן כי בהיות מלכות אחור באחור עם זעיר בזמן היותן
על הודם שהוא הנצח שם הוא שוק השמאל שלה שהוא הוד ובשוק שמאל של הזכר שהוא הוד
היה שם שוק הימין שלה שהוא הנצח וכן הדרך בנשמי כי בהיות ב׳ אנשים אחור באחור
הימין של זה משמאלו של זה בימין של זה וזה שפירש הזוהר בפ׳ בראשית שהנצח בפנים הוא
נצח של הזכר וזה שרקרקו בזוהר באומרו והוא גולע על דהנצח שהיה [illegible] ובהוד של הזכר
לא היה קולקו שהרי יהושע אתקבי נהורו של משה והיום היה של משה בבחי׳ הזכר ונש׳ שהוד
הפנים הוא בבחי׳ הנקיבה שצריך שמאל שלה הרבן בימין של הזכר שהוא נצח שהוא אחור
באחור ונמצא שהיה הנצח אחור באחור לכן הי׳ הנוקין רמזו הירך בפ׳ב׳ [illegible] /
שלה בימין שלו לא נשלטו החיצונים ונראה להקשות וזה לא נקרא שמאל ישראל אלא כשהוא
גולע על ירכו אלא הטעם כי הפנים לא היה אלא בבחי׳ אחרונים שהשגת הימין כי פרק א
אחרון של שוק ימין דרכורא ונמצא כששו ג׳ שבשוק הנקבה ונמ׳ כשיפנים עקב ימין שהי׳ נצח
דכם והמתי הא׳ שבהוד שלה וכפי דה ראוי ונפק להחזיר לקהנם [illegible] נר הנשה בב׳ ירידים
נצח דידי והוד דידה:

פרשת ויחי מצות קבורה המת נאמר דיש ענבלות: סוד גבורה המת
וכבר נר׳ מי שהוא עשרה קנן צריך שיפתן הקוברים
שתתגבו אותה הזוהמא שנתערבו בחטא אדם הראשון שתתעכל בקרקע ונשאר עני:
רמעה ומק קץ אלהיך כמשן רמעה בכי נשפת ונולי שם סם שהוא נמשך בגשה ומזיר
ואז נמתקת נוק אלהים דאחוריים דזעיר:
לשבי דע האובלות חורת הוביר בסוד אלהים דקנונית כי זו היא סיבת המיתה ו
והעשן כבר ידעת כי האבילות נהג׳ ז׳ ימים והטעם כי האורות של נשמה פ
פשוט ונמתק דוגמת הגדם דעביר כי הגרון בחי׳ הפנימי נמא׳ ג׳ה הם ב׳ מוחין ו
ונכן הותפשט כי הלא׳ הם ב׳ מוחין חנ׳ ונמ׳ ד׳ עקיפים שהם חוב וחון הם ד׳
נקיפים

מקיפים והזורם ישנו בחיות את כל הנפש הא' בחי' גלגלת כדרך בו' לבוש והוא בחי' ד' ובחי' הנ"ל
הוא אחר המלבושות בנה"י עשה הגוף והגו"ר ונשמת האדם מסתלקים מעולם הם הנ"ל והם שמקיפים
כלים שעלו הם שנעשים לבחי' צלם שבקרבו כמ"ש שלא תמצא שלא יהי' בהם אחיזה לחיצונים כלל
נשמת נעשים לו נבראים כמ"ש נ' צלם הנ"ל שבקרבו שהוא בתוך הלב הוי' ודיק' כמ"ש הלב שנקר'
ויצא זה שבתוכו וכמ"ש הכ' שהם המוחין שבתוך נפשי' ראשא הוי הבטן / שהוא לו מעלי' סנהם
כמ"ש לגבר כמ"ש נפשי' שלה וכמ"ש הנ"ל שהוא בחי' הר' מוחין בלוז ובשיה"ש ד' ימים נוספים וההספד על
הבנים כ"ג ובכ"ז ר' והספר שה"ש ר' יותר מ"ז הם והם כמ"ש טפה ראשא נפק מעלה כמשן קבר
סור אחוריו עלו רגבו ואמ"ל ימים קודם שיצאת האדם נשמת מסתלקת עמו שהוא צ' עלי ר'
רגשו וזה שכתוב בזוהר עק"פ עד שיפוח היום ונסו הצללים מה"ד ב' א' אתכון וא' עמנא ו'
נכלים צ"ל ואמ"ע בעת פטירתו של אדם תוריים כולם ביחד בו כדי שנסכלו כולם עמר ה'
המרים ונענו ונס תוסנק' רוח נגעגע ואמ"ם בעת פטירתו הנשמה והרוח הולכים עם
המקיפים שלהם ומקום הראוי שלהם והנפש עם הו' מקיפים שלה שהוא הא' של הצלם כנ"ל מ"ם
ש' צלם ומרו"ח חי' ואמ"ם הצלם של הנפש שהוא הא' נחל' לפשוטו וחיצון והפנימי הוא צ' ר'
דשלם הוא הולך עם הגוף לקבר ונפ' עליו תשבו אך הו' מקיפין של הנפש שהוא הא' של
צלם אלא נשארו בבית הזבל מ"ם אינם יכולים להפרד כ"כ ממקום שנפרד ונפטר בו ו'
וזה מה שאמרו מ"ם נפש של מת באה כל ז' ימים אבילות ע"כ בית הזבל המוסר המקיפין של
הנפש ואמנם הם הולכים ובאים מ"ם הם רוצים להיות בבית שמת המת ונפטר בו כי
רוצים להשתתף עם הנפש הפנימי של צלם הולכים ע"כ הקבר וחוזרים ע"כ הבית ואמ"ם בכל
יום וז' ימי אבילות מסתלק מקיף א' מהו' מקיפין משאר רתם עם הנפש וכך מעשן כל ז'
ימי אבילות ואז נשלמו כלם להסתלק ומתקשרים עם הנפש כלל תמיד ז' ימי אבילות בעוד
שעדיין נפש בבית הזבל ואמ"ם כאשר עדיין הוא מקיפין בבית הזבל ז' ה"ל הנו"ל
גאר נאחזת בנפש המת מ"ם במגע אין להם אחיזה ובכל יום מסתלק כח הקליפה כנגד כלות
הז' ימי ואז אינו נשאר שם רק מה שהוא הכרחי שצער בצער הבשר ג' ימים כרבו בזוה'
וזהו סיבה

וזהו סיבת מנהג העולם בזמן הזה יו״ט כי אין המנהג שומר את הפסוק [illegible] שנאמר העולם הזה
זה שנתבטל מתן העיקר ולך (בבוקר) בקבר הזה [illegible] של הגלות יום א׳ דרבנן פ״ב במו״ק תנינא
דאז בג׳ ימים הראשונים עיקר דינא של נה בקבר במדרש ונשא ואמר שהלך בבחי׳ הז׳ שלהגלות
אז והמנהגים הרישה לבד מהכנים משכנים שלא ועשות דינא של הקבר רק אחר ז׳ ימים אבלות/
כי שלא בשן הזמן הזה והזה כח א׳ המנהג ועבור שם ואם רבנן קודם שיבא המנהג נמצא
שאין עומדים כח א׳ השמחה האחרונה שישרה שם ולא חוץ נשם רעות הבנים בימי ונראה
מוסר עליו שדחה מסאבל ערי בגו׳ אך אחר שיבא שם כל המנהג או מצוה לעשות דרבנן כמו
ועשה וזהו פי׳ של אבל כי הוא אבל היא הכל של גלות ואחר כך נה שהיות היא בחי׳ ז׳
של הכל הזה שהרבה נחלק בכמה לשנים וזהו א׳ ואבל כי הכל הוא ח׳ שהיא רעבת אך
הז׳ נחלק ר׳ ז׳ לבד לא נזכרו רק אלו כי אלו פה התלמוד שהם בימי ז׳ ונראה המשרים
ובם אבל המושה הם ששה המקום חבר חבר ומה שהיא אורשות אלו לשנים הן שנורה הא
על הכל הוא ב׳ במו״ק וזהו אבל ואינם כמו שנפתלו אלו הבחי׳ של הדת במדרש וכבר ידעת כי
זה במשפחה ידעת כל המשפחה א״כ יורה אבלות קרובים אלא כי זה מורה שהנשים הם
נזק והענין כי הכלל שהם נמחוים בבאור העליון ו׳ ונפתלו משם בבחי׳ המתים ראוי ולא כ
שאר רק בחי׳ העולמות כי כבר ידעת כי המתים נקראו חיי העולם והנה בש״ס א׳ נפתלו הכל
לגבי אסור לענין להשח תפלין בי׳ א׳ ונס התפלין שאין אסור בהם אבל אח״כ בתפלין
לכנוס המתים ומות להשח תפלין אבל אינם עוברים לכנס עד סיום ז׳ ימים ואמנם כל זה ב
במתים ראויה שיש התפלין אך מתים דאבא אינם נכנסים כל ז׳ ימי אבלות וסוד יעורו ו
ולא בחנוכה כי מגיע הגלות אין תנוחה ובענין תנוחה ובענין שבת נבאר כי יש מקום בתוך
אף בשבת נכנסים אותם של אבא או לא וכו׳ סברות לכאן ולכאן וזהו שאבל נוהג דברים
שבצנעה בשבת כי המתים דאבא תמיד נכנסים ומשתעים רק מתא דאבא וכיון שאינ׳
בשבת א״כ ראוי לנהוג דברים שבצנעה. בשבת אך הדברים שבפרהסיא וגלוים אינם חסירי׳
נוורי ונורה״כ הה׳ הי׳ נוהג באבלו שלא לשב בבה״כ בימי אבלות שהם דברים שבפרהסיא
אבל

אבל לזה הי' הוצרך להק' בא' שבת בע"ש כי עדיין אין שבת ומ"מ יהי' בפרהסיא אין חשש : גם
טעם ענין הגזרה בריש אבלות בדרך הסוד הי' ענינו ומפורש בחבור להעיר שמחי לב והי' מתחלת
עי' סירוב שהיו מסרבין בו ומחכ' הי' פוסק באמצע הדרוש והם איסור התפלין הוא עד קטן פעו'
ותפלין וגם האבל בסוד עטרת כלם ונבאר עתה איך קטנות גורם הסתלקות דתפלין הם
באריכ' כי הזעיר בהיותו בגדלות שנכנסו בו המוחין אז עולה ומעלה ראש כי תחלה היה
בסוד וק' ועתה גדל ראשו ומעלה ועתה בהיותו בגדלות שנכנסו בו המוחין אז עולה ומעלה ר
ראש כי תחלה הי' בסוד הבנים עד חזי תבונה כנודע והם אז שיש כתרו באו נגדי ד
ראשו כנגד הדעת של הזעיר ונמצא שם פני אורות ההארה הרבה בההוא נגדי דשערי ושו
נתוסף ההארה במוחין דזא"ן ואור שלהם יוצא לחוץ בסוד התפלין ואמנם בהיות קטן
הראש שלו בגופו אשר הוא עתה הכתר של זעיר עצמו כנודע ואין המוחות נגדי דשערי
שם ואין בנקבי האורות להוציא תפלין לכן הקטן והאבל פטורים מתפלין ומטעם
זה תבין איסור תפלין בשבת כי בשבת עולה ראש הזעיר יותר למעלה מבחול ואין נגדי
דשערי נגדין עם המוחין ואיך יצאו התפלין כי דרוש ונימא אל גופו של זעיר ואין שם
מוחין להוציא תפלין ונמצא כי היות הזעיר ארוך יותר שעדיו אין בו תפלין ואמנם אם ת
תשאל ותאמר כי הלא ביארנו כי בעת יניקת דא ען התבונה הוא נברח שיהי' בין דרועת
ונינע כמשו בין הגדלות כדי שיוכל לינק ואז ראוי שיהיה תפלין והענין כי בינקה נקרא ר
רובצת כל הבנים וסוד רביצה זו פירשו והוא שנהרת האם למטה ושפלות עצמה כדי
שיוכל הטף ליניק והנה איך בגדלות הוא טבעה עולה ואין היא יורדת ואינו מסופק אם
שעתה והיפך כי הזעיר בגדלות אינו ונימא רק עד חזי תה' דתבונה אך בינקת האם
נבררת ומשת בין זרועותיה חוץ כדי להניק כי שם מקום הדדים ונמצא הוא גבוה כמו ב
בשבת ואין מקום להוציא תפלין ואמנם דע כי זה שאנו אומרים כי המוחין של זעיר נסתלקים
ממנו ואמנם כאשר נכנסים התפילים שבתוכם בדעת שלו ואינם מתפשטים בגוף שלו
בתוך רק הם יורדים דרך מישור ביושר דרך זמנם בגופו רק שהם מניעים עד החזה
מקום הסתלם ואינם יורדים למטה אך בגו' יומי דחול הם מתפשטים ויורדים : ואמנם

זה הטעם שאבל אסור בתשמיש המטה כי אין החסדים [illegible] ומשה: גם זה שאבל ישב בראש
[illegible] והענין כי זה שהיה צריך על האבל [illegible] בו החסדים [illegible] כדי שיגין
[illegible] בגופו ובבשרו [illegible] הוא הטל [illegible] והוא [illegible] ומלך וראוי היותו
יושב בראש [illegible] יפה כבר ידוע שצריך לכסות פניו והענין כי הוא כשנכנס מוחין
[illegible] ומתרבה האור בו ויורד [illegible] דרך פנים [illegible] הכל [illegible] הכל
פנים להורות זה הענין וסותם את פניו [illegible] הסוד גם כבר ידוע כי [illegible]
[illegible] ונוטלות אורות כמבואר [illegible] בהסתלקות
אינם [illegible] אורות לכן אסור [illegible] הסתלקות [illegible]
[illegible] אורות [illegible] אורשות [illegible] תמיד [illegible]
[illegible] הארץ [illegible]
[illegible] אורשות [illegible]
[illegible] אורשות [illegible]
[illegible] אורשות [illegible] ונריך להזהר בזה [illegible]
[illegible]
[illegible] ונראה [illegible]
באיד [illegible]
[illegible] והשיב לי [illegible]
[illegible] אסור [illegible]
אסורים [illegible] והכל אסור ואם [illegible]
[illegible] כמו [illegible]
[illegible] היה [illegible]
[illegible] שיבואו
[illegible]
יבא [illegible] והמצא [illegible]
[illegible]

להמשירם ואם הוא מעליונים והתחתונים מהוב ויורדים שמעלם לא חטא יוכל להמשירם ואין חשש ב
בזה שיזיקוהו וגם כן שאלתם עליה אם מותרים בפס' מלהיבים או שרי לא שימוש חשש ובענין
המאכלים שהם שמש חשש והשיב לי כבר יש רשב"י זה כבר ועברים בארץ מצרים כי ארץ
מצרים מקום מושאה סורם והיה הפחד שאם היה יורד המזון שם יתלהוא לא [illegible] באוויר
מוזאה אבל השי' אם אותה הוא ואין צריך בו והנה הדבר המתמיד כי המאכלים הם ב
במרור העליון רק ביותר ואם ירדו מלמעלה אז יתערבו בזה האויר הנפסד ויש פחד שלא
יתלכלו ויתערבו בו וזה הפסד להם לכן אסור להוצירם :

פרשת צרה מצות קידוש החודש דע כי כל החדשים הם במלכות אומה ש בה
ב בחי' הא' היותם מצד עצמה. והב' בהיותם מצד הזמן ואח"כ נבאר
זה בזה והנה היו נקבלת מחדש ורע"כ כל החדשים נקראים ר"ח והענין דע כי כולם בבחי' הראש
לכן כל חודש וסדרם הוא כף ניסן מגלות סיון תרין אורשן תמוז אב חשון עיישן לכן [illegible]
החורבן בענין שמאל חודש אב וזה כל היום רוח ושפיע הוד מלא הוא החושם וגם כאן
נשאר הפה שלו כולם וגם קידוש החודש שצריכים הריינים לקדש אותם בפה והנה שחסר
והפה של הזמן לכן אין היותם ומדיבור רשנים כן חודש מזה ובזה הטעם יתקן [illegible] עד ש
שעיבור שכן בניסן הוא כן ודיבור מרובה והוא הפה של הזמן שהוא מכל השנים שקרה ורשוים
הפה אין ניסן הזמנים הבזה :

מצות אכילת מצה ומרור ותנינה עם הפסח כמבואר בספר התפלה בענין פסח ויציאת מ
מצרים מצות תפלים :

מצות זכירת הפסח ראשו על כרעו כבר הומשך כי ביציאת מצרים היה בו תלות בנין תלות
בנין ראשו מלאה כמבואר אצלינו ואומנם כבר ערענו בענין המשכן במעין אשר ר
ראשונו בכבו והורות נחש קופו במכי אשר תלה כלון גלות ועתה וכאן והלוה חזר בסוד הגבלות

מצות קידוש החודש כבר ביארנו כי כל החדשים הם במלכות ואומנם בה ב' בחי' הא' היותם
מצד עצמה והב' היותם מצד הזמן והנה היא נתחלקה נחלות ניסן ורע
כי כל החדשים נקרא ראש חודש והענין כי צד קדוש סיהרא בשלימות כי הוא סוד עוז והנה
עו : פירוש כי כל קומת המלכות הם כשיעור קומה תנה נה"י דזבורא והיא כולא כו' ומעלה הם ראשונים
הרי

הרי"ה עו"ר ומה"כ כשהיא מגולה על המצה נמצא שהיא יורשת עולם ומהם ג"כ שהם כל שיעור קומת
עולם וזהו הוא סוד ט"ו ונק' פסח זה היה ליל א' של פסח ט"ו ניסן ולכן פסח נזכרים עמהו בעשור
לחודש כי הוא סוד י' והמתשי עד ה' ימים ט"ו לחדש ואז נכלולו כי אז האירו בה עד ה' ראשונים
שהיא ליל פסח והתפשטו עד מעלה באופן כי בהיותם שם נמצא שהוא בסוד ה' ראשונים:
מצות איסור מלאכה ביו"ט חול"ה ואוכל נפש: כי כל יו"ט הם בסוד המבוכים הרבים על כשן
שלא בבינה עליונה והשם של תבונה הוא ס"ג ויו"ט כמשן ע"ב כמשן ס"ג נ' ומה שאסור
ואותה ביו"ט מלאכה של חול כי ביו"ט אחד כמו פסח ילו ת"ה ומלכות עד שם ומדרגתם שם
מעלה בספירה אחרת ובשבועות בספירה אחרת שלה הכל לפי מועדים נמצא כי כל המועדים
הם ברחבים והם תבונה וכבר ידעת כי תבונה היא נתלבשה בזעיר ואנפין כבר ידעת
כשן ג' עולם הנקרא ברש נורית נמצא שם בארץ כי הראשון עד בריאה והוא אל"ף ולמין
והב עד יצירה והוא נ"ו והג' כנגד עשייה והוא צ' והם שלשה נ"ו צ' כמשן כנגד העשייה
שהם שרש הקליפה ולכן נאסרה המלאכה אבל אוכל נפש נ' כנגד עולם היצירה שאין
בהם אחיזה לכן הותר ביום זה אוכל נפש:
מצות סיפור יציאת מצרים הענין הוא כי פסח הוא פה סח והוא בסוד המקיפים היוצאים
והפה בפסח וכיוצא הגומר כנ"ל נכלל במצות ספירת העומר ולכן צריך
לספר ביציאת מצרים כי יציאת מצרים הוא יציאת חסדים מן הקרן הנקרא מצרים ולכן אין
מספרים אלא בדרך הפה הסוכה וקרן הנקרא מצרים כדי שיהיו בחי' המקיפים כנ"ל:
מצות פדיון בכורות קדש לי כל בכור פטר רחם פטר שלה יפה עם הכלל והם דינין
(נקיבים) שיצאו לפתחות וגבר בואם ולכן הרפה נתכנסו עמו והם הראשונים
אשר יצאו ומתו ויצאו חסר מלאה כי התקון ולכן נכנסו הנקבים תחתיהם כמו דהרשי נכנס
חסר מלאה דהיינו כהן במקום הרפה שהם הבכורות והיות כי חסר מלאה בפום א
ומה שהיא דהיינו לך שמינה הדר כלל נ' חסדים ולכן צריך
ליתן ה' סלעים לכהן והם סוף נ' קס בסוד שם אהיה
ר' יוחנן שכיסור חכמה
:
פ' בשלח

פרשת בשלח צדות התחומין ועירוב חצירות ועירוב תחומין: סוד תחום שבת כ
כי נראותיה עד"ג פרסאות שהם י"ב מיל והענין כי בשבת עולין נ"ה
נ' התחתונות בעולם ג"כ אצבעיות ונמצא כי בעולם נה"י דעשיה הוא תלוי מקום פנוי ואין שום רק
בבתי שדה עלכן בשום אין שיעור תחומין רק בשדה והנה אחר סוף היישוב שהוא אחר נ' תחתונות
דעשייה פעם כי הקדושה שמעלה עד"ה בעולם האצבעי לא נשאר בהי' שדה של הקדושה רק שיעור
ג' התחתונות אומר עולם התלו ונה"י עולם הנלבוש כי בעולות הנפ' ומעלה אשר בהם שיעור קומת העולם
אור נה"י הנלבוש עולה עוה"ד ובעולם י' ספירות עולם פנוי והוו נ"ס שדה ואותם ראשון שם קדש
נשאר עלכן היא של קדושה שנעלה קדשה אורח העליון להתפשט עד שם אם ירצה ואיש מעכב
עפ"י כי הקליפות הם אחר סיום שיעור זה ושם והלאה הוא שדה ארום כי בשדה מצאה ואוסרין
וצאת שם כי אין הקדושה מתפשט חוץ שיעור זה ביום השבת והנה ו' ספירות הנה הם ג'
פרסאות ופי' שהם סוד הכשרי' הנקרא אורים שם הוא סוד הה"ג של שיעור זה ביום השבת
העולם המאה שהם נ"ג פר' וגם סוד סנדלפון בג' פר' שם אורים הרי פרסה וזהו לפי שנברא
הקליפות בעוה נכנסו שלטו עד תחי ספי' נצח בעשיי' כי ההוד נאחז בו כולו בסוד כל היום
דוה ובסוד והודי נהפך עלי ושרירות אין בנצח לא שלטו רק בסוד ויגע בכף ירכו ה
היעשה וכו' נצח שראה לא שגר עליו ויגע כי בהוד נאחזים בו החיצונים הנקרא
סוד אין בנצח לא שלטו בו שגר בכלו וזהו לא שגר פי' לא אחז כולו שגר נקרא נה"י הה"ג פ
פרסאות וכל פרסה ג' עולם כי ספירות כללות נאחזות בהם כי הם שיעור קומתם כנ"ל
ועתה שלטו הקליפות עד חצי נצח ולא נשאר לעולם שדה פנוי של קדושה כן חצי נצח והם
ב' אלפים אמה עלכן נקרא תחומין מדרבנן כי ב' אלפים אמה אחר שאחיזות החיצונים עד
שם והנה העולם פנוי שבין קדושה לקליפה נקרא תחום שבת כי הוא תחום של שבת ה
קודש שלא יכנסו שם הקליפות עלכן תחום הוא אותיות חותם כי הנקודה ההוא תחום על נ'
אהיה דיודי"ן וההי"ן וראלפי"ן שהם ג' חותם וכמבואר בדרוש י"ב וגו' כי עי' אין החיצונים
יכולין ליגע שם בסוד היין ביד הנכרי צריך שיהיו חותם שלא יגעו בו ויראה איך נ
שבו בתי חותם שלא בינה בסיום נה"י של כל עולם ועולם ואותו המשה שלאחר נקרא ה
הכנסת הקליפה לשום התלו הפנוי הקודש ההוא והנה בהיות התקיים נשם היו הקליפות ונשם
שוכב גבר

שכבר קבר וגם הטוב כי הזקוק רחוק בישראל ונשארים הטובים מהשפע: הנה נוגה עשיית השלמה
נערים כנפרדים באורות הטוב ואז הטוב נהפך בכל החיים ונמתקה חיות הקדושה שהם ולמעלה
רחוק מהם: חיים בכנות הלא של מקום פנוי והטוב ונדבקה בקדושה במעשה הטוב וחוזר להיות
עולם העיגול של העשיה שאמרו נאמר בן מהליה. וזה יומר פי' הנערים הכנפות הקליפות
באורות הטוב הקדש ונהפכו הקליפות מהטוב לחיים לכן זה יומת מרה כ כתיב מרה והנה
גם מפתח החותם הטוב וחוזרים נה"י דעשי' וחוזר לעגולם ואז הקליפות הם אוחזים ו
ונדבקים בהם כי אין נרתק בשעה אל הקדושה וגם הגבורות החיצונים בלא גם והנה
עתה הנה"י דאצילות חוזרי אל מקומם וכן דבריאה וכן דיצירה ואמנם בין אצילות לבריאה
ובין בריאה ליצירה ובין יצירה לעשיה אין שם קליפות מפסיק בנתיבים כי בגלות עולם
האצילות התחלתם עד רגלי הבריאה וכן בשאר העולמות אפילו בשבת שעולים נה"י דאצילות
למעלה הנה גם דבריאה עולים במקומם ונשאר דבוקים יחד שלא יפרדו וכן בשאר העולמות
שאינם בעשי' כי ביום השבת נה"י דעשי' נפרדים מן הקליפות נעלים ולמעלה ונשאר
הטוב במקומם ואז יש שמחה ותשרה על סוד הנפש שהוא עשיה כנודע וגם ומתחברים ע
עם הקליפות ואז יש צער על הנפש שמתקרבת אל הקליפות שאינה ברוח דיצירה ונשמה
דבריאה ונשמה לנשמה דאצילות כי תמידי הם דבוקים בזה שלמעלה מהם ואין בהם א
אחיזה לקליפות אמנם הפרש שאחד מן סבר והטוב הוא כי בשבת עולים ממקום נבוה
ומשאר בחול אין הפרש של ה נה"ע א' כי בחול מקורבים בקליפות וגם לו נפש שלא
כחשב לו רוח אלו לו נשמה יתירה

סוד ערובי ערובי תבואות וצירופי תחומין כבר נפרש לעיל שהם סוד נה"י
עשיה ולמעלה בתוספות שבת במקום ג' אמצעיים ונשאר מקום פנוי
והטוב (במקומו) שם הוא סוד תחומין כבר נפרש לעיל שהם סוד נה"י שלו ולמעלה
בתוספת שבת (בשתי ספי' נה"י) במקום ג' אמצעיים מן התורה ג' פרסאות כנגד
הטוב ג' ספירות הנזכר ואמר שבשנו הקליפות בשתי ספירות נה"י לא נשאר הטוב רק ב
מקום תרי ספי' והם ב' עשיין והם תחומין מדרבנן כי מן התורה אפילו ג' פרסאות
ותחום לרבי נה טלהש כי זהו עיש תחומין דרבנן ט נה"י מקרא דבין תחומין והארוך
אמנם

ואמנם עירובי חצירות אינה בשדה בתוך [illegible] רק בבחי' מבואות ובשוב שהוא בנה"י מבואות בר
בעזרה דוגמת ערוב תחומין ונקרא חצירות כי אלו הם ברת בראי וברת חצירות לבד [illegible]
בשנים ולא אמרו אלא כדי שלא לשכח תורת התחומין כי התחומין הם נה"י בכתב הכתובים והם
תחומין של בית כבן כמבואר בדרוש עירובין [illegible] בדרש הודעת הזוהר ר"ש ז"ל נלמד ערובו ב
באופן שיבריח קו האמצעי [illegible] היום והשמאלי שיתערבו יחד בקו האמצעי שהוא מבריח
שהוא המבריח בו והמתוק הגבורות כי החסד פני האמצעי בקו האמצעי ת"ת ונעשים שם
ע"ב רי"ו והגבורות בגי' רי"ו בסוד אותיות עירוב והורות כי ע"ב רי"ו נתערבו יחד ו
ונמתקו זה בזה ע"י קו האמצעי ת"ת ולכן נקרא עירוב והוא התערבות כתר שם והנה
סוד עירוב הוא בג' אמצעיות חג"ת נשם הוא עירוב מבואות כי הם בח' נה"י ומבואות לשון
ביאה וכניסה וכנודע בג' תחתונות נה"י עירובי חצירות בחי' בראוי והם ע"ב בנצח רי"ו בהוד ו
ונכללים ביסוד ונעשים ערוב [illegible] הוא לשון עירוב חצירות עירובי מבואות כי עירוב הם
אותיות ע"ב רי"ו: בענין עירוב היה [illegible] שתופי מבואות ועירובי חצירות
והיה בודק [illegible] בספר [illegible] ובכל [illegible] שעשה בו עירוב והיה [illegible] קודם אותו
אמירת הברכה ואח"כ [illegible] אחר כי כן הדין אחר שיערב [illegible] או [illegible] אחריה:
גם ראיתיו שלוף השולחן והספר [illegible] היה [illegible] ביום השבת
ולא היה מקפיד: [illegible] ששמו [illegible] שלא ישים על ראשו
[illegible] ביום השבת בימי החורף [illegible] ולא היה [illegible] עוד: //
[illegible] כתר [illegible] ואחר הנזכר: [illegible] בסבא דמשפטים/
כי בביאה [illegible] בנה [illegible] כי האשה [illegible]
[illegible] כי [illegible] אלא [illegible] בה [illegible] כי הוא [illegible]/
[illegible] בה [illegible] ואח"כ [illegible] הנפש זה לא [illegible] קראה [illegible] ע
[illegible] היה הנפש בה [illegible] שאר בחי' הנפש ההוא ביסוד שלה והוא [illegible] ואח"כ בכל ה
[illegible] האשה [illegible] הראשונה כי בביאה ראשונה [illegible]
[illegible] ההוא [illegible] שאינו [illegible] הרוח [illegible]
[illegible] כי בן הראשון [illegible] שהיא הטפה [illegible]
בנה ואחרי הבן [illegible] האשה [illegible] הרוח ההוא או
אינם

אותם יולדת יותם חדל והיות שרה אורח כנשים והוא קשה רוח חסדי בנה. אם אין שאמר מתן
עסקה ומוכח· שאמרו שנפסק אינו עומד ונעשה רק שלא נאמר בה רק חלק אלה החיות שצריכה
האשה מצוה כנ״ש ואם היתה יולדת האשה ותם: ונבאר עכ״ל המעשן ש״ה האי רוחא דלשאר
הנ״ל רק שהמוצא הוא שמאומה הזמן החדשות הבאים עתה הם מצוים מדיירות נשמות גלגול
הטל והם הם הטל בעצמו ואומר אינך נשמה שלא פירש והחלבים כנ״ש בספרו ח״ל דו בפ
בבנו בה ובפסק שאמרה וכסות לא עונה וקנתה וכ׳ כפורשים ש׳ ונשמה א׳ נפסק מהאב ולא
נשך מהאם כי הנשמה הם הגוף התחתים והלבושים הללו שהם הם רוחא דרוחא וראה וזהו
מצות ביכור ואם שהוא ראוי לרעת שאם כל הנפטר הם בזוות פסח והם בנשים בשם האב ו
ובשם האם ועולה בשורש נשמתם אף היה ראוי לכבדם מאחר שבן הוא שורש ואחריו אם
ואם ונתן ומשה נהם אבל הוא בהכרח שהוא עולם מהם ולא שלא ירד עלה שפע אלא דרך
אב ואם כי התחתון צריך וכל הדירה הש״י מן המקום כבר עשה שהוא כנעה כי זה סודה
ב גורה מסתפקין מים מנענע כ׳ שהתחתון הוא עתון ושקה את כולם נפלינן אין עתון
רק במקום שהוא עומד כי אם דירה מקטן לעלה אין תעלה אם יהיה עתון ומשה בסוד
אבותינו חטאו ואינם ואנחנו אבותינו סבלו וכו׳ אבות אלו בוסרנו וכו׳ פטר עין אבל
על בשם כי אמא לא כל הבן אם לא כי אביו ואמו ואם הוא חייב בכבודם והם אינם
חייבים לכבדו מטעם שהם שורש א׳ ומשם זה יהי׳ האבות והבנים שורש א׳ אבל מצינו
כי רוב העולם ואין להם יחוס וכרבה כלו כמו אביהם ואדרבה לפעמים נשמת הבן גדול וגבוה
עד אין קץ ובמעלות באדם מגבה שפל וקנה במדרגות ואיך מחויב בכבודו אך הענין
כי אינך אדם שאין נשמה מלובשת נפש עצמה מאביו ואמו וכל המצוות כלם שהוא עושה
הם ע״י צורת הלבוש שנתן אביו ואמו ולבוש זה מסייעו למצות כי הוא אינו יכול לעשות
כי הוא אינו יכול לעשות שהוא קטן ובפרט אם הוא מגולגל כי אין כוונתו משתתף אותו
לעשות מצוה וצריך סיוע והוא מזה הלבוש וכן אם נשמה חדשה לא הורגלה להיות בעו״ה ב
באופן כי המסייעו אינו רק זה הלבוש ואפילו השפע שנמשך לו משניהם הנה ע״י זה ה
הלבש וזהו שותפות האדם כנ״ש אשרי בזה גם בזה תבין שאמרתם את אביך ורבות
אחיך הגדול

אחיך הגדול וסוד הטעם הוא ע"ד ענף פסח ואיש זכר אותה מהם אמותם ונלע"ד טעם שהם כאלו
טובים והטעם שהוא באורח של ההוא דרחמו דשבין בה ממש נחלק וכל הבשר וכמו שהוא ש
שנשאר במקבה והוא כולו ונשתעבד לבן הראשון והוא עכ"פ ממש וכן הבן הב' הוא טפל אל ה
הטעם וע"פ אל הראשון לבן בריתם כולם לכבד את הא' הראשון וזה הטעם שצריכים לכבד את
אביהם רק שכבוד אביהם הוא יותר גדול כי גם בן הראשון צריך לכבדו: גם יש דרך יש
והוא כי בהיות הבן בבטן אמו כ"ש שהגבורות הם כנגדים דוחאו להעוות מן אלו הבן הגבורות אלו
מיתתן דוחאו גם אמו ולצורך הבשר שעלרו אח"כ אותם כל זה אינו רק עד תחיית המתים ואח"כ
כל א' יטול את שלו וכל דבר חוזר לשורשו ולא נהיה יחוס לבן עם האב לא בין אחיו ולא עם הם
שורש לו ואין להאריך בזה כי גם במורא בענין אחר באורך:

פרשת משפטים

אזהרת שם אלהים אחרים לא תזכירו: אסור לאדם להזכיר שם ס"א בפיו ובפרט בתלה שאז משולח כל המדבר שם א
אפילו עניין זה כמו אלו האומרים דראובן שהוא ע"ד בלעז ונמצא בדברים אלו אין מדקדקין כלל
שמגביר כחו ונפש א' שהזכרת שם ס"א בתלה באמצע הדבור עם בשאר לבוקר דצוה
אותם וגזרו"ל ה' נאו ומה מברכת בתלה כלל ואמר אל ושם אלהים אחרים לא תזכירו שכן המחרבל
נמצא שלא מדבר שם ובפרט בתלה כי אז מתגבר עליך וכל אחרים בסיבתך חו:

מצות ברגלים בראיה

הנה ג' בראשונים חגות הם נקראים בחי' ידים וגם שלשת פ"ק רגלים והטעם כי חגת הם ג' ידים ובהתגלות המדריגה הזו חג"ת א
אמצעות רגל א' וז"ס ג' רגלים תחוג לי בשנה כי הגלופות נקראו חג"ת רפלאמוכ"ו ברוש תשקנהם ק"ב
והידו נאחזות בנה"י כמש"כ ונמצא כי רגלים אלו הם מאירים בה' בשנה ובכחם עשו ג' חגים בג'
זמנים האלו והם ג' חגים חג"ת שכ"ו הם מאירת חג"ת בנה"י ונה"י מאירים במלכות וז"ס
חובות ראייה ברגלים והטעם והעולות ברגליהם כי צורת ראייה הוא כך שכשלה כמו לנערת
ישראל להראות עם בתוכם ונמן ח"ג מלו לאותיות דברים והטעם והעולות ברגליהם להמשיך
כח הרגלים העליונים שהם נה"י בג' רגלים שכן נאמר בן מעדרים אלו ג' רגלים לרמוז כי טעם
האורות ג' חגים אלו הם נה"י רגלים לרמוז כי טעם הארות ג' חגים אלו הם נה"י רגלים העליונים
נה"י המאירים במלכות שהיא עזרת ישראל והזאת הוא כי עזרת נשים הוא שכבוד קונות
כנגד נה"י אלו שעמהם בתוכים פשים בפשט כנגד נה"י וז"ס שלא יראו פני ריקם שכן
ושן כל

ולכן כל חובת מצוה זו תלויה ברגלים כי לשם זה החגים והסוגיא הפוטרים כנזכר בגמ' ובזוהר חלקו
מן הרגלים כנזכר פ' חגיגה מי קטן שיכול ללכת ברגליו מחנכין בכתי' שהוא בב צעיר ועור
בהיות יעקב קטן כ' וכו' גם זו צריך להשיך הארה מרגלי זווגו הבת"י וכל זה שריך הם ח
חגירות ומגורות ובתו ברזוי כם שהם שיכולה לעלות בגשמיות כנזכר פ' ונקרא מי יעלה
בהר ה' ומי יקום כי רק שורה שראש כל שם:
מצוה דת מכשיפה לא תחיה: ומצוות בשלו גדי בחלב: רעל כל עשר פרקין דחרשין
הם היום דמנה כי בהם סוד מכשיפה והנם הקליפות נקראו גם כן מורה
ונפסל מכשיפה לא תחיה ורמז כי ב' מותק חוב דוגל דמנה הם הפרצוף עזא ועזאל וכל
שהם נקראו עזא ועזאל) אלו השבים הם רק חזק גדי הנעל מחלב הוא חכמה דזעיר
דמנה דאצלות נגעון) ותחתונותהם ב' נשים דומות ב' מותק דב"ע ועליהם נאמר ענקע
מעולו כי כולו חכמה דזעיר דמנה דאצלות ונוק ביום דזעיר דמנה דאצלות והוא ונוק
זהב מעולה דאצלות דקדשה ומה נשך ונשים דומות דבריאה וזו נשים עשו אחר אלקיו ?
יפה שי הנגי לכן נגעל השנוף של אוכל בשר בחלב מורי ז"ל הה היה מהגד שלא אוכל גבינה
אחר בשר נפיה אחת גבינם כל העם ביום שאוכל בשר לא גבינה שנודע שאוסרים ואכל
המקר השנה מן הגשמים מחנקים לפי שבעשיה נשמם בגד חלב ואם ראיתם ומורי ז"ל הה
אוכלו ונופלו בם בשרו

פרשת תרומה מעשה עורם ושטן: ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם וכל עשו
המשכן שלה ונבה רמז כי במשכן חיצון מתון אחד באחור בז"א
החצון וזה שכן בלג"ח הם סוד ב' אחורים של אלהים שהם גם ד' ועם ה' אותיות אלהים הר
אותיות וזהו ויבאו אלהים הר' אלהים חורבה והיות רק ואינו טוב ואומן ב' אחורים
דנוק הם ב' (אחורים) הם כנזכר הרבעים זה בזה כל הי' המשכן במדבר במקום ח
חורבה שהוא בסוד אחורים כי במשכן ב' הר' והמשכן כם בהעת' אחר באחור ואז הב
הכל דיושב בבתי אלהים אף במשכן שלה אחורים בפנים נגד רחל ובר ש
שהוא מן התורה שלמטה וכן הוא בית בנוי בכרובים ובעז"ה כי אין הבדלה הוא רוצה
אבא

אבא ולכן פרצוף נקרא שכן וזהו סוד בגי' משה השכן הוא אלהים דיודין ורמז כי בתחלה היתה
אחוריים דאלהים ועתה הם פב"פ עם אלהים עליונים שהוא במילוי יודין וזה שהוא זה דעלפ"ן
כי עתה זעיר אנפין בחי' אלהים רק רואה רזה וגם שהוא דרך פשוט אך במקום אז היה שנים
באים בקומת והיא סגולה אפלו כמב מראה לכן נקרא בגי' מרה ובסוד ומראה ו"ו זה
כי לזה כן ראה מרה ויס ושארת קיים כי ביני שמה סהרא בגשוותה שנגלה לו אורך ו
ועיר לכן סגא שמה שמם בר יוי השמים ששתה נחוני ב' ו' ומכב רתו לזאה: ////
דרכות כבשה אכן וכפירת מבוארת אלכוג בחלק ההקדמות בדרוש סוד אבא ונתה נבאר
בדרך זה אחר שקבלתם ומרוחו ועשו ארץ הם תמצא ברוב המרות שהם
בשכן שהיה בהם תבאר אותו והנה כבר ידעת איך כלם הם בסוד תבאין כי ובינם דאריך והם עשו
ב' כתרים ואוא ומלת דאא עשו סוד הבינה ונגלות דזעיר וכן מלת דזעיר ותבוני מתחלת
המלכות וכמו שיבא כיוצא בזה והלא סוד הצורך הזמנתלבר שיעורים הוא נפי (אורתשיים) ותבירתה
ואנם היסוד אין לו שיעור ומה בפש עצמו כי בכלו ודרך ערך נה הוא עומד בכריים ואנם נה
אורתיים ותבי תה אורתיים נתבי ארכו נפי המדה שבכתך הארץ שהוא תת שלו ב' בחי' זו ע
עצמו שהוא כשיעור נפי הבונה וחבי המלת שלה ואנם אנפשר באופן אחר כי הלא הנשיב ד
דעת ג' והוא שאין בדעת שלה חסרים רק גבורות ובר שהם חבי הדעת הרי כי המוחין שלה ה
הם ב' מוחין שהם חבי הדעת הרי כי המוחין שלה הם ב' מוחין שהם חו"ב וחבי דעת כי ה
הדרין חיא המלכות נם בא כי הם המלכות נהלות לנו בחי' נר ונגא ונג אחרים ואנם אורן
אורתיים ותבי ארכו הוא כתב נר ופי שהראש הוא נר כדרך ואינו רחב וכן יש הם המוחין
בגברות שם הם ומתפשטין ומתארכין עד סופה לכן שייך בו אורכם והם סוד חו"ב ודעת קו
ואין בה דעת וחוכ שלה כזו והם אורתיים ותבי ארכו שהם ב' נקודים אורך רגשה אך רחבה
הם חו"ב שלה שם ומתחברים הכתפים והזרועות נוותם הם נה"י ב' ירכין דגלה המקיימין
אותם ועתם נפרם איך חו"ב השגרא אורכם הם אורתיים ותבי והוא כי הלא החסרים עם
בנה"י דזעיר ונחתם הוא בחוב דיר' והם נכפלים לשנים כלא ואי נמצאו כי חסר שבעה ב
נכפלו לשנים בסוד הגבורות החסרים כדרך והא וגם דזעיר עצמו וא והכמה וכן בהור הרי
חסר א'

חסר א׳ בחכמה ומדה שלמה וזה נקרא אמה וכן בחוד וכן בנצח ש״ה מותן שהם חוב והנם רע
כלל א׳ כי כל עיקר קריאת שם מותן אותם שלא בראש גבור ובדי רק שער פרקין קדמין
דנה״י רביעי לפי שהם כעין מותן ומלכות נקרא גם הם מותן זכו שם למטה אותם נקרא ג
מותן רק מותן וכן כלומר כל הג׳ פרקין שבנצח כלל תחלה האור של בפרק העליון נשי ש
שיוכל לקרא מותן אעפ״י שהם נקרא רביעי וכענין כלומר נ׳ פרקין אלו ומעלה בפרק הם ס
סוד נ׳ אמתיים וחצי הם והחסר נק׳ אמה שלמה זה שהוא בפרק א״פ שכל החסר עולה ב
בחכמה המלכות וכן בבינת המלכות וכן כל פרק ופרק איננו רק חצי אמה בובד׳ גם כמ״ש ב
הוא לפי החסר הוא ותולה עמן לא כבפרק שם ומן המלכות נקרא מדה שלמה אך המותן
אינם נכפלים כי תמיד הם סתומים וכן אינו רק חצי וזה בכל פרק ופרק וחצי רחב הוא
הוא החסר שבמלכות כי שם גבורה נל׳ נהג המתפשטות בה והרי אמה וחצי אמה הרחבה
כי חכמו ומדיר וחציו אלו׳ לפי שאינם נכפלה כנ״ל הרי אמה א׳ וחצי המותה רחבו
בה״ל ומן הקומה כ״ד קומת בה״ן ש״ה והם אין נזכרין כאן מדת קו המותני כלל
ולפי שאין בה מוח האמצעי כלל רק אח׳ ב׳ קוים ראשונים לא ש מדת מותן רק ב״ב
קוים אלו לא במצעות: מדת וחב הפסח כרבע כם אמר:
הגאהרית לא תגנוב: הנה במצות אחרת אונאה נתבאר אצלם כי ההפרש בין כ
גזלן הוא בגלוי והגנב הוא בסתר וסוד הדבר כי הגזל פוגם ב
בשם שליש הת׳ ובנצח והוד בחסרים הגלוים כי ז״ס נגלה בפרהסיא אך הגנב פוגם את
המכוסה שכן הגנב בסתר והם כעין הגנב יותר מן הגזלן כי עיקר אחורות הקליפות
בשם המכוסה כי בה חסרים הדינים דרכם לאחוז בה כ״ש נגלה בגלוי שכן ד
דרכם להתאחז בהם כמבואר בשער פרטי התורה בסוד חטא עץ הדעת טו״ר כ
עיקר הפגם הוא בהחיצונים נאחזים המכוסה אשר זה נקרא נשבה והוא כי הגנב
גורם שיגנוב הקליפות אפי׳ מ״ד והנפשות שבכר ש במקבא והם עושים אותם והנם
הנפשות נשבו ברבות קדושה איך הגזל גורם שיקחו הקליפות סוד מן הנשמות ה
המעולים ומעלה ויתרו״ן וכעשיר בירב והם אין טפה כלה כא׳ יורד שאין שפחייב
כלה כא׳ יורד שפחייב נגלה כמעה שכן הגנב שלא נשם
ז״ס משלומי כפל:

מצות עובה
ארוה

מצות מזבח אדמה: דע כי מן עת הקבעת יכושו הקליפות נגה כי יש נפש הבהמית
שבאדם ובבהמות טהורים ודע כי הוברר כל הבירורים של הנשמות/
בבחי' אחור באחור והיו החסרים בבחי' פב"פ והוברר כל הבהמות זולתי בהמות בהררי אלף
וברוש ובצומח לא נתבררו והבירור שלהם היו אוכלים לכפרים ונשאר תשאו חזרו הנשמות והבהמות
גם לעולמי הקליפות והנשמות עלות בסוד הע"ן והבהמות הטהורים לבר ותבררו עי' אוכלה
וכן הדומם והצומח ולעתיד יתברר בהמות בהררי אלף וכל הטמאות כנ"ל ברל"פ פעמים והם
תרגי' בגו הנפש הבהמית שבאדם גם הוא והוא יהש ויצחר ונשמת נעים מן קליפות רוח
ענן ואש ודע כלם דע וכן בהמות חיות ועופות טהורים כלם מנגה וחיות ועופות
טמאים אך נפש בהמות שבשרם ונפש הבהמות לכן שחלב מן החזה למעשה חלב טהור
ומוח טוב ודע כמכב מן בא רעננה הנ"ל והם אלו הם שיורי מלכים דורות שלא נתבררו
עדיין וז"ס מזבח אדמה ביסוד שלם כרן אלף אדם כנ"ל בס"פ תרומה וז"ס הנל היה וז"ס אדמ'
מספר כנ"ל פ' שפטים:

מצות עבד עברי אמר כו' מקידשין אשה העברית אינה מעוברת לא את הבן ו
ולא את הבת אבל עבד עברי מעובר את הבן ולא את הבת

פי' כי אשה העברית סוד הבריאה שאינה מעוברת לא את הבן ולא את הבת אבל ע"ע שהו'
מעט דינה מעובר את הבן שהוא רחל וכמ"ש הג' תפסי כי אז שלטת הבריאה: ///

מצוה הרת כיבוד אב ואם: הנה המכבד אביו ואמו נגרם שלא יסתלק הנער מטטרון
כי אדרבה המכבד נגרם שיכנס הנער מטטרון הנער
בן יקיר שבאביו ואמו נתפשט לו שפע מסוד השכר אב ואם איך תו המקום נגרם שיסתלק
הנער מטטרון לכן מחייבות כי בהסתלק מטטרון שם הוצאות חייב כל הם המורגן הנקרא
חייב בצרכו וזהו מצוה חייב ואם: ////

מצוה הרת טריפה נבלה הנה הרע שבר"פ"ח ניצוצין דקליפות נגה ויש טריפה מהטוב
הרע שבקליפה שהוא סוד ב"ן ול"ע של קליפות ונשחוררים ונוטב נמתקנת בב"ן
דקדושה וזהו הטריפה הוא מלבוש מלין שבתשלא הנקרא בשר המטרא וז"ס ובשר בשדה
טריפה לכלב תשליכון אותו ואמנם נבלה הוא ודע כי רוח נבלה פעם גאר בנפש ו
נותחין ונפש וכירה שמתהפכן את הנפש וגם בריח טוב ארז"ל מלין נמצר כל
הנשמה

הנה תהו"ו יה גם הסתכלות אדם ב[illegible] הוא פוגם יותר בכתב וזוהמתו בהסתכלו

בריתן אנה :///

ערוכים ומופתיה שו ותהי אשה: רעט [illegible] פירוש זה בענין דבריאה ראנך והענין

כי נון דבי"ע ראנך הנקרא [illegible] ונקרא [illegible] כנגד שם [illegible]

קליפה [illegible] ונתדבקה אבל באצילות [illegible] [illegible] ונתדבקו בהם [illegible] שנכב [illegible]

פי' כי [illegible] קליפה נתדבקו בענק בהעמדה [illegible] בסוד ערלה של מילה בסוד דלב ואור

נתגלה [illegible] תהיה אשה כי [illegible] נתהפך [illegible] ונעשה [illegible] כי [illegible]

דיני ארבעה אבות [illegible] הם הקליפה והם כנגד ד' אבות העולם ש

שבשהרה [illegible] דוד כי שור [illegible] [illegible] העולם (שבשהרה)

יצחק אבינו [illegible] שהוא גבורה כדכתיב [illegible] [illegible] [illegible] נפש השור [illegible] והבור

כנגד אברהם כי זהו באברהם חייב [illegible] בור שאין [illegible] היין והמבעה כנגד

[illegible] [illegible] זה הגורם כדכתיב [illegible] [illegible] הבורות והנם [illegible] ב' ש

שמות [illegible] אם [illegible] ג' אבות שהם שורו [illegible] כנגד [illegible] [illegible] הרי [illegible]

כנגד [illegible] שהוא כמו [illegible] [illegible] ובור [illegible] ד' [illegible] [illegible] [illegible] וחסרה [illegible]

הוא [illegible] כי זה הבור רק אין בו מים והמבעה כנגד [illegible] כי היא אשה [illegible] ד'

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] והמבעה הוא סוד [illegible] [illegible] הטלים [illegible]

[illegible] הרי אבות [illegible] כנגד ג' אבות העליונים כי גם זה [illegible] זה [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] זה [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] הוא [illegible] [illegible] כנגד [illegible] [illegible] ש

[illegible] העליון הסובבים [illegible] [illegible] שהוא [illegible] בסוד [illegible] העליונים שכנגדם

בקליפה כאשר [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] שהמבעה [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] העליונים וזה [illegible] התחתונים והנם [illegible] כי שור [illegible] ונבורה ונבורה [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] גבורות ה' [illegible] [illegible] גבורות [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] ג' אבות [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] והם [illegible] [illegible] כי

הם [illegible]

למטה בקליפה וקרן עם מלכות בסוד קרן היובל ורגל כנגד הוד בסוד הירכים שהם תרין סמכין ו
שן כנגד גבורה בסוד לב אלהים שבברייתא שהם סוד הגבורה כנגד לב שיניים והנה ג' אבות
התחתונים שבקליפה לפעמים יפגום בגוף הקודש ובשעתי הקדושה שבגוף וזה חצי נזק לפעמים
יפגום ומגע בגוף שלושת הטומאה ג"כ ובסוד אלהים אחרים וזה רה' ובאשר יחיה הפגם עד הקרן
שהיא הקליפה שכנגד המלכות אין לה לפגום בכל לא כ"ה שלמטה רק עד חצי שהם נה"י שבה וזה
דור השוף כה' אל המקום בחצי נזק כי עד שם מגיע הפגם והקרן שהוא כנגד המלכות לפיכך אינו
מתשוורש למחר השוק זה שמלך וזה בקשתם עד חצי המלכות ששם שלושת הקליפות
שכנגד מלכות והכונה שאם שמלכם כל ורת מלכות שנקרא זה בתלה וזה זה שמלך עד
חצי המלכות ששם שלושת הקליפה שכנגד מלכות רק תפסו הקליפה מחצי המלכות לפיכך
הקרן אינה משלם רק חצי נזק דהיינו חצי מלכות לא כולה וזה כאשר לא יגמר הפגם רק פ
פעמים ושלש שהם סוד נה"י והוא בסוד יונת המתיחדות ומתקשרות בין אלו הנח
תם יר' אומר וזהו תמן תמה ויעקב ויעקב איש תם יושב אהלים אלו אומנם כאשר יתמיד ה
הפגם עד ר"פ וזהו שור המועד אז תו יהיה הפגם בכל לפיכך משלם נזק שלם וסוד קליפה
אלו בגוף המות לפיכך שורתם ישלם ב' אורחות מות ומועד ש"ו גם ב' אורחות מות
וכל עוד שלא הלך והמליך ומגיע הפגם עד שלש אלו ניקרא עד חצי המלכות ומתן ונפש
תחבר עו מות בעד יהי' מועד כי כנגד הוא הת' בסוד עד תאות גבעת עולם ונשהו
הפגם עד הפגם הרביעי יהי' עד התת שבה ונתחברו עם עד והמדרך הוא בחי' מיני
קרן והולדות שהם נגיפה נגיחה בעיטה וכל כנגד הה' שוער המלכות הרי נתבאר פרטי
הקרן ותולדות הקליפות שכנגד הגבורה והוד שהם שן ורגל ותולדת עליונים ומטה ומעלה ו
והקליפה שכנגד הוד אז יפגום ברה שהוא ומטה בגלל דבריותיה לפיכך ברה"ר כי שם ביתם ת
תמיד ודרכם בכך שאינו בקרן שהוא הקליפה התחתונה ואין דרכם בכך ללמוד אפילו בגוף
הזה ואין דרכם כבר כי"ג כנגד ביסוד וקרן בסוד עשייה והפגם בעולות ומעלה בגוף שן
רגל בסוד יצירה ודרכם בכך אכל כאשר יגיע לפגום בחצי הקרן שהוא במלכות אז הפגם הוא
בתלה ואז משלם נזק שלם ומולי פגימה עד רחל א' וגו' משום אם שהפגמו ממטה ומעלה בסוד
התעוררות הדינים במלכות אז שמעלה עד הבריאה בסוד דיני ה' והפגם ועלה כמו התוכו

רב ישוף

רבי יסוד ומעלה פגימה צד התעוררות מקומה לברורה טעון מחדרת מעלפי טבלה ר"ה אונס
ודעת שעצמו לא ישוך פגם רק בעולמות מקומה ותעמה טס בבריאה ופיכף פוטר ע
וחזרה לי אלא ורחובה קאומר ומלי בדברי הרחבה ומשר ר' נחמן זה שרחת החמר שום זה
שהוטן: / / /

פ' תצוה: במצנפת: הדלקת נרות בשמן זית הנה נודע כי העבודה היא המנורה הטהור
שהיא אחורי זעיר נט שיקרה בבינה ותשקנה עד מוחין החסדים
ומגלים ר"ה דרוכרא והנה כי בזוהר בשער רישי הזוג איך עיגולים ויורדים אלו החסדים
במרוצה תחת היסוד ובכח זווג התבונה חוזרים ועולים מטה ומעלה כי בעת שוורים מטה
ומעלה או יוצא המוחש להעל מאחורי החזה ונמשך מלהעקבא ואם לא היה באופן זה לא היה
שום בשן אל העקבא כלו והוא אמרו כתית למאור פי' כי המוחש אלו שהם הה' חסדים ר"ה הם
הנכתשים תחלה ביסוד ולכן פרשת מסורא דקדק בנגל"כ בזוהר כי שם נכתשים בכח של
ההכאה והחזרה ונעשה ממתפשטים ופרודים רבים וכ"כ שמן ראוי למנורה שהיא העקב
וזה"ש כתית ואמר פי' למאור המנורה וביאור עוד:

ואמר להעלות נר תמיד פי' כי בשמן העקב אנו
ובשורה עלמא במזור התחור זהה ועט בנרכה ו
עם הנפרח להיות כן וזה והעבודה נר תמיד פי'
שפנה היא העבודה שעקרא נר מטה ומעלה
וזהו להעלות נר תמיד והנה שמעתי פעם זו
אחרת ומנחי דאהה כי מוחין רשם שמותם
בשבת שם אהיה יהו ויוצאים ז' שמות ז' מ
ומתלבשים והנה הם ז' קדמות דזעיר והנה הה"ר

הגהה מלוי המלוי דאהי"ה דיוד"ן או ר
דעולמים בהם כ"ך מותשות והכשן
כך זה סוד שמן זית כך כתית למאור דהיינו ב'
חסדים וב' שרשי המגלים אשר הם נמשכים
ועקבות עד היסוד כי כל החסר המושפה ה' ב
במלוי שהם ד' מותשות וה' רשפי שהם ד'
אותיות נמצא כי ה' הויות וג' שלשי הוי' הם
כ"ך אותיות בלי כך עד [illegible] ההנה: ערית

שמות דאהיה הם בגי' תקע"ג כי משהעבודה עגולה אור זה נקרא תקע"ג והנה שמות יהו הם
בגי' זית והנה זית זה הוא טבות נ' שמות דיהו ונשבועתן אותן עודיאין ומ שמן שמן זית
כך בגי' זית כי מן זית יוצא שמן כך ונזכר כי הוא עשר כנס הקורד כי שם יהו הם בגי'
אחרונות דזעיר כעורק בסוד ג' אותיות אהיה הם תקע"ג וה' אחרונים דאהיה שעוברת
שעוברת רבעה בתוך החזה וב' שמות יהו הם בגי' דזעיר ונמשכים הזית שהם נה'

החסדים

התסרים המגולים הנכתבין ויוצאין ממשמש דית זק והאיר במערת המכפור דו׳ו׳ו׳ו׳ו׳ו׳

צורת אפוד וחושן: הנה אפוד אספקלריא דלא נהרא וחשן אספקלריא דנהרא

דזו אחור וזו פנים כנ״ל בזוהר והנה החשן ש ואחר כך

אחור בזוהר מגד פנים הוא זעיר והוא חשן ומגד אחור נקרא אפוד כי אפוד נ׳ הויה אורש

חיבור בעקבא בזעיר וחשן בזעיר בסוד ומתין דנוקבא שהם דין והו חשן המשפט דין ג

גוור דקנוקבא והו סוד חושן הזה והוא סוד הנחש הקורחם האלו ה בשעה שבורעת ו׳ור כ

רמבואר מבעים בסוד קריעת י״ס כי זהו רישא גוורים וגן זה פרנסה כקריאות י״ס שתלויין

בדין כנודע בזוהר נמצא כי הנחש הזוסור הפאש נשם שד׳ והאחוריים דאהי״ה דם הרי

נחש כי זהו בחינה קטנה נשם בעשן קריעת י״ס ועתה נבאר הדברים בזורך

הנה זוהרן דוגמת זעיר כזו שהזעיר שיש צל ובו אורות היסוד אלא

המגולים בחזה ונרוב האורה אשר שם כל ב האורות בוקעים ומאירים ויוצאים לחוץ ונק

הדנק ה׳ שה מהיסוד אלא שבעניו שם עיני הזותן (המגולים) כולם היו אורות מאירים לחוץ

ונכנסים הזה הוא זוהרן ונק׳ צין וחשן כזו שם בארם עולין הכנרים הלו מן האלו שאמר׳

והנה האפוד הל׳ מתחיל מכנגד מתשן ואחורים הנשך כד׳ ומטה עד רגלין וזהו כנגד

העקבא היוצאת מאחורי דזעיר ויוצא שם ונת עד רגלין ענ״כ אומר שאין יזח החושן

מעל האפוד ש ועולם הם שב מחוברים ומשך כשירדה אח״כ הרגש של הנשמר ועלה

נחש ועלה ה׳ דברך נכב כשעה ועכ״כ אמר עזה כ״ו הייעשהים שהוא העקבא ונק

אפוד עוא נ׳ צא הוי׳ אורש והרות שצריך שיהיו מחובר עולם ועד: הנה האורים

והתומים אמרו בזוהר כי האורים חשן ותומים אפוד וזה על מש כי אורים המגולים

שב כל ובו כנגדו ומאוררים דבריהם תומים הם כנגד עקבא בעשן ויתדין יהיו תומים

על ראשו וירוק שם ב׳ ואחורא והנה הנ׳ כתפות שהיו באפוד הם כנגד ואזה ולפי

שהיה דאות כסוי נאנה מרגלה ומה רק הקורים אלה לבד ונק בלאה ורחל ד״ש ד׳ צלפין

עשרים ה״ש ונק יעקב המדוון כמחם שנראה אש ת״ד בלה דחש או לאה ורחל וזה הרמזים

והנה חשן נ׳ שד׳ ואחוריים דאהי״ה נשב במקום הלם ש יסוד דזעיר שהוא היסוד ה

הראשון

הראשון שהוא לאה כתרה שיש בו עשר בתי נפש ופנימיות א' בתי נ"ק וזה עולה ועולה
ביסוד הראשון ונעשה מ"ת ובתי יסוד דה הוא וו"ו לזה נרחב ונעור אחר העולה כו' לו
יסוד במקום וניוון רחב וא"כ כתב הלב שבו בתי היסוד שלהם הוא ביסוד של שרה ו
שלהן במקום הזה כתב הלב הם השרשים הרי שיש בשנים זה האחד של אדה מיסוד
שבו והאחר אחור של אחיה שעלה דם כושן נה"ש:

הסורים והתורים היו של מ"ב ומ"ב האורות מ"ב דהוה ברישא ומ"ב של מ"ב
דהוה בנוקבא כו' שלשה של מ"ב ומ"ב בנוקבא והאפוד הנזכר
במקום אחריו כתוב שנאמר באמרתם אפר בר כי לא היה אורים ותומים ויש כי לא שאלו
בהם יצא במקום או בשפט והאפוד הי' עליהם אורים ותומים שאלו בו שלהן אמרו
תאמר תהי' עם ה' אלהיך והיינו שתי דבן עם נוקבא ונו בית אש תה אחד בנוקבא
דשלכא כי שבטי נחשוות בנוקבא דשלכא כי שבטים תם ומן ו"ב ומן הם ע"ב כדאמרינן
שעם הוא בנוקבא:

ציצית: הנה מן המוח דאבא שבתוך דעיר יוצאים האורות לחוץ במצח
דעיר בבתי אור מקיף בתי צצק על כ"ב שנקרא ציץ לשון
זכר כי הם מוחין דאבא שהוא יש שלהן הציץ של כ"ב הי' עוקץ מן הרפלין במצחו
כי הרפלין הם מוחין דאמא והציץ מצד מוחין דאבא שלהן הי' כתוב קודש לה' כי כל
קדשה במוחין כתרע ובפרט במוחין דאבא שנקרא קדש כתרע שכל קדשבחכמה
והענין כי באד"א ש חכמה הנחה דיורדין וכל מ"ה עולה ק נמצא שד' מ"ה דע"ב
הם בחי' ת' וכלורה הר יורדין שבשם הרי הכל בגי' קודש כמבואר אצלינו והי' בזה
הד' מוחין דאבא הפשוטים לחוץ במצח דעיר שהם נגד המצח אצל אוזני והירו יוצאים
האורות מקום דאבא וחסרים שבתוך דאבא מצד זה והאורות הביום וחגבורה מצד זה
והי' כולם מתפשטים בצד המצח ונעשה בתי ציץ של כהן ונודע שאותיות מורי זה
שם ההוי' כתובה בציץ הירם עכ"ל כי בצד ימין זו כנגד זו וה' בצד שמאל זו כנגד זו
ואינם זוכים

ואיש זוכר היטיב והנה כה״ג דוגמת האיש העליון שכן היה בגדי לבש האדם העליון וכל אדם שעובר לפני הכהן
אם כשר הוא היה נכנס בשלום כי הבגדים שם על ה׳ במזבח כלם והמחשבות בבגדים כנגד בראש וכן המחשבות
ותפלה במזבח שהוא בגדים שבו ואם היה רשע פשו נפרד בסוד ומתבייש לפני הקב״ה הקדושה והשב בתשובה:
מזבח ד׳ חיצון מזבח הזהב בקטורת אחר החלות הנרות: דע כי פאשר ועיר ש״ב מוחין דזו״א נקרא
קטורת וגו ש מוחין דאימא נקרא עשן והעשן כי עשן בחשאי כנגד בזוהר תורע וכן אבא
בחשאי נקרא ומשבה בחשאי ואז נקרא זעיר זמיר נגד עשן וזם עשן וקטורת ישוח לב שכן הם עשיים ת
ביחוד הנעלמות נירות המנורה ועשן הקטורת הנה בתחלה בכנפים נקיפים דאימא קטורת אבא ואחר
כך דגדלות אבא וכן הי׳ מטיבן המנורה ואחר מקטירין קטורת שהוא כנגד מוחין דזו״א וכל מוחי
דאימא דגדלות:
פרשת כי תשא עבור מחצית השקל: כי תשא את ראש בני ישראל וזם חזרת האורות ועלה בסוד
הטעמות כי הם בגלגל כולו וזה הנה שהטעמות הם רושם שלא שחוזרים ב
בסוד אור חוזר פי׳ כל שאר ספירות כל זמן שהם מתפשטין ומתחזקין רושם שכן חוזרים לבוא עלהת״כ דנקודות
זה הוזן אור פשוט הנכנס בכתר והנה דעמתן יוצא קודם הרחם האלו ופי׳ שלא הי׳ והם שנים ביסוד ונתן
וכלו שהי׳ והם ביסוד נתקיימו ולכן חוזרים וכולם והתפשט והנה הטעמות הם כמו ניצוצות שהאור יוצא
מהם והם מזון לכן נקרא בני ישראל נצח והוד שהנה בראש אבא קרוא דאורה שהוא ת״ת והוא ולמעלין
ובוקעין הרקיע ההוא שהוא בחי׳ ו׳ לכן הם נשואים אותם בחי׳ ונשיאים מזון ובכ״ב נקרא בני ישראל ש
שיונקים ומהם והנה הטעמים דטעמות האלו ובסוד העורף ההוא כרישא דתתאו שם החיצונים וזם
כי תשא את ראש בני ישראל והעלות הטעמות ומעלה והעשן דטעמות כי שם הויה דיודין וד׳ יודין
דבשם הויה כנ״ב זה הם שקל דשקל כל ו׳ כולה מזאה והנה הא הוא א׳ דיודין כנגד והם הוא יוד
פשוטה ומלואה שכל זה הוא בחי׳ יוד וכנגדו נתקיים בית א׳ ת״ש שנים שהן ד׳ יודין והי׳ מלאה הרי ת״ש נברא ש
שנה ת״ק שהם הד׳ יודין והיוד במלואה וס״ל כתשבת תק ב׳ ת״ק וכולם בחכמה שהוא קודש כנגד כי שם זה
במלא דחכמה הנקרא קודש וק״ד דק״ש הם ד׳ יודין העולים ת״ש [illegible] ו״ר שהוא ד׳ יודין פשוטין וד׳ מלואות
השם וכל זה הוא בטעמות וזהו נ״ב בשקל הקדש וזם לפקודיהם שכל משכן הוא בטעמות שכן ש כמה ק
קודש ובכל קטף ת״ש שנים והנה מחצית שקל זה שהם כנגד משכן ישראל הובא במשכנם שהיו מאורים א
אורות ולא זהו ונתבא איש כופר נפשו כי צריך נפשו כל האבות שלפי שבהתגלות הטעמות ומכסה
העורף שלא יהיה בו אחיזה לחיצונים וכן נראה שלא יהיה בהם נגע והם ארבע נגרים שיתגלה ויהיו
אורות והחיצונים מתרחקין והנה ש במלבוש הראש אורות חד פשו בו טעמות והטעמות מחצי הראש
ומד

ומחצי הראש ולמטה ומשם האורח שבאמצע הל' בחי' של יסוד הנקרא אורח לכן אין בו שערות כי השערות
שומר זה ונזר זה הם נ"ה והאורח שבאמצע יסוד כנ"ל ובעת זה המחצי' תיקון וגם זה יתגלה שהוא היסוד
הנקרא זה יתגלה כל העבר בכל יוסף והוא עובר בין נ"ה שהם הקוצי' בשרשי' הנקראים יה' לכן הם
עם השרשים נרה כמשן אורח וזהו מחצית השן כי היסוד בכורא הוא נושן ומנטיא נזר הנזח לא נזר
ההוא וזהו העשיר את"ה אין בו יותר מאיזה שהוא כלו לי והרב הוא היסוד לא יודעים. ועשר לכן כי
השרשים נרה הוא מחצית השן:

מצורת שרשן המשחה כבר ידעת כי האור דרור הל' שקלו תק והל' נשקו בפנים א' אך
בקניון הל' ג"כ תק רק שהל' נשקו בכ"פ וזהו קנין כ"ש מחצית

רן אך הקנין בשם כל מצוה מים מלא ר"ה ונטעו הדבר הנא בכ"פ וזהו קנין בש"ב כי הם כל א'
מהן הסובב הם סוד אלהים וכבר ידעת כי ג' אלהים הם א' בבינה וא' בגבורה וא' במלכות ואותם נזר
דרורונו אלהים דבינה ולכן נקרא נזר דרור בסוד וקראתם דרור שהוא בבינה והב' קנין בשם נ'
עתן לב כי אמנם שהוא הגבורה גם בהור ש' אלהים רק שהוא כלו וא' ואין אנו עושין רק אלהים
א' בבינה וא' בנזיר וא' במלכות ואותם האמרת הוא כי בנזיר עצמו הם ב' אלהים אך שהם נ'
נחשבים לא' ואלהי' הנ"ל שהוא קנה הבשם הוא עשור ואותם סוד ר"ה הוא ב' אלהים א' שעולה ש"ש
והוא סוד הפשם גם כתב אחוריים שלו שהוא בחיבוק העולה ד' הרי הכל ר"ן ולפי שלוות זה
בבינה לכן הל' שקלו ר"ן ובפנים א' ואותם כ"ש קנין שבנזיר נשקו בכ"פ אמנם שאינו מלא
א' נשקו לשנים לכן הל' תק רק שחלקו ולכן חצי ר"ן שב' גבורה ור"ן מב' הנר לכן היה נשקו בכ"פ
וזהו מחצית ר"ן אבל במלכות שאין בה ש"ש אלהים אין בה אלא ר"ן בלבד ובפנים א' ובזה תבין
כי כל בשמים נקראו בשמים ראש כי כולם בסוד אלהים עד הנה וזהו ראש כי ר' רוש ואלהים
בריבוע והש' במלוי יוד"ין וא' הש' עצמו גם רע כי נ' סימנים אלו ביארנו שהם בינה ונזיר מלכות ב
וכבר ביארנו שיש בה נ' אהי"ה א' דיודין וא' דאלפין בנזיר וא' בההין במלכות והם נ' שלואים
אלו בלתי שורות עצמן שהם ע"ל שב"ב כמשן שב"ב בשמים וזהו . בשמים ראש גם כמשן נזר דרור
כי נ"ר הוא קך קך והוא קך צירופי אלהים שיש בו כמנין וכל אלו הם אחורי בינה וכנגדם
צירופי במלכות המתפשט בב"ע כמבואר אצלנו ונקי' מעשה הזה היה כל אלו קך קך אלהים
הוא ש"ם אלהים העולה ונים ה' אותיות הוא ר"ה וכן אחורי בינה הם כוה שש ... הרי נ' נזרור
וזהו נזר

וזהו סוד דרור מש״ה עד זה תבין וזיווג קבורת אהרן הכהן בהר ההר עד זה שבארנו כי שם אלהים
בריבוע עם ה׳ אותיות והם עולה הר והנה ב׳ הריים הם א׳ בבינה וא׳ (בגבורה) במלכות והיא גבורה מן ישני
ונגלו ונעלם ברחמה ולכן הר ההר הוא נקרא שם היה קבורת אהרן וגם אותיות אהרן יש הר להורות על
זה: ////

פרשה הנ׳ מצות קטורת נתבאר אצלנו בסדר התפלה: אזהרת חיתון בנים נתבאר אצלנו בשער
היחודים בתיקון העון הבא על הנדה: ---

פרשת ויקרא מצות קרבנות: נתבאר אצלנו בשער פסוקי וחיצון ואיתנים כפה זרעות
ש״ם אצלנו בענין חטאת אדה״ר איך נתערב הרע בטוב ונבררו הקליפות ונמצאו ש״ס
ספרים בכל עולמות וצריך בירור אחר ולכן צוה הקב״ה על ענין הקרבנות שיבואו על הד׳ יסודות כי שיתחבר
כולם סוד הדומם צומח וחי שהוא סוד העשיה וסוד הצומח סולת ושמן ויין וסוד הבה״מ צאן ובקר בבהמה וכו׳
בעולם בריאה והמתעסקים בהם בעבודתן (לוים) בדוכן ושרים במעמדן והבעלים מקריבים עצמן כולם
הם סוד האצילות וכו׳ נמצא לאישה׳ עשיה וכו׳ ריח ניחוח ויש ניחוח בריאה וכו׳ אצילות והצדק לכל זה כי
כיון שנפלו ניצוצות האור בתוך הקליפה שקצתם נפלו בדומם וקצתם בצומח וקצתם בבה״מ שאינם מדברים
וקצתם בבה״מ מדברים ולפיכך אדם אינו עושה שנתעלו מן עולם והוא מה בו נעלו החיות הניצוצות
שנפלו והם הם המגולים הנז׳ כדי שעולה אותם ע״י בני אדם שמבררים הטוב מהקליפה ולפיכך בזמן
שבה״מ קיים היה קרבן מעלת המעלות הניצוצות ובררם ועכשיו שאין בה״מ קיים התפלה היא במקום ה
הקרבן ולפיכך התפלה נתקנו הו׳ תקיים בענינה ובעולא כמ״ש אצלנו בשער כוונת התפלה פ״ט: ///
אזהרת קטורת שאור ודבש שנאמר וכל שאור וכל דבש לא תקטירו: השעם שנאסר כל הקטר
הוא כי השאור והדבש הם סוד דינים והגבורות ודינים הקשות שאור עם א׳
אלהים דיודין א׳ אלהים פשוט ו׳ אלהים בריבוע והם סוד דינים קשות דבש עם ש״ו והם סוד ש״ך דינים
דגבורות חסר י״ב בסוד ש״ו השופר וי״ב הנאחזות שכן לפי שהם דינים אסורים בהקטרה: ////
מצות כל קרבנך תקריב מלח נתבאר אצלנו שער פסוקי וחיצון ברש אחר עשׂ ואיש נבאר
בקיצור ונאמר כי העבירות של הנפש הבהמות שבאדם כשעולה על הנפש דקדושה ולכן
ומגיה הוא נפש לחטוא והוא הנרמז לנו בתחלה הנפש הבהמה שבאדם והוא נשך לו
ונפש הבהמות שבכל חי שהוא היסוד נפש בהמות שבאדם ולכן כשאדם חוטא הוא המגרי
קרבן

נפש בהמות של בה״מ שהוא נבראה לו להשוא ונחית א׳ נקבה שורש אותם העבירות וזהו שורש נפשן
של בהמות שבארץ נשך והזכות ונקי כהכל הוא שרש א׳ חוצבו ומשכבר האדם והבן היטב סוד
הקרבנות להיות כי גם הם נבראו ונסייעו להשוא אור הנפש הבהמות ומזהר שבהם לפני ה׳
הנפשות והסולת שהם צומח ודומם כלו כל קרבנך תקריב מלח שהוא כח הדומם וכזה נתמתקים
כל חלקי הדומם והצומח וחי ומדבר:

לענין השבועה בביאור שנאמר או נפש כי תשבע לבטא בשפתים להרע או להיטיב וכו׳
(ביאור) נבאר ענין אמרו חז״ל במספר שבועות שתים שהן ארבע

ועתה ביאור ענין זו ע״פ היסוד רע כי שם זו מרכבת בסוד שם הוי״ה במילוי והנה יש ב
במילוי בס״ג כ״ה כתר יה הרי יו״ד הא הרי ו׳ ואו הא הרי ו׳ ומצא כי שם הוי״ה נחלק לב׳ חלקי ה׳
הראשון והוא ו׳ והשני וה״ב הוא ו׳ הרי בשבועות ונעלו הם האבות כי הם עיקר השם במילואו
ואותם הם ד׳ כי כשמילואה במילוי המילוי שהוא בה״ה כמנין הם דפ״ו כמספר חלקי השם שד
הא׳ יש בו בס״ג ו׳ כזה יו״ד ואו דלת הא אלף וחלקי הב׳ שבו ג״כ בס״ג שהם יו״ד אחרות כזה
יוד אלף ואו הא אלף הרי כי עיקר השם הוא בס״ג וזהו שתים שבועות ואחר במילוי
המילוי שהם ד׳ שבועות דה״ה אותיות מילוי במילוי ובזה יתורצו הקושיא שם בשם זו ומה׳
ולאחר כך השאלות ג״כ היושי גבי שבועות אמאי לא תני הלאוין ועוד הנוסח יתורץ כי חוזר זה
מילוי לבדו וזהו מילוי המלו גם אמרו שהיה ד׳ צריכין לבחון כמו כפי הפשטא שהוא ב׳ שם
בהם ב׳ אחרונות ועם ב׳ הראשונות הם ו׳ וגלות ב׳ הראשונות כי זה מילוי וזו מילוי המילוי
וזהו שבכן נראה ויחשב גם כפי הפשט כי השתים אלו של מילוי בטלים בתוך מילוי המילוי ב
באופן שהכל ביתר הם ד׳ שבועות עם אותיות המילוי נמצאים אמנם להרע אמרו או להטיב
פי׳ הענין כי ב׳ אותיות אחרות הם להרע והרמז משה ומלה והענין כי כבר הודעתיך
כי הו׳ עולמות תורתם בארץ אורים הם ונמצא שהם ב׳ אותיות וה׳ כי אות וה׳ בהיות ו׳ הם נגד
הכלל שהם קצות ואות ה׳ עולמות ואלו הם הו׳ עולמות דורות מרום הרשע שלהם שהרעו לפני
נפלו ונתבטלו וזהו להרע וב׳ אותיות ראשונות וה׳ הם להטיב שהם אוא שגלו הם ושובה לא
זירת כמבואר אצלינו ואמרו להטיב פי׳ להטיב לאחרים והענין רע כי אלו העולמות שאותם
נפלו ומשה בבריאה כמבואר אצלינו הנה נראה שנשאר בהם קצת החיות שאלו לא
חיה בהם

לא היה בהם תועלת כלל כי היו בתרכובת עם עצמים אשר הי' מתי' אורים ואומנם אחר שנתבטל ועלה ועלה
או נתמעט בהם האורה גדולה והעשן כי בסור הכותל הנ"ל אז הי' להם חיות מספיק להם ב
בעצמים גדול אשר נעשה אורה אך גם לא יאכל כזה ומה הצרופים נמצא כי סור המאכל הוא חיות
נשך אל האדם והוא יותר מן החיות עצמם הצומח עצמו תוך האורים כנ"ל והנה זה ביאורו גם לא
אוכל והרע אוכל והטיב נ"ל כי פי' כי החיות המצומצם שהיה נשך אל הו' עצמים דאורה היה נשך ו
והם גם אורחות אל הטוב שהם זה נ"ל סימן קמורת בענין המקיים ומחי' החיצון אך המאכל
לא הי' נשך מזה ס' שעלו אל הנאכלים ועלה אך הי' לחיוב שהוא אוכל גם אורחות זה כנ"ל
כי תוך ז' עצמים אלו הם מאוד ואז נשך להם אכילה מה שהוא מעט יותר גדול מאוד וגם אוכלה
אוכל זה כי סור האוכל והמזון באו עם זה שהם מאוד כמרע כי כל סור האוכל והמזון אינו נאכל
ונעשה מזה כי' כוחות הכח והשינויים שהם סור אוכל אך סור הרוחניות במזון הוא מאורות
זה שהן בנמצא ואין להאריך:

פרשת צו: מנהרה אכילת דם וחלב נתבאר אצלו בשער הקליפות פ' ה' ועיי' שם

הה היה אוכל בימים בשלים שלא היה חשש לדם הנמצא בהם ובמעיים גם הי'
פוארים ומעיים בשר ובצה שלא היה חשש לסברת הרמב"ם גם היה אוכל תרנגולת שזהו שלא
הי' חשש לסברת הרמב"ם אך בשר אחוריים של בהמה לא היה אוכל כלל ועיקר גם מנוס ש
שמסירין מן החלב לא הי' אוכל שמיקרו דם וחוטי ונעשה דם:

כוונות תרומת הדשן: כתוב שכל תבות [illegible] כי כבר באורות נשא
סוד ה' מנין דכסופא דנהרין זה הוא [illegible] שהם ה'
שקל כסף והנה הכהן נקיר [illegible] כי הוא בסוד הכסף שבן [illegible] בר הם בר
כי [illegible] שקל כסף הנזו סוד ה' מנין כנ"ל שם שק באות [illegible] הוא בר וזהו הבר שהוא ה' ע
מנין הם [illegible] שהם סוד הוא המנחה הנקרא בכל [illegible] ובר בר:

פרשת שמיני כוונות בדיקות חיות בהמות ועופות ודגים מהורים וטמאים:

ומאות התי' אשר תאכל ונעשה הנה כל הבהמות וחיות ועופ'
ודגים כל אלו הם [illegible] שהוא [illegible] ואמנם המשרה של ההין העתקים את הענב
אמנם ושם באים השורש כל אלו [illegible] ואמנם כבר ידעת כי [illegible] שהם ה
החנון

החוג שהם שש שעור זה נבן ואמנם בהוה גל בן והרות שהיא עטרת דגבורה והיא במלכות ועגין
החיה אחד וחיה בטל בהוה כי חיה הוא מלוי המלוי הם בן כי מלוי המלוי מבלע בתוך הם
ונכללו בו כמדע ועתה נבאר יותר בביאור הנה כבר ידעת שיורדים החסדים עד היסוד
דאמא דמגולים ביסוד ועיר הג׳ חסרים לבד שהם הג׳ חסדים אל נפשי וה״ת דעשר המגולים ב
כמדע והנה אחר יורדת הנבורה עד היסוד ואז בירידתם שם ממתקת ג׳ גבורות העליון מן
הה״ג נמתקו מג׳ חסדים המגולים כנודע וזהו בדרך ירידה ונשארים ה״ב גבורות התחתונות
בלי מיתון וכו׳ בשער דרושי הצלם בדרושי החותם כי שם יתבאר היטב והנה נמצא כי נתחברו
ג׳ גבורות עם ג׳ חסדים וכבר ידעת כי כל גבורה או חסר או הויה א׳ ונמצא כי בהתחברות
הגבורות עם המתון שלה שהוא החסר ומתחברים ב׳ הויות יחד שהם נב וזהו נמצא כי ג׳
גבורות המתוקים עם ג׳ חסדים הם נב בן כי לעולם הדרך שבדרשה נשאר משולו בו ק
קיים וכיון שנמתקו הגבורות עם החסדים נשאר הרשום של החסר בתוך הגבורה ואעפ״י
שעלו החסדים אחר למעלה כמדע ונמצא כי הג׳ המותקים נקרא ג׳ בשם נשארו ב׳
גבורות התחתונות שהם של בחי׳ נה״י הנקרא בשם כמבואר אצלנו בפנים מלמעלה ואז
ונצטרפו ונעשים בן רביעי כי בנקבי הם ב׳ הויות בל בן והרי טנ״ר בשם אשר
כנודע אומרו באגרה דפסח (כרנ) כמנב״ר בשם רבבי תורה נט אמנם כשחוזרין ה
החסדים ועולים למעלה אז הם ממתקים את הב׳ גבורות שנשארו בלי מתון והם
וממתקים אותם עתה בדרך עלייה ונמצא כי הג׳ הראשונים אשר בחי׳ חג״ת הם
הממתקים בתחלה בעת הירידה אך ב׳ הגבורות התחתונים של בחי׳ נה אינם ממתקת
אלא דרך עליה כמבואר אצלנו בדרוש חוץ ופנימי ועתה נבאר פרטן הנה הכהן
זה מוציאן שהיא יותר כבידה בתמצית יותר מכל הגבורות והטעם כי היא בחי׳
אותן שש גבורות התחתונים שלא נמתקו והם בל בן ונם הוא בל בחשבון כי הם ב׳ כה
הויות יחד והם התחתונים מכל מכן הם כגבורות מלם ואינם ממתקי ואמנם ה׳ שהם
הנא שנמתקו דרך עליה כנגד הגבורות שאינם נמתקות הם דישים מורים ונאתים
בהם

בהם החיצונים לכך אסורים לאוכלם ואמנם שאם שאין רואים סימנים בה"ל שהיה הוא הוראה ש
אסבר נערכין שבאוים ע"ב גבורות הרחמנים אותר שנערכין והנה סימן שהראתם הם מעלי גרה
ומפרסת פרסה והנה גרה ג"י רפ"ח בין שתי הנ"ה תנצ"ל שהם ד' בשם כמש"ל כמשון גרה ואמנם מעלי
גרה ומפרסת פרסה היא הוראה שעלה הבן זה הרביע שהם ב' גבורות הרחמנים ונערכין
דרך עליי' כמש"ל ואז יוכלו להתחבר עם הנ"ה בשם אחרים כי גם הם ממותקים כמותם וזהו ו
ומחברים יחד כמשון גרה וזהו מעלת גרה גם תבי' ומפרסת פרסה כי פרסה אותיות פר ס"ה
כי הה"ג הם סוד מנפץ במרע והם ל' פר נס"ה היא עכור שנקרא אותם בל' ס"ה ונמצא כי
פרסה הוא תורת הה"ג כולם ביחד שאלות כלם ונמנים מן חיסור רו"ע רז"ל היסוד דעקבא ו
נמצא בהם החיצונים רק הם שלומות וביותר נחם [illegible] בהם חסרין ונמצא אע"פי שהם
מעלת גרה אינן להם בירורות עד שיורע יצא שום דבר אל החיצונים כי זה מורה ע"פ הוייות ומפרסת
פרסה הרי בזורק ב' סימני הבהמה ותמה החיה הוא בסוד המלוי הבהמה שהם ב' הגבורות
הנ"ל וגם הם צריכין מיתוק רק שהם בבחי' מלוי לכן ש' להם סימנים אחרים לא נבות
פירושם לכן גם החיה אינם מוסיפין כמו הבהמה אך להיותם ממלוי ש' להם יותר קרות
מן הבהמה במרוצתם ואמנם העופות הם מורין ג' גבורות הנערכות שהם ג' בשם [illegible]
בהיותם בסוד וק זה נקרא יסוד יוסף שהוא בבחי' ג' בשם אלו כמבואר אצלנו והנה היות
ג' גבורות ממותקות לכן רובן טהורים כשרוא שאין מספר לטהורים אך טמאים מנוים ב'
ביצורים הכתוב לכן הם מרובין ואין לחיצונים אחיזה בהם אלא דבר מועט לכן לא נ
נזכר להם סימנים בתורה אך ג' בשם יחד לכן הם ממשיך הרבה ואין כל אך החיה אין בה
אלא ב' סימנים אך הבהמה שהיה פחות מן החיה בב' אינם אלא ג' מינים והנה להיות כי
העופות מאלו גבורות העליונים הממותקים לכן הם מעופפים מאד כי הם מעולים עליונים יותר
מן הבהמה וחיה והנה הארבה הם בחי' קיבוץ מט"ה בשם ביחד דשאלים חיבור כולם יחד
נשכו מן מנם ארבה והט הוא אחר הוורמין גם הרחמנים לכן נאמר בהם חוץ הנזכל
כי בהתחבר ביחד הד' בשם כלם אורה בהם ריבוי עצמן מאד ותמה גם הב' מעופפים
כמו העופות וכבר ידעת כי אבלי חכמי הטבע אומרים כי שבט [illegible] מן הדג לכן הוא
פורח

פורח באויר כדרך שהבור' הנר העולה למעלה והנה הנקודות הם אותן אצולה והנה ארבה על
ר"פ בין שהם ד' בנשמ' הנקל' שהם כל הנקודות הח' המתקנות ואינם ש' צינ ארבה באורה
והם נשברים כפי התחברות כן אלופים יחד כי התחברות נקודת החסד בנקודות הנצח י
יותר בין ז"א ונק' כיוצא בזה כפי צירוף התחברות כן נולדים מינים שונים זה מזה וכו'
עשה וארבה את ירקו ואת ולזה כי כבר הודעתיך כי יתרון הוא בחי' הה"ג בהיותו ל
ועלה ברכורא [illegible] עמיר שכן יתרון היה זכר אבותים שהוא מן הנקודה והוא כנגד ד'
בנשמ' הנקל' נמצא כי ארבה על ידיתו כי אלו הד' בנשמ' שהם הה"ג הם סוד הארבה והוא
סוד ריבוי הזרע ונמצא כיסוד ההרכב שנאמר ארבה הרבה והנה בחי' הדגים הם נ"פ
ואלו הה"ג ד' בנשמ' הנקל' שכן גם הדגים ואין עץ ונכנס [illegible] וירעו ורוב בקרב הארץ
והנה אותיות דג"ה הוא כי דג הוא כי דג הם ל [illegible] ואזורות ד' של דג כל בן ד'
ואינם נשברים הוא שאינם כמו הארבה שנכללים כלם ביחד אך כאן [illegible] שלקחו
עם הד' בנשמ' [illegible] ולא לקחו ביחד רק תחלה לקחו מבחי' הה"ג [illegible] ואח"כ [illegible] לקחו גם בן הד'
שהוא ד' של דג וזה ההפרש שיש בין דגים לארבה גם יש חילוק אחר כי בארבה לקח כל
הד' פרצופות בנשמ' שהם על ארבה אך הדג לא לקח רק [illegible] הג' בנשמ' לבד וזהו דג ג'
אחד ד' [illegible] לבד שהוא [illegible] הד' בנשמ' אך הארבה הוא [illegible] פרצופות שהם על א
ארבה שכן הארבה הם והעופות [illegible] הדגים והנה האדם יוצא [illegible] ותחיות ו
והבהמות [illegible] והדגים והחגבים והעופות יוצאים מיסוד [illegible] שכן רק עולה
[illegible] בו סוד והוא [illegible] רוח וזהו דג והוא מן החסדים [illegible] צריך [illegible] של היסוד
והארבה סוד הנקודה [illegible] וזהו [illegible] באריכה [illegible] סוד [illegible] הוא
[illegible] בלי [illegible] שהוא היסוד [illegible] פורחים [illegible] בסוד [illegible] שתורת
מן הנקודה ופורחים [illegible] שהדגים וחגבים [illegible] מן היסוד [illegible] הנק' [illegible] שכן
אינם צריכין שחיטה והנה מיסוד [illegible] יוצאים [illegible] העופות [illegible]
שיוצאת [illegible] כעשין שנאמר בבריאת [illegible] מיסוד [illegible] יוצאים [illegible]
העופות [illegible] מן הרקק נבראו כי [illegible] שבבריאה [illegible] דבורא [illegible]

שכל החיות דלעשה הם פרצוף החיצונות דעקבא דזעיר ונמצא שהם מתלבשות החסדים אחר שהלכו
אל העקבא דאצילות וזהו והשמש ירד בגדל דהיינו שיצאה מן הארץ ומן המים שעל הארץ שהם בחי'
החסדים דיסוד דזעיר ולכן יש להם קשקשים בראשיהם שהוא בחי' דם ופורחים ג"כ כמו החגב והנה
ואדם יש לו חלב ומשקה כי האדם אינו ינקא לכן יש להם חלב אם נבין לחי' לבהמה יש להם ינקא
שהם מבחי' העקבא שאומ' בדגים ובחגבים ובעופות שאין להם חלב אם והשן נפש שהם בחי' יסוד
אמא לא ינקי להם דאמא עד הוד אתפשט לכן נקרא דגים כי אינו חלב אם וזהו ויהי יוסף
יפה תואר ויפה מראה כו' ודגים לכן השמש צריך שחיטה נפש ששלו ג"כ בחי' מן הארץ שהוא מן
הרקיע:

פרשת תזריע: מצות טומאות וטהרות ז' לנקבה שבעת ימים וכו': אשה כי תזריע וילדה

זכר התחיל בדבר בזכר ואח"כ בנקבה למה לא התחיל בנקבא אלא ש
ודע כי כשיצאו העולמות קדמאין ובמים בסוד ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום כי המים היא
אדום דדינים ותערין מינם נפלו ומתו ואח"כ הותרה לחזור בסוד העיבור בבטן הבינה כדי להתעבר
להתחבר שם והנה אותם לא הוצרכו אל העיבור שום שלא נפלו אלא מחסר ולעשה כל הנך אבל
אלו הן שנפלו והוצרכו לחזור להתברר שם מיום שהוא בטן אמא הבינה ששם לא היתה הנפלה
שם יעשה הבירור ויש בו שם ט' חדשים בסוד עיבור כדי להתברר ואח"כ בסוד תורה והנה כ
כשיוצאה לא יצאה אלא הו' ובר הוא ויעיר בסוד ו' זעירי ועדיין לא יצאו העקבים תלוי ב
במעשה התחתונים והם בתורה ואפשר שיעשו אם לא כן אומר ואם עבירה תלי על צדי צד ה
הספק אם יהיו צדיקים או לא יהיו אבל הוכר נדאי דם והנה אחר שנתבררו שם נשארו מה שנתברר
שזה הפסולת הוא הדם לפי שהי' שהיא קדוות מחסר לעשה לכן טומאה ז' כי בכל יום האשה
דוחה את הפסולת של צורה א' תחלה ויצא הולד ההוא ונתברר ואח"כ בכל יום הטף ו
ונדחה הפסולת ההוא שהוא הדם עד ז' ימים לפי אחר שנתברר ויצא הולד עדיין הם
כולם גבורות והצרך הוא ית"ש לשרוש עם רחמים כענין שנאמר בראשית ברא אלקים בתחלה
עלה דין במחשבה. ואח"כ שיתף עמו רחמים וזהו ביום עשות ה' אלהים ארץ ושמים והנה רחוב
הוא הטף הח' הדר הייא חסר עלייה שזהו עיקר התיקון לפי שהחסר מילה בסוד אמא
הצרך והסיר ערלה ההוא למעלה ביום ח' ונש' בעס' הח' ומלו ולפי שאז בא הטף הח' אל בשר
ערלה

פרוש כי אעפ"י שכבר נתברר הזעיר ע"כ שהיו הגבורות נשאר בה טלוות. זה הנקודה דהויין
הערלה דבוקה בו עכ"ז צריך שבא המלך ה"ח ויכנס בו הודרך והסיר הערלה ההיא והנה המלך
ה"ח ויכנס בו הודרך והסיר הערלה ההיא והנה המלך ה"ח הזה נקרא הדר שאמרנו ביסוד ו
עכ"ז היסוד נקרא פרי עץ הדר ונקראים הדרה פשוט כי טהרה פשוט הוא ביסוד ואפי'
שהחסר זה הנושא הוי"ה וכן הירה יתכבר בו על הטהרה כי באלו הי' חסר עלאה המלך ונתפ'
בתוך זעיר ונעשה שלשת ימים חשב ועל שם הויה דהויין ק"ו והז' ימים הראשונים בין הכל ונ'
וזהו נקבה תלר אז איקא יוי' טומאה שבועיים שום שבזה עדיו כולה נק' טהה ונק' טל זה
שנשאר בזעיר אף זה שאז היה ראוי לבריאה נפל ויציאה ושם הוברר פ"ב וזה שאז רצוי ו
ליצירה נפל ועשייה וכן בטל הטריפ' וזוב בה נתברר ה"ז שבה והנחורה והתברר בה גם
ה"ז שנה ל"ז ימים ולבדר הז' ימים שלו אורח הוא לפי שאחכ בא אלו שם כן כי אז הזעיר
נחסר שהוא הויה פשוטה ואלו כבר התפשט הוי"ה בגלוי החן וצריך ג"כ ימים כדי שיתפשט
עכ"ז בין הטל ס"ן ימים וה' ימים בטומאה ונ"ב בטהרה בין הטל ס"ן:
בענין טומאה ברעת נתבאר אצלם בס' פנחו:
פרשת תזריע טהרה יולדת נתבאר זוגלם בסו'. ראה בשער הקליפות:
ואומר קודר הדברים כי שש הספירות של היולדת השכרי בפ' ויחי
והשחתה הוא סוד המזח רבים דענף ותי' היא חמה דענף הנקרא חי' כמדע בסוד והחנ'
תחת את בעליה:
בענין נשמתית הנדה: דע כי יש עשרה דמים באשה ה' טהורים וה' טמאים
ותם ב' ומצפך רוא ורבים שהם רת השופר כמדע
דאלו המצפך שלקחו נפי' בינה הם טהורים שהם גבורות ממתקות אבל אותם שלקחו נפי' בזעיר
שהם רישם גבורות ואלו הם בחי' הם דינין ורשעים כי דינין הם השטים שלקחו נפי' הבינה
עכ"ז דינין רחמים נירשעים דין זוויות שקבלו ע"י זעיר ונכבר ודעת כי הבינה בטם שלה
טבתם נירחים המחין של זעיר והם ג' אהי"ה דיודין קס"א והוא בנצח ולא באולפין קו"ג
בהוד ולא בהחון קנ"א נשלשתם לג' רתם והוא לי' חותם עם הטלו שאז נקרא מחין
חיים ובאשר העומת גבורין ונוקים החיצונים נגבורה אלו אז עשה נדת דותם
ואין להאריך בזה: (נמצא טומאה)

פרשת תזריע: מצות טומאת יולדת שכבת זרע באורך במשנת ק"ש של שכיבה ושם תבין המשנה משארז"ל
על פסוק ורחצו במים וטמאו עד הערב גזירת המלך שהטומאה אשה
בביאה וכפי סוד הדברים כפשוטן שהוא לסיבת אותן טיפות הנקרא שיורי כוסות שהאזורות
זוהם רע נשה וטמאו כנז"ל ואין בהם לא רע והם טוב בהחלט אלא נעשה רע לכן נגד המלך
הקדוש ית' שטבלו במים ועיין במ"כ פי' על זה באורך: //

פרשת אחרי מות: מצות שעיר המשתלח שעיר לעזאזל: רמז כי נתבאר
אצילות בשער הקליפות סוד אזעזל שהוא סוד סמאל ונש' רמז שנותני
לו השעיר ונקרא עזאזל רק שיורי בירורי סוגי המלכים והם בו עזות רבורא ושם באו לכן נמשפט
ומשפט ששנקרא בזו צד הטוב שבו כנזכר בזוהר אמור והנה ב' שעירי הם סוד אנשים והנפש
הב' דשעיר דקליפה רמז דאצילות כנז' שם וזוהם של חטאה היא עוונות ונם לכן נאמר נגרל
א' לה' וכך הש בעוח בינם דשעיר שהוא ביום ועזאזל הוא סמאל ומקבל דבינם שהם כנגד ואין
רבינו מפיכך שמחים לפי שנקרא עזירים כמ"ש בזוהר תרומה ולכן דמזה רבוע נים שהם נ
נקרא עזאזל ועזאזל נלוות שנפם נקרא עזאזל דומה בו זות ומזלות שהיא תלוות שנפם על
זכר ומקבל זות ובפיוט השעיר שהוא תלוות עזירם ועזאזל זה נאמר תשליך במצולות ים
כל חטאותם כנז' בזוהר פ' זו יען הם זכיות שבא דקדושה שיריים לכן אלו העזים הם דין
חזק כנז' פ' שעיר מש' והנה כבר ידעת שקליפה נוגה חציו טוב וחציו רע והיא מפסקת בין
קודש לחול ונשארים מעובר הלת אז היא משולת הג' קליפות הרעות של היצר הרע של שהוא סוד
הגבורה ונעשה דין גמור וזהו המנוע המעובר ולת והנה ביום ספור צוה הש"י ובחרבות ובקרבנות
אלו מנושים לסמאל שעיר אחד שהוא טוב ורע כנז' ואז הוא שוה על ג' קליפות הרעות כי בקרקע
שפע וחיות והטוב שבאותו השעיר כנודע כי הטובה שבהם רודפים אחר הקדושה הוא
והחיות עצמה כי כל זולת זה הם מתים וזה שמחה גדולה שעשבו סמאל על שעיר עזאזל ובפרט
כשמתן לו ורעבם רעה גזירה שלא בנוגה ונמל וזהו כהן ת"ל מנוח ידו על ראש השעיר נפח
התשובה היא שהיא מצות עשה זו מתברר תוך הגזירה שמפריד שם הטוב מהרע כי אז
שיהיו כברתחלה קודם החטא שהיו ביחד מעורבים כי ע"י נרנשים נבר הרע ותוה והוי
הטוב

הטוב כבנין תחתון לעליון וזהו ע"פ התשובה וזהו נמצא שנפרדים זה מזה כי כך ואותם
בקליפה הנוגה אותם הרע שבו שבפרט נתעלה הטוב נדבק בשמר ויצא לגמרי אל הקליפה בגורים
והאור הטוב חוזר לקדושה העליונים ולא לקליפה נוגה ולכן שאחר סט"א כי ראה שנתרחק עתה ב
בכל רעתה והדבק עמו והוא שעשה מעשה ברעות כי אדרבה נתלים הוא חוזר על ראשון פעל
בתחלה הי' הרע דקליפה' נוגה מעורבת עם הטוב הי' לו אחיזה גדולה כי בהפרח קדושה ה
העליונים היא משפעת לאותו הטוב שהוא מתוך החיות כי זה סוד נלמד ישראל
בין האומות העולם ועתה שנפרד הטוב מן הרע נאמר סט"א אותו התוך השפע שהיה נשפע
עבור אותו הטוב נמצא כי זה היסח הדעת שלסט"א והפסד גדול ואדרבה זה שהיה הוא
תחלה נשלם עתה הוא להיפך כי שתוך שלומו לכך הטוב עלה ומתחבר עם נפש
הקדושה של אדם ואז נשלם האדם וסט"א נחסר ונאבד ממנו הטוב וההיא לגמרי: ////
מצות כרינוי נפש ביום הכפורים נתבאר בספר עץ חיים ע"ש ////
פרשת קדושים מצות שכר שכיר! הנה הכתוב מדבר ואומר ביומו תתן
שכרו רק שבת כי כל המצות שאדם עושה כל ימי השבוע
אין אם קורא בתורה או שלומד בחול תוספת קדושה כל זה שיתגלה ונגלות בשבת א
אדם לחשוב בתוספת שבתורה ש' תשבו' ע"ה כי מה בימי החול שלהם נפש שיש לו עמו
האדם ביום השבת נמצא כי השם שנתן הקב"ה ומה העוסקים בתורה או מקיימי מצות הוא
נושא ופעולת שכר והוא שיש לו שכר ביום ההוא וגלוי אם בחול שיש לו תוספ' קדושה
שזה שכר הנותן לאדם כמו החול הוא מצטרף עם שאר תוספ' קדושה שבת הבאה
ואמנם ביום השבת כמדע לכן נרמז שבת בר"ת בסוד ש' שורה בנפש יאות כברית
כי נמצא כי פריעת שכר שכיר הזה הוא ביום השבת נפש כונם המקווה מצוה של שבת
שכר בפרט שהסגולה להיותם האדם המקיים אותם באותן תוספ' נפש באותו
והוא זה נגד זה כי שכר שכיר נאמר עליו ואליו הוא נושא את נפשו וכמו"ג זה נ"ב
ויתן לו נפש יתירה. שיקיים נפשו של הנפטר לכן נרמז בשבת בר"ת של מצוה זו: ////

בעשן שם

בפרקין שכר שסיפר הר"ט מורי ז"לה"ה היה נזהר מאד והיה מתעכב לפעמים לה' והרב ז"ל ונחה
עד שישלם החשבון שלפעמים היה מתעכב ומאחר תפלת המנחה עד סמוך
החמה כשלא היו מזומנים לשלם השכר והיה שולח ומבקש ממון ומצאתי עד שישלם השכירות ואח
כך ואחר הר"ט מתפלל ואמר איך אתפלל והשכר ובזה נגלה לידי שלא קיימתי ואיך אשא
פני להתפלל: ////

מצות כלאים: סוד הכלאים שנאמר בתורה והרכבת אילנות וזרעים ונמצא בזה
כבר הודעתיך שאין לך דבר בעולם שאין בו מעלות בין באילנות בין
בזרעים בין בעשבים והמעלות ההם ישפיעו כפי מעלותם זמן וקצבה שגזרה ואם תרכיב
יחד זה בזה תערב עונש לאותן המעלות אשר שם כי זה מעלה בכחו מחבירו ואל תערבם
יחד: ////

מצות הוכח תוכיח את עמיתך כמוך רעך כו' וכל ישראל סוד גלגול א' של נשמת אדם הראשון
כאדם אחד בסוד אשר שלו וכל א' מישראל הוא אבר פרטי מ
והו ערבון שאדם ערב בעון חבירו אם יחטא לפני ה' מורי ז"לה"ה פירש תוכחות כלם
אפילו זה שלא חטא בו והר"ט אומר אע"פי שלא ימצאו צריך להודות עליהם ובכך נתקן בלשון
רבים חטאנו ולא חטאתי כי כל ישראל גוף אחד לפני אע"פי שאין בו אותו עון צריך להתודות
עליהם כי כשעושה חבירו הרי הוא כאלו הוא עשה בעצמו לפני נאמר בלשון רבים ואפילו
מתודה ביחיד בבית ד' בלשון רבים כי זה שחטאו נחשב כאלו ששוא ביחד מצד ה
הערבון הנזכר: ////

מצות השמטה נבאר בו ענין החטא קין והבל ומשפטיו ונבאר בו מצוות
באר נפשותיו זה נקום נקרא זה שאדם האמור שהוא וחבירו
שש זרעים לא יזרעם בשנה שש ונטעו ופרי בנפש כי תפארת ומלכות כח הקרקע ו
וחוזרת עד סוף שבתי שש ואחר תפארת נקרא עץ כנראה בפרשת העץ ובסוד הגלגול
בפרי הארמה לה' והוא סוד רוחא דשכין בה בתחת בעזרה כלי והוא שם בן והוא בסוד
דעת ונקרא עץ לפני רע שכל הבטח והעדים והאילן הם בעולם רוחניות והנה קין והבל
חלו בכח

הנה בכח ס"ג בן זה שבמלכות והמ' בסוד ש"ך ניצו' והתשוא' הל' בש"פ צריך שיהיה במלכות ומצד
פרי העולם ומ"ג ועבו אור עולמין ג"ר נה"י שנשארת בה אכל קין וא' הבל ומ"ג אלא ועקר ד
שפ"ע לתחתו' אל מקומם בעולם העליון בסוד פרשת שנכנס בה הקרקע ב"ר ששה והוא סוד ב"ן
בן ז' שהוא כח שלשה כח של עשיה וכל מציאות בז"ס התחתון שבה ומתפשטין כחה והם ו'
שפע וג"ה ויבא קין מפרי האדמה פרי זה אשר נקרא פרי האדמה על שהוא יבוא כח
האדמה ועיקרו שפע ומתפשטו וזהו ומפרי האדמה ומה הוציאו ה' אל פשט הירח והנה
הפרי הזה הנז' נעשה לה' שהוא העליון והחזירה העולם ערב חסרו שפע בן וזהו תשע
קין והבל אומר בא הבל ומן מעור' קין וזהו צור ופשטו והענין כי הדעת הזה הוא דעת
ז' קצ"ו שורש צעיר ושבא הוא בא מדעת עליון דנוקא יקרא בסוד כי על ידו נתחבר
זו"א ושפע נתמשך כח בעולם ואז עדיין אל השבא והי' בה ההוא רוחא בסוד בסתר ק"ש
של משה ואהרן את המזון ונמצא שהביא זכר והחזיר בה סוד הדעת עליון פרי שישפע ב
בעולם ואז גם הוא יחזור לשוב בה זהו הכח שעשה קין שפע והוא ההוא רוחא עם הבריא
הבל וגבורות צ"ז ול' והענין שכבר באורך שחטא קין ה' בנזירה בעולם שבה ואז הוצרך
הבל להמשיך מדעת העליון ראשו ונזירה ע"ר ורינוק של כח זהו היסוד דנוקבא כי הסוד נרא
חי וחס סוד הדעת הוא נקרא יסוד והוא סוד הכרובים כי כנף והיפך שבכב כי ומ"ה סוד
השכינה העליונה וג"ס ומוצא הארץ וכבשונו ונ"ס הכנף השוכב עליה ורע ט' כמו שיש וכן
עולמין בפסוק תשוקה דינוקא עלאה (כך ש' נתשונים דינוק' ביסוד) ונ"ע זה ההנה בכתב ראשון
וז"ס נדעת מה שנבראת עליה י"נ כדימות זה בן זה וכבר הודעתיך כי מ"ס ראשו ג"מ נקבה
דינוקא רז"א וז"ס מן המדבר קראת יה ונעשה דהכי קראי בדינקא רז"א נראמר כי יצאו מסוד
אותם זכר כבשים שהוא בסוד עליון ראשו הי"ש עצמו מוון מסורות ומסו ואומרים אז ואם הבל
רק בסוד נזירא שהם נ' ובר טטון ב"ג וז"ס קול דינקא שנברא שהוא ג' ובר אש רוח ומים ו
והבן זה נתחזור וענין כי כמו שהעליר ראשו כמאמר ע"י כן שערות יסוד של נ"ב ו
ובפנים

ובשם וזהו דבר כבשים ולבן כי ט' השערות שבראש הם כבשים ומזה הדבר הקריב הבל במאור רז"ל
ואמנם דבר הזקן הוא שחור רק הזקן העליון שער ראשו כשהוא בסוד הזקן אז מתלבשים רונין
סבין דסבין עלאין רק בבחרות הם שחורות ובזקנה הם לבנות והנורא קרובים אז אלא כי
מסור שלו טעיים מותין אך הזקן הרחמן בוא ועולם שחור אפילו בזקנה וזהו והוא רחוק
שלבנות בגק ומבשרי אחזה אלוה ונמצא כי כפי קרבן הבל נתעורר רעת הקליפין ונתפשטו
כח בואו והחזיר ההמונים בן בעולם ביסוד השלה ונשה וישע ה' אל הבל ואל מנחתו ונמצא
והקין כי הלא דבר זה נשך מרעת קליפין ואל אחותו ש"ס ע"ה והם ע"ה לא שעה ואל מנחתו
לא שעה ולא ונשה אחר התשיב שאות פני פנים עד העליון שם בן רמלכות שהוא ע"ן שלה
ונעקרת ממקומו הראוי והאר"י ז"ל תשיב מעיך שאנו שאות פה תמים ודבר שהעליון נמן
ומעלה כהוגן וכראוי ובזה תבין איסור כלאים ולמה מותר בציצית עיין בתיקון אל בשער ה
הציצית שם תמצא:

איסור פאות הראש והזקן: בענין פאות ראש הם מדרי זלה"ה נהגו השח ט' ר
רוחב הצדעים שהוא ט' השערות שבין האוזן עד
שאר הגבה שהוא מקום שיש בראש ע"ב צדדי המוח ומפסיק בנתיים ובנבואה הי' מרח
כשיעור אם יקיפו האנשים ומעלה ברגש עד אותו מקום ונרם ומשלו ומעלה ובזקן היה נ
והנשא לגלוח כלל לא בתער ולא במספריים ולמעלה ולא למשה. בשום מקום רק השער
של הפה המעכב לאכול היה חותכו במספריים ולא בתער וגם שער הפאה של
הראש היה משחק ונראה שלא היה חותכו עד שיגדלו כ"כ שיכנסו למטה במקום שער
הזקן עם שאז היה חותכו עד שיעור אותו מקום כי שם למטה. וזו נקרא פאות
הראש: בכל פעם שאדם עושה מצוה אין מספיק לו במה שעושה מצוה רק שיכוין
בעשותה שמגיע מצות בוראו שציוהו כן ונדבר במצות הפאה כי כשהוא
מסתפר יכוין שאינו מניח שיסתפר לו פאה של הראש ע"ב צדדיו וגם ז
שחות פאות הזקן והכוונה י"ג כי יש דא"א ובדיקנא רזעיר ובדיקנא דעתיקא
ואמנם

ואומר שעורות ראוי הם רחמים נעורים ובלב המתפשטים צינורות של זורם ויורדים
ומטה ואין ראוי לספרם עלמן הנזיר שסגרו רישא דעתיקא אסור לספר רישא וכנ"ל
בענין זכות נזיר אבל בנזיר בזעיר ראוי לספר רישא ובפרט מי שהוא משורש קין ו
וראוי לאדם ולכוין שכשמספר את ראשו שהוא רישא דזעיר ומספר כל הגבורות דרישא
ומה עוד תער שהוא שם זורם בגלגולו על תרעצ"ט ואותם המתהפכת ואומות ו
ולכן על תער שצריך לסלק הרישא או גם תער על דגבל שהוא תער השכירה החותכת ומגלח
את הרישא ואומר כבר ידעת כי הראש טלא מ"ס והמלכות שבא הוא סוד פאה שבראש.
ולכן פאה על אלהים שבגלות פאה במלכות ואומר אין קיים ועל בא עד רישא ודווקא
לכן ענין עלמן בתוך המלכות וברא את דרישא להשת וזהו ברישא דזעיר אך עתיקא א
אינו מספרת רישה והטעם כי העתיקא נטל הרישא הם בעשיי' ואנו בסוד הרישא
מרישא דעתיקא לו שער שום דין בעולם שלכן הוא מוכרח להשחית ולכן אין האשה מספרת
את רישה: מזור היה נזהר שלא לגלח זוהר תמיד שהוא מן גבולה אפילו בימי ה' נזהר
בזה מאד: כוונת הזקן ראוי לאדם שלא יגלח שום שער כלל מזקנו כי הם צינורות ו
שפע ויכוין כי הראש דזקן שהוא השונים קדושה הוא של כנגד בסוד י"ג מדות שער
ומן שבה ימן שומעם הם בסוד זקן על שו"י הרי של שו"י זה יכוין בכל עת שלא יאחוז
בזקנו כדי שלא יעקור שום שער: ////

נקודות קיבוצה והירולנים ומפני שיבה כי הוא נגד מאור תמות התורה אם יכוין
במה שכבר נכתב בענין קימה והדור ראויות למודעת"ה שהיה נ
מהלך בדרך א' מי שהוא מתכבד כלבה ופנו והי' אומר מודעת"ה אחרי שהוא מתכבד בזה
שמלפנים לאומרא אב מחייב אש לתן לו כבוד שהוא רוצה ובן היו דברים תמיד בענוה!

דפני שיבה תקום ונעמד הם ג' תיקונים ראשי' ותיקונים דזה ועקבא וכתב הזה האמו'
מפני שיבה תקום שהוא דיקנא ראשא ובעבר זה אמר והדרת פני זקן ובנגד
עקבא שאין לו זקן אמר ויראת שהוא סוד היראה ואין בה זקן כלל ואומר זעיר ועקבא
זקן

זקן שקנה חכמה כי לא היתה לו חכמה עד שמטרא אבא בההוא עטרא כתרא ונטיל בי״ב זוחי
סוד החכמה כנודע וזה קנה נחל גם ירדנה כי הוא נקרא זה ואומר לו שהוא זקן למשיחים
ואמר ראוי לקום ונפשו אפילו אינו תחת אך כי שהוא בחור משיח אז״ל לקום ונפשו זוא״ב ה
הוא הנה שקנה חכמה עלה רה״ו נפש שבה תקום נש״ת כי פי׳ משרתין שנין ואמר וזומם כפי
גרים כן ראוי לפרש כי בשיבה הנזכר בזוהר נאמר בו קימה ובזקן נאמר בו הידור לבר אך
כאשר נאמר והראת ולא בקימה והידור והטעם שיתן שנין הוא סוד נעלה כי בשירת ה
תיקונים הראשונים אין בהם שום גילוי כלל: ~~~~~

מתהרת ועונש אלא נתבאר אומנם בשער היחודים בתקונים עתן אות ═══ זורק:

מזהרת ועונש משכב זכור נתבאר אומנם בשער היחודים וגם עונש הבא על הבהמה וגם
הבא על הנדה: ~~~~~

פרשת אמור מצות שבימת״ז בפסח נתבאר בשער חג המצות ~~~~~

מצות מנחת שעורים כבר נתבאר בשער חג המצות חג הפסח ראשונה בסוד קטנות
ולכן אין בה רק הגבל שהם ונפסק שהם סוד העומר שעורים שקרב
ביום ב׳ של פסח כלל כי שעורים שהם סוד ב׳ ונפסק כפולים אהם על פר מ״ם ה׳ אותיות
תקטנ ונשנבוון ה׳ עד תקטנ כשון שערה אך ביום השביעי מקריבים את הלחם מן החיטה
שהם סוד טפות חסדים והענין כי חטה בגי׳ כ״ב והם סוד כ״ב אותיות שהם כלולים בטפת
החסדים שהם כנודר הוא ואין להאריך! ~~~~~

ענין החבירים הקנה והשט דע כי השך רישם הם בזווג עליונה ונעשים בה׳ נסור לב׳
אהיד שבה הנעשים מ״ב נתשבות חכמה ונ״ו א׳ כטלה ע״ם הרי״שך רישם
והם הבונה נקרא שופר ש״ן ע״ם הי״ד פרקים האוחזין בהשופר הוא שך רישם כמבואר
בענין וסוד שופר זה הוא הקנה העליון ב׳ קטנות שהם קט ה׳ כל הלום ונמר שהם פשוטי
והם הראוין לסוד קנה זה של בעה נאמר עליו כנה״ב אין בולא זוכלה נשחה כי שם
בסודי קטנות לבר ואומר השט נשך ושה כי הקנה אינו נשך רק עבר הריאה שהם
מוציאה

שמע מציאה הקטנות אך השט מתפשט עד בש מעייר ושם יוצא המאל והשתם וכל נכנס
והל כנגד העוה שש בו זוכלה ושתי׳ והוא החידושים ואין לכן נגש נל שנין רישא וזוס ה׳
של הבוס עצמה הרי שך רישא ושנו נל גם ארם שהם ׳ עלם אדום שנתבטלו וזהו שטן
העם ולשונו׳

מצות ספירות העומר נתבאר בשער חג השבועות באורך:

מצות טבילה במקוה נר׳ בשער חג השבועות ——— נ׳:

מצות תקיעות שופר נר׳ בשער חג הסוכות באורך :

מצות סוכה ולולב נתבאר בשער הנזכר ———:

מצות לחם הפנים יב חלות ארז״ל תמיד הי׳ לשום לחם חום ביום הלקחו והטעם הוא
כי כבר ידעת כי שולחן בית המקדש דמיונים בסוד זוכלה והוא סוד א
זוכלו רבים והוא זיווג אוא״ו והוא נעשה מכי גוא דדיקנא רשב״ק לחם נל גוא ואומר
הוא סוד ו׳ כפולה שהוא ו׳ו׳ והם יב חלות והם עצמם סוד ה״א ה״א שהם יב ואומר לפי
שזיווג אוא״ו אינו נפסק תמיד לכן היה הלחם חדש שהוא הטל המעורר את המזון אשר ה
היה תמיד על השולחן לחם הפנים לפני תמיד וכל טעם זו היה חם תמיד לשום לחם חם
כיון הלקחו לרמוז כי הוא תמיד חם ומעורר הזיווג העליון בלי הפסק ואומר לחם זב הריין
אותיות אות כהנים וסוד העשן תבין כי הוא סוד כחשב עליונים הם בחכמה שם ה
התחלת כהנא רבא הי״ס ותם תבין כ׳ והכהנים הלוים וכל ונמצא בזה וסוד העשן כי
כהן לוי העליונים הם חוב לפי שהם מתפרשין תמיד והלוי אשר שם כי הוא כמותן ב
כלו רק לכן ש והם התחברות נרמז עם הכהנים וכל ביחד שריין אך ומשה שאו הלוי
הוא סוד גבורה קשיא אזו אין מתחברים לכן לחם הפנים מאכל הכהנים מצד החכמה :

מצות וערב ה׳ יונה נבאר זוכלות בפסק ויקוב בן האשה הישראלית וכל כי
צריך שתדע זה שכתוב בזוהר ונוקב לשון ניקור חור בדורא רבא
ואומר על אות הם צריך שתדע כי פשוטו הכל על דבר הדאווה יתברך הנה היא
אותן באו (בפסוק) בסט הנזכר שהרג משה שהוא נגע הבל והרגו ששת והעקב שם ה׳

זה הטעם בענין של המצרי והיה טעון רצה בזה טוב ואמו היתה נקב שלומית בת דברי והטעם בסוד נידון
תאוותה יתברר דהבל שנאמר הרגו קין לפי נפרד אותו מצרי על דברי שלומית בת דברי והנה
נודע כי יש בענין יתרו ועשו סוד נוסף של המפסיק בסוד הפרסה והוא סוד הקליפות של אומות
עולם והנה הקליפות הנקרא נוגה בנודע בסוד ד' דאחר והנה נודע כי בחינת סוד אה"ו והנה
הבן מצרי הזה הוא בסוד קין והבל שהם סוד חו"ג והנה בכחש זה שעשה ה' יותר כמו שרמוז
ברמז ויקוב בן אשה הישראלית את השם ויביאו רמז הישראלית זות השם ויביאו האדון שהוא
צירוף א' של אהוה גם שם זה נרמז ברמז אות האוב ואות הירקוש בכח שם זה כבה ויקוב
נוסף דה והנשיך שפע על אמו שהיא באצילי' ויקוב את השם של ויקוב חור ברומז שהוא סוד ה
הקליפות ויצירה הנקרא רוח: //

פרשת בהר סיני שביעית ויובל כבר נודע שהשביעית נקרא שבת כמ"ש ושבתה
הארץ שבת לה' וכתיב והיתה שבת הארץ לכם לאכלה וזה נקרא ש
שבת וזה יש חילוק בין שבת לשביעית והענין כי כבר ביארנו ענין יום השבת שהוא בחי' העליות
העולמות למעלה וכל א' עולה ממדרגתו בימי החול והוא נהי"ם דעשיה עולה במקום חג"ת וחג"ת
במקום כח"ב דעשיה וכח"ב נכנסים בחג"ת דיצירה וכן כיוצא בזה עד האצילות העליון
כי אפילו דאריך דאצילות עולה למעלה ומלביש אותו במקומו כידוע נמצא כי ביום השב'
יש עליות לכל העולמות כלם אמנם השנה הז' נקרא שבת לאורות בה רוחני יום השבת שעולין כל
העולמות למעלה ממדרגתם רק ההפרש הוא כי ביום השבת עולה כל האצילות כלם אך
בשביעית אינו כן עולים נהי"ם דעשיה במקום חג"ת דעשיה ומלכות דעשיה במקום נהי"ם ד
עשיה נמצא המלכות נפרדת מנה"י וזהו עולה עמהם במקום חג"ת ואלא נשארה וברה
במקום נה"י וכן כיוצא נבעין נ"ר דעשיה במקום מלכות דיצירה ומלכות דיצירה במקום נהי"ם ד
יצירה ונה"י במקום חג"ת וחג"ת כח"ב וכח"ב במקום מלכות דבריאה ומלכות דבריאה במקום נהי"ם
וכו' עד שנמצא כח"ב דבריאה במקום מלכות דאצילות וממנו ולמעלה כלם נשארים במקומם כנ"ל
וצריך לבאר איך אפשר שביום השבת יעלו הספי' שהם נהי"ם במקום נ"ו אבל שהם חג"ת גם איך
יעלו

יעלו עולה שהם כח״ב במקום ו׳ שהם נהי״ם אך העשן הוא כי הוא הנהי״ם הם ג׳ קוים זה בימין
וזה בשמאל וזה באמצע ואומר רביעית שהיא המלכות אינה ונשה זהב כנגד שנאמר שש לה
קוים בסוד כוכבים ואז ירושה לו הקושי כנגד אך המלכות אינה תחת נהי״ם אלא מאחוריים כנגד
כי המלכות עומדת מאחור נהי״ם דז״א נמצא שרגלי המלכות עומדים בסיום נהי״ם דז״א ואינם
תופסת מקום כלל בסוד עצמה נוה בה״ל בתוך באחור וגם כשחוזרת בשבת פב״פ ט׳ עולה זו
בעצמה כי היא עומדת פב״פ עם נהי״ם אך אינם לוקחת מקום המתחתונים בסוד עצמה מאחור
ואז אם יבוא אלו הר׳ במקום ג׳ או ג׳ במקום ד׳ ואז קשה ט׳ אורך ה״ג באורך הב׳ ומש והרי
מה נקט מציאות עליה בשבת וזה אומר בשביעית איך יעלו נב׳ בתפלה לבר או איך ת׳
תעלה המל׳ וברא שהיא ספי׳ אחת במקום נהי״ם שהם ג׳ תשובה שהרי פרצוף בסוד עצמה אלא
שאורך כל פרצופה הוא באורך נהי״ם דז״א אם נמצא שאורך המל׳ הוא ב׳ אורך נהי״ם ד׳
דז״א ומש עלה רגלי המל׳ עולה במקום נהי״ם שמאות במקום וגם בתב ויכולו ועלות במקום
שלשה וברא ועל ט׳ פירשתי אחרים ויתבאר עליהם יש בזה והעשן יריע ט׳ מה שבת
ביאורו בס׳ הזוהר שבת פ׳ כי המלכות נקרא בת עולה עד חג״ת שהם סוד זוהר״ם ג׳ קוים
ג׳ אבות ובשעליה נהי״ם עולה גם המלכות במקום חג״ת וזהו שבת נוסף שעם הרגל אלה ביום
השבת שביעית כי שביעית אינה עולה רק עד נהי״ם וברזא והיינו שבת הארץ ולכן כי
הארץ שהיא מלכות היא שבתה וברא כאלו בנהי״ם רק עולה עד מקום נהי״ם וביה גם א׳
אומר שבת הארץ ורגע או ההפרש הארץ שארז״ל כי ביום השבת ט׳ עליו שביתה ולכ׳
היום ראשונות אך בשביעית איך עליית שביתה אלא לבר כי שאר יום ראשונות נשארים
במקום ואין להם עליה כלל וזהו שבתה הארץ לה׳ פ׳ שאין תעלה לה׳ שהוא הוא
אך אינה עולה עד חג״ת כי נשברת שאר ויום שביתה וארץ רק ונהי״ם דז״א אך
עליה אינה שביתה רק וארץ ט׳ היא וברא העולה ואף שבנ׳ עלייה ביום עולם
כל רז״ל עכ״ז ט׳ העולם ג׳ עולות כולם עובדא והם חיצונים של מלכות זו שבת
הארץ וכו׳ בזוהר כי השמטה היא בנ׳ תרשא והובל בנ׳ עלאה: וסוד היובל הוא
סוף העתק

שיש להם מציאות המביאים רק שש בה תוספת א׳ והוא שש עליה באצילות נ״ב כי הזעיר
עולה עד הבינה שהוא ה׳ עולמות אך שש טפלה אין שם עליו׳ הרי כי נ׳ פרישיו א׳
הוא השביעי שאין עולין עוטרת דאצילות ב׳ הויות שעולין עד הבינה נ׳ שבת שאז עולה ב׳
שיוצאים בה עקרים והורות בסוד יציאות מצרים שיצאו משרש גבורות עקרים נ״ב כי אין יכול
ועשות רק האשה ה׳ עולמה שנפתח נ׳ שערים כנ״ל בסוד הפסח ועומר שטעם זה הוכל
הוא כל עולמות שבעולם אסורים ופרט הורה אותו טפי ובשביעי הותר כל מלאכות לא נאסר
רק מלאכת הקרקע ובר ופרי והבין כל זה נבאר לך ענין איסור המלאכות והנה בבר
ביארנו כי בתחלה הכל היה סוד ז׳ עולמות שהם בארץ אחד עפי שורש אמצריכין ו
העולם ומעלה כי אין מרוממים ה׳ ואין עולים ע״י תפילות ומעשה וחורבן ה׳ עולמות ב
בבחי׳ ה״ג אל השפע ואז הם מתחדשים וחיים וזה נמשך עד ימות המשיח כשיותן
והתברר כל אלו העולמות ויתקיים ויצטרפו ויתלבש כל הטוב והקדושה שבהם אז תשאר
הקליפה נבראה בסוד סיגי וזהו כמשב בעץ הדעת ונמצא כל תפילות ומעשה בעוה״ז
אינם רק לברר ולבן אלו ה׳ עולמות והנה בימי החול ש׳ עולמות כי עולמות מורה היות
הדברים צריכים תיקון ע״י מעשה שאלו ברא הקב״ה בעולם כמו שיהיה לעתיד שנאמר
יהי פסת בר בארץ שתוציא גלוסקאות יפות לא היו צריכין ועשות בשאר ועשות כל
מיני מלאכות כדי לאכול אך עתה אנו צריכין לחרוש ולזרוע להוציא התבן והמוץ
והסובין הם הקליפות שצריכין לטחון ולהרקיד ולאפות וכו׳ הרי לך איך זה שש בכל
המלאכות כולם הם סוד אלו ה׳ עולמות לא היו עושים ומתבטלין ושורש הקליפה והם
לא היו צריכים בירור כי עולמות היו מבוררים ולא היו צריכין תיקון כלל אך ע
עתה שהם והם צריכין תיקון אנו צריכין תפילה ומעש כדי לתקנם ע״י מלאכות
בסוד וכו׳ וכמו שזה בסוד העולם שהוא הבירור הצריך אל ה״ר המלאכות עצמם כ
ולברר גם ענין הפסולת כי שש יסודות וזה שנשאר אחר הבירור הצריך אל העולם
ונשאר כל זה אפילו בכל עשיה בעוה״ז האלהים ומעשים הפסולת הנשאר מארץ ו׳ עולמות
שבן

ולכן אינם נתבררין עדיין אחר כזה וכזה תיקונים ומלאכות לכן אין מלאכה שאין בה מצוה
בה לחרוש וקציר לא תחרוש בשור וחמור יחדיו בזריעה לא תזרע כלאים וכן עד"ז בכל
תיקוני המלאכות בסוד בכל דרכיך דעהו ובכל זה הי' כדי לברר אורות הנופלים ע"י המלאכה
בכח אותה המצוה ומעט מעט בדברים אלו נעשים מתבררים וכאשר נתקן ונעשה הפרי
ואח"כ אוכלו הוא חוזר ומתברר ונעשה חלק חיות אבר מאברי האדם וכן בכל הדברים
ובכל הפרטים וזה מבואר למי שירצה לדעת איכות הדברים וכל העולה שאפילו מלאכות
שבעולם כולם וצורך בירור הנ"ל שהם כל המלאכות שהם בעולם הזה בעולם העשייה
וכן מלאכה של אדם שהוא עולם העשייה ומלאכה האורות נפש ומהותם חוזר איבר
מחוש גם הוא יותר מעלה והוא בסוד הידיעה לכן אומרים ע"י הוי"ה ואין המלך בזה
ואמנם בימי החול הותרו כל המלאכות שבעולם איך לא באיסור שבת לא נתבררו אורות
ונתוספו הקליפות רק בהיתר גמור בסוד בכל דרכיך דעהו כדי לברר הנ"ל מלאכות וכל
זה הוא בענין הנ"ל וגם במה שצריך לברר העולם העולם וצורך הנשמות ג"כ אין
נחשים ענין בכח הנ"ש והמצות ונמצא שבימי החול אין מתברר כלל רק לאו ע"י לכן
הותרו המלאכות כנזכר ונעשים בכל מעשה ובפרט בסוד התפלה ותהיה בראוי שאינם
צריך סיוע והעליונים והסתפק והספיק בדברים על ידיהם וגם התחתונים צריכים סיוע
והתחתונים בסוד תן עוז לאלהים לכן בימי החול יורדים העולמות העליונים ומלבישים
לנשמה כדי לסייע ולברר הנ"ל מלאכים נגד הויות ו' תחתונים דאצילות ירדו והם מלבישים
בו' ימי המעשה כדי לברר כל זה ואמנם אין כח רק בעשיה לברר שהוא דבורה לכן הם
ששת ימי החול לברר כ' נק' דעשיה הם הבוררים כל ימי השבוע אך ביום הז' שהוא יום
השבת כתיב מלאכות אין כח בעולם לברר עולם לכן אדרבה ע"י כח זה שנכנס ב
בשבת הוא עולה ביום השבת שהוא כנקבה ומתבררים עם הזכר ואז מוציאין
נשמות חדשים ובזה תבין לך כי אין שום השבת שאין יום מקודש כמוהו חז"ל כי
כנגד המלאכות התחתונים ששת ימי המעשה והוא כנגד עולם כי אדרבה כל זה שהיא .
יום

ולכן צריך איש ירא וחרד ומקווה משאת הולכים ע"י ואומר ביום השבת אז הוא כענין הנ"ל כו'
ואינו יכול לברר הז' מלכים מכל אז כל הענין הניצוצים שנתלבשו בז' ימי המעשה בתוך חוחים ו
והתעלות ומגן הראשון כי כשהם ומשה הם מבוררים וה שם משה אך בהיותו למעלה במקומם
אז אין שם זה לברר אך הם נרמזים ומוצאים נשמות חדשות ממקור העליון שאין הבירור ואומר
כוונות השבתות ביום השבת אינו נוגע עליהם כי הלא בארץ שבהיותם במקומם שם מספיק
והמשיך הנשמות חדשות אך כשבאים לברר אז יורדים למשה ממדרגתם ומתלבשים למשה בימי
החול אינם במקומם אלא למטה ממדרגתם שירדו שם כדי לברר הז' מלכים וכל זה תבין ממש
בדרוש אחד שהיה תחלה יורד מעלה ומה שהוא עתה כי כמו תבין איך בימי המצוות הן
העולות באופן שהם שלמים עתה ביום השבת נמצא כי בימי החול יורדים למטה כדי לברר וכל
השבת אין עולים אותם ומקומם כדי להוציא שם נשמות חדשות וזהו הטעם איסור כל ל"ט
המלאכות בשבת ואפילו אוכל נפש אסורים כי אין בירור בשבת והחול הוא תרי"ג וזהו
שכתוב שמור את יום השבת וגם שאין בוררים אוכל מתוך הפסולת בשבת כי אין ב
בשבת בירור מתוך הקליפה שהוא ג' קליפות אך הכל הוא אוכל נשמות חדשים בלי שום
פסולת ונמצאים עושה המלאכות בשבת אז הוא בירור נגיר ונגרם והוריד כוחות העליונים
למטה כמו בימי החול ואז יש כח לחיצונים להדבק בהם והחיצונים נקרא עמא דארעא לכן
מחלליה מות יומת וזה תבין ממש במצות תחומין כי בחול הקדושה סובב לחיצונים ויש
יש בשבת אלפיים אמה שהוא תחום שבת ואין החיצונים נדבקים בהקדושה ואם העושה
מלאכה ביום השבת גורם ירידת ואחיזת הקדושה להחיצונים לכן הוא חייב מיתה וגם
איסור הוצאה חוץ לתחום בשבת כי סוד התחום הוא אלפיים אמה שהוא סוד נה"י
דעשיה שלו במקום חנ"ת דעשיה ונמצא מקום דעשיה חו"ל ובאורה חו"ל אין קליפה אשר הם
למשה מעשיה יכולים לעלות כי אם דרך המקום החו"ל גם יכולים הכח אדם ללכת אך חוץ
לתחום אם יוצא אדם נגרם לאיזה העליון שיוצא חוץ לתחום נורד בקליפה והנה
רגלי האדם הטעם ויוצא חוץ לתחום הם סוד נה"י דעשיה היוצאים למטה מן העשיה
במקום

במקום הקליפות וז״ס איסור תחומין בשבת ואוכל ביום טוב אין העולם עולה כ״כ כמו בשבת
לכן המלאכה שהם צורך אוכל נפש מותרים ביו״ט ובחה״מ הותר כל דבר האבוד כ״ש במקומו
בעוה״ז ואמנם בשביעית שהעולם היא יותר מתוקן מכל לכן הוא תלוי [illegible] ואין איסור
אלא במלאכת הקרקע והענין מבואר בס״ה [illegible] במקומו בשביעית אין שום עליה כלל מצד
[illegible] לעולה ונמצא שאין שביתה ומנוחה בשביעית אלא ממלאכה ובזה הטעם [illegible]
ולכן לא נאסרה אלא עבודת הארץ אך שאר השבתות [illegible] לעולה הן מותר
ועתה נבאר סוד עבודת הארץ ונאמר כי כל ענין העולם המתעורר לארץ בחרישה
ובזריעה [illegible] הוא עליה מן שאר עולם המתעורר [illegible] הן הוררת [illegible] ונמצא ב
בזה כי ככר ביארנו שכל מלאכות הוא עליות [illegible] ואמנם הזריעה
והעבודה היא [illegible] ואדם אין לעבור את האדמה כי ע״י האדם עשית עבודת הארץ
העליונים ואמנם בשביעית אין צריך לעבודת האדם כלל וכ״ש בעוה״ב והנה סוד הזריעה
הם נשמות רוחות הנעשים בתוך הארץ והם עולים משם למעלה ומתגלים על פני הארץ
והוא כסוד אור זרוע לצדיק שככר הוא זרוע מתחלה ועתה הוא עולה אילן ועושה כ
כנודע בזוהר [illegible] סוד הקדרה הוא סוד הלידה העליונים שהוא סוד ה
הנשמות שהם בעיבור המוכן והם נחצבים משם ונגלים בעוה״ז לגופים השפלים וכו׳
והבן ענין זה מבואר לך ענין ע״ש בס״ה באורך ורזין [illegible] אתיהבו
והענין כ״ש בסוד פסח ענין קריעת ים [illegible] הנשמות שהם בעיבור
בתיבה הנה [illegible] הוא הנחש העליון הנשך בעקביו [illegible] היא [illegible]
ואמנם [illegible] החיצונים בנשמות אלו ויתרבו צריך תפלת הצדיקים
עלי תפלתם [illegible] ואמנם [illegible] החטא [illegible] קרע
שטן כי שטן [illegible] הוא [illegible] וז״ש
[illegible] והטו הוצא כי
צריך תפלת הצדיקים [illegible] תחלה [illegible] שהוא [illegible]

השרה עליון הכל ונ״ל עשירית והפלוגתות ולכן נקרא התכונות היודעים סודות התפלה מחדרי תו״א
קודרים השרה העליון ווקטים פירותיו ואותם בשביעית אין צריך והם כלו כלם וצריך לבאר
שאע״פ שהכל נעשה מעצמו אע״פ זה אין צריכין והתפללו ועשות עדיו ביום ההם בשבת ובשביעית
גם רצון ויבא זה הפרש בין שבת ובין שביעית העשן הוא כי ביום החול אין צריכים ותקן ע״י
תפלתם שם צביאות והכונתא״ל הוא ותקן זה״א עבר שיתקן בבחי׳ אחור באחור בפרצוף גמור
כל א׳ נחם כלו ע״ס כי מתחלה זו״נ ועיר רק וק והנוק׳ נקודה א׳ לבד ואח״כ ע״י מעשים מתמשם
פרצוף גמור עד שחוזרים אחור באחור ב׳ הוא מלחביאם אח״כ פב״פ ואז הם נזרעונים והוריא נזו׳
בשנה הז׳ אין אין צריכים רק תקון הב׳ שהוא לחביאם פב״פ כי מעצמם ובועדי תפלתם
הזה נתקונים רק שם עדיין אחור באחור וע״י תפלתם חוזרים פב״פ בהיותם במקום למטה
והוא נעשה מעצמו ביום השבת וזה שנזכרים ע״י הוא והעולות ומעלה שגם שם הכל פב״פ
ואמנם בו״ט ובר״ח ובחה״מ גם בהם ש״ע ע״י תפלתם אלא שאין עליותיהם שוים כי מדרגתם
ונמצא שאין תיקון עשיים שלהם בימים האלו כל א׳ כפי מדרגתו הב׳ נראה חו׳ כי כל פנים ומעלה
שהם צריכים ומעשה הרתרונות וזהו נרצון והפנים חו׳ וזהו בשביעית אין עולים ומאליהם בכל
ולכן אסור בכל עבודות קרקע אך הספיחים הותרו לפי שעולים מאליהם אבל זה שאדם מעלה
כפי הפעולות אסור ועתה נבאר ענין היציאת אדם חוץ לתחום בשבת כי זה נראה מכלל עבודת ה
האוף שהאדם רש עליה אך ב״ה לסוד התחומים נתבאר היטב כי כבר ביארנו ומעלה
כי נה״י הם רגלים ההולכים ע״ג קרקע שהוא העולמות ונשבות אדם הולכים חוץ לתחום נראו ר
רגלים לצאת לחיצונים וזהו איסור תחום שבת ודרוע שאין איסור תחומין בספינות ההולכות
בים ואע״פ שיוצא אדם בשבת ונלך כ״ה פרסאות וכו׳ ונבואר הטעם בגמ׳ כי אין ת
תחומין למעלה מעשרה והים שבו הולכת הספינה גבוה י׳ והענין כי הספינות הוות קריבים ?
לחיצונים והיא הולכות והם רגלים העליונים שהם נה״י כל זמן שאינם נוגעים בקרקע שהיא
הנוק׳ אין זה נקרא יציאת התחום ואע״פ שהלך כ״ה פרסאות באויר ומעלה מהקרקע עשרה
טפחים אינו שיוצא לחיצונים אלא עד שיגיע בקרקע ואז אם הוא יוצא חוץ לתחום הוא
נוגע לחיצונים והם כ״ה גבוהים למטה מן התחומין ולמעלה מעשרה ואין שהלך כ״ה פרסאות
שעדיין הוא בקדושה ושם הוא מחלוקת זה שבארנו בסוד השבת נתבאר היטב יציאת תחומין
בשביעית

בשביעית כי כל ההולכים בשביעית נקרא ועולה והוא כי בשבת כולן נה' כגם הגוף ביחד וחנק'
ונמצא בהגליף הדרוסין כולביי קרקע שם ט' אוסור התחומין אך בשביעית אין העולם כולה ע'
מגה"ק כי הם בגוף חנק' והיא בגוף (קרקע) נה' ונמצא שאין הגליף דורסין והוא דומה גם
לדין הספינות כמ"ש אין תחומין ועולה ועשרה שאפילו בשבת הוא ונש"ה בשביעית שבת ארץ
שבת לה' פי' כי ארץ שהיא הגוף שובתת מאליה דומה שבת ועולה לה' מאליה לעיל הגרא הוי'
והן שבת לה' כי מעלה עולה לה' ואיזה [illegible] אלהים גם ז"ס והיינו שבת הארץ וגו' כי כל מ'
כושן שביעית אינו אלא הגוף עלא ועולה בגוף כמה פעמים! ///

פרשת נשא והזהר שלא יעקור ירק תחת הגפן שלא אב"ג רחוק ד' אמות גם שלא לעקור
ירק בידו ונפש שהוא גזיר שאוכלין וחייב במעשר!

ונזירות השקדות עיש צוררים נתבאר אצלים וקדר כולן נשו בשער גן צוין שם סודו! /////
ונזירת נזיר הנה הנזיר סודו רישא דעתיקא שהוא אוסור לשפר רישא ונש"ה קדש יהיה ג'
גדל פרע שער ראשו פי' כי אדם בגלוח גילוח תרעה שהיות ברוך כי
אדם היפוכא דינא שהוא בל' תער ודוד שצריך לסלק רישא שלה גם הנזיר צריך ושפר רישא
כמ"ש בנזירות פאה אך אריך אוסור ושפר והנה תער בל' מנצפך שהוא תער השבירה המלחמת ה'
השערות אך אלא בגוף תער וקדש יהיה פי' כי קדש בל' ת"ש שהוא שם מלוי יודין וכל א' כ'
כולה לי הרי ד' יודין הוא ת' וי' אותיות הרי ת"ש כושן קדש יהי' פי' כי קדש בל' ת"ש שהם שם
מלוי יודין וכל א' כולה לי הרי ד' יודין הוא ת' וי' אותיות הרי ת"ש כושן קדש כי גב נראין באותו
וכן שאור הבחי' כלם הם בתי שנות דיודין מבואר אצלים שהם כשערותיו הם קדשים כי כל
קדש היא בחכמה בנה' בסה וש הוא שם ע"ב במלוי יודין וההפרש בין קודש וקדשה בארץ
בקדשת בעריכך הרי כי קדש בל' ת"ש ויהי' באו"ר כב' ונזוש הרי כי קדש יהי' ומנצפ"ך והכוונה
והורות כי נה שהוא ועשה מנצפך שהוא שם גי' התער המורה על החותם בכאן בלק הוא
קדש יהי' שהוא אוסור ושפר רישא דראוי והנרגלה שהוא גדל פרע שער ראשו ו' גד' ונרי וגד'
בס"ר בפ' אם ספק היום ושן שלא דרישא דאריך כושן קדש ובנזיר נאמר קדש יהיה כל
ורה כי הנזיר עולה לו ומגיד נבוה ירוה לעולם ומדים בנזיר פ' קדש כמ"ב השלום וכמ"ב
ת"י עלשן

תו' כולם היוצאים ממנו ואמנם לענין זה הטעם הוא כמו ש"ג מותן התחתונים כלים במוח
זה כי לב' נחשבות רגות כלים ונשפכין כבי' מין אחר ונכנסין דזעיר ונעי' והתפשטות מותן ולב'
שבתוך כדאמר באדרא נושא והנה כל קנה מאין כלל מב' נחשבות וכל נחשב כלל מעשרה הרי
ש"ך והם ש"ך ניצוצים דבוצינא דקרדינותא כדאמר בריש פרקין והם ש"י כלות שנעשה ה
הקבה והנחל כי נחשב ע"ז לא ידעו כיום ונמצא שנשאר ש"י והנה כד בד' אורות ב' יורין ת'
ומלואם הרי ת' ולפי כך השמן ת"ש ולפי כך אורים גם קדש ולפי שם במתקא בגם הויה
וכל א' עולה קדש ולפי ש"ג שעור אין במלא כלם אורות ולפי כך סתם נהרות שלשה ימים ונגם
כם הויה בחשבון וכר מותניה עולה ת"ק וגשה כל ימי עדן יהיה קוה ה' הויה ודע כי
לב' נחשבות כל א' כלל מב' אורות שהם ג' שמות עולה שכר ונשבין השם קן הרי ת"ש כ
כנשן קדש: ///// מצות בהרה בהנים נר בשער חורת עזרה באיר הטיב: ///

פרשת בהעלותך ואור הדולקה הנר: דע כי המנורה היא סוד רחל נוקבא דזעיר

המנורה ואחורין ש' נרות המנורה הוא של נוקבא דלה
ומחסר דלה כי"ר עלפות דלה ונכרה ידעת שהה"ג שבדעת הולכות הם ומתפשטים בא' כנגד ה
ומחסר דלה כנגד ה"ג ומחסר כנגד הוד ואח"כ ומקבלות הה"ה ה
התפשטות החסדים בו התחתונים דזעיר כנגד הנ"ה ומחסר כנגד הוד ואח"כ ומקבלות הה"ה ה
האורות שהם ביסוד שלה ומהאורה זו יוצא נ"ב אור הנשמות שבה בסוד חותם כמבואר אצלנו ו
והנה כמו סוד שבזעיר נקרא ה' אורות בגם בראשית כן אין הה"ג הם ה' אורות שבנוקבא
רק של הזכר הם אורות הוד ורשם של נוקבא הם אורות של רחל והנה אלו הה"ג המתפשטי
בנוקבא הם אורות המאירים בו' נרות המנורה סוד שלהבת אש הנרות הנטלה ומאירה כנגד
ביאורם לענין הארת הנ"ה איך הם כנגד הם דוגמת הנעלמות החסדים בזעיר רק ש
בשהם הפרש א' והוא כי הזעיר הוא מכוסה ומגולים ב' שלישים ונ"ב חסרים שלשים מגולים
ונ"ב חסרים נשלש א' מכוסה ואומר החסרים המגולים להיותם מגולים יורדים במרוצה כנגד היסו'
דזעיר ושם חוזרים ועולים כנגד ראש הזעיר ומתפשטים בנ"ה קוים של הזעיר עד הכתם
של הזעיר כנגד הכתר שבו כנודע ואמנם הנוקבא נ"ב בשיוצאו הנבורות מזעיר ונוקבא ?
והנה

ולנוקבא והנה בה הנה הם עוברים דרך מחיצות הזעיר המפסקת בינו לבינה כי היא ע
עומדת מאחוריו ואם כן בעת היות אלו הגבורות דרך הזעיר היו נותנין ומכסים דרך הזעיר
עצמו כך האורות ביציאות אלו הגבורות דרך מחיצות גופא דזעיר וכמו אל הנוקבא הם באים
גם דרך גופא דופא הזעיר ומחיצותיו עמהם ונמצא כי יוצאים הארות הג' אלו עם
הארות מחיצות דגופא דזעיר המלבשת אורות עמהם ואם כן יוצאים הארות) נמצא כי
עד מקום שמגיע היסוד דזעיר הנה כתרין הוא מקום מכוסה בנוקבא כי נמצא אורות אור ה
הבנים אל היסוד דנוקבא הוא כתרין מכוסה בנוקבא דו"א שלה כידוע אצלינו בסוד ציורי ה
הנקיבה שאחורי הזעיר ג' חסדים מגולים ובנוקבא לא יש רק ב' גבורות ובר שהם נ"ה שבה וזה ה
ההפרש שבין אל הזעיר כי הזעיר יש לו ג' חסדים מגולים ונמצא אם כן מגולין ונוקבא רק ב'
גבורות שהם נ"ה שבה וזהו ביאור הגבורות מגולין גם יש הפרש הזה כענין עצמו כי בזעיר
נופלים החסדים ממקום גבוה מאד שהוא מן החזה עד היסוד אך בנוקבא כידוע שאין ירידה
ונפילה ניכרת בהם כי הלא מקום התחלת הגלוים הוא לפי סיום שלה הת"ת שלה והנה היסוד
שלה הוא רבוע שם ואם בסיום הת"ת שלה והנה נמצא אם כן כשלא יצא במקום של ירידה
ונפילה הרי יש שש הפרשים וכבר בארנו לך כי עיקר הגדלת החסד הוא מחמת אורך ה
המקום המרובה ירידתם כידוע כי אם יפול האבן ממקום גבוה י' אמות למטה בקרקע יחזור
האבן לעלות אחת ומעלה ב' או ג' אמות ואם יהיה גבוה ק' אמות יחזור האבן ועלות כפלי כ
כפליים וזה פשוט שכפי מחתך הירידה כך חוזרת העליה אחת לפי שם דזעיר שהיה לו
ורחק גדול הנה יעלו החסדים והיה בהם כח כדי להתגבר להתפשט בכל ג' קוים דזעיר עד
הכתר שם כידוע אך בנוקבא שבמקום הירידה הוא מקום רחב מעט עד מאד עד שכמעט
אין נכנסים בגדר הנפילה ובפרט שיש בין שוש א' פחות כי בזה הם ג' חסדים ובנוקבא
הם ב' גבורות וכו' ונמצא כי אין כח אל הגבורה לחזור לעלות ולמעלה ולמעלה עד הכתר דנוקבא
כדי והגדלה לפי אם היו נעלים דרך ת"ת הג' קוים ומתפשט כחם בכל הג' קוים ולא הם
(נעלים דרך ת"ת) וכולם נעלות עד חכמה להגדלה ונעם הדבר: רק עד חו"ב וכר לכן היה
הענין

הענין באופן זה שאם יעלו הנקודות אלא דרך קו האמצעי לבד ועינו יהי' בו כח לעלות עד הכתר
והגדולה וטעם הדבר ומה אין זה חושבין אלא של הכתר שלא אלא ב' קוים אחרים הענין הוא
כי הוא כבר ביארנו כי כ"ב קוים של"ה שם מוחין שמתפשטין בכ"ב הקוים ההם אך בכתר לא
יש שום מוח שבו הוא מוכרח שיעלה האורות של הנקודות בכתר שלה כדי שיהי' בסוד מוחין ב
בכתר כנזכר שאלו יהיו הכתר לא צריך אל החוב שלה וכמבואר אצלנו בחסדים דז"א עצמו
העולים עד הכתר ונמצא נכתר כי כשיהיו אלו הנקודות הב"ג חוזרים ונעלים עד היסוד הנה
חוזרים ונכנס במקום שיצאו וגם דרך קו האמצעי והם עולים עד הכתר שבה ומגדלות אותה
ואח"כ אחר שהם חוזרות להתעלם בדרך שיצאו ואח"כ הם חוזרים להתפשט מפני זה שהי' בתחלה
ואיך הם מגדלות אותה אך זה יובן כמ"ש בענין עליית חסדים של ז"א ג"פ ואמרנו כי הענין
הוא כי אחר שכבר נתגלה פעם א' אז האורות החסדים הארה הגדולה ונתפשטה האורות
ונתגדלה וזה שהי' מכונסת ברחם נגלה עתה בעת שחוזרת ויכנס בכח שיעורה יותר רב
תחלה ונתכנס בתוכו ומתרחב היסוד ראשונה וגם החסדים הפשוט מכוסים קומת הארה
הגדולה ועי"כ הם מתגדלים כי אין המקום יכול לסובלם וכן הוא הענין בכאן בנקבה גם ש
השרש וטעם יותר יש בחסדים דז"א והוא כי כשחוזרים לעלות אינם חוזרים דרך היסוד כיון
שהוא כאן בנקבה אך הם חוזרים מתוך ורופש היסוד של אמא באורח מלו יש בין יסוד
דאמא ונוקבא ורופש דז"א וכן כל ג"ב קוים האחרים שאין שם מחיצות ומאירים מבחוץ
של נה"י ראשונה הנתפשט יש בערך ואז הוא הארה של החסד [illegible] מבחוץ דנה"י ראשונה
והארת המוחין והחסדים עצמן של תוך נה"י דאמא הם מכוסים ומאירים זה בזה ואז נתוספין
הארה מאד ונגדל ואמנם טעם זה הב' לא שייך אלא בז"א לפי שעולים בתוך הג' קוים
אך בנוקבא שאינם עולים רק ממקום שבאו לא שייך בו רק טעם הראשון שבארנו!
ונמצא כבאור ט' זה סוד הדלקת הנרות המנורה ונאמר כי הלא הורדת הנקודות למעלה ולמטה
עד היסוד דנוקבא זה נקרא הארת נרות כמ"ש ואח"כ שבעת הנרות ועליית האורות
וחזרתם ונטה למעלה בסוד הנקודה זה נקרא העלאת הנרות וזה שאמרו ז"ל [illegible] עד שתהא
שלהבת עולה מאליה הנה אחר עשה יותר מזה שנתקנו שיהיו נושים זה פס המנורה זולת

אלא בעת הורתם ובשכבון שאורות הג"ב גבורות ותחלת האורות ימשך בהם שיהיו נמשכים
אל נוכח פני המנורה אל קו האמצעי כמ"ש שלא נוטה ואמנם הוא הנמשך כל מה שנמשכוה כי
האורות כך בוונת כנר שהעלה נרותיה וחזרו לשורה לעלה זו אל פני המנורה הנזכר פי'
כי המוחין אפשר כנר שעת העלאת שיהיו אל מול פני המנורה שלא יכנסו דרך קו האמצ'
לבד נמצא הנחתם ושורו טוב בדרך א' וכו' :

ונבאר עוד כוונת אהרן זה שהיה והוא כי אמצעי שבעת נרות יהי' אל פני המנורה עכ"ז
בעת חזרתם לשורה אחר שכבר נתעלו ונתפרדו אחד מחבירו והנה נראה שהיו צריכים כ'
מפרידים דז לגו וקו האמצעי היינו ודו וקו השמאל שהן הארות אהרן עד שעת חזרתם ועלה
שאז יעלו דרך קו האמצעי רגלא שהוא אל מול פני המנורה ואז אחר שכבר נכנסו גם
נשם והלאה אין צריך יותר כי נמצאים הם עולים דרך ישור ואין חשש שיתעלו לכאן
ולכאן והנה היות זה ע"י אהרן כבר ביארתי לך בענין חטא עה"ד ואמרו כי אהרן סוד
יסוד דאבא שבתוך ז"א שהוא בעל ענין קפה ואחוריים דיסוד דאבא והוא נמשך עד
קו האמצעי של הקבלה אש בכאן והוא מאיר לקו האמצעי דרגל והוא שנמשך אורות ה'
הגבורות באורות קו הם כנגד דרך שם בזמן כי מלתי סוד דאבא שהוא אהרן בהם
וא"ה עולין דרך הקו ההוא בענין שלא נקרא אהרן שבינא דאורות כי הוא
המורים בשן דאורות והארה וזהו ה' בהעלה יסד הארץ כי ע"י התכשה תקון ויסד
את הארץ העליונים שהיא השכנות :

פרשת שלח לך: מצות חלה : ונרי ואה הו"ה מהן ויקח חלה א' ונה תמיד אמצ'
שהטפות שריפה וטעם הדבר הוא כי סוד חלה הוא שם פשוט
פ' האלשי במתנה נגלא דעשר והוא עלה מ"ח ולמן החלה שיעורה אחד מ"ח שם קבין
וחלה אני וקו ז' ועשן הכבשין וקו חדש שבשבעו זה כנגד הי' בשעי ה"ר ע"ד דבר נחמד מצות
חלה הי' שהנה עתרי ונה ויקח חלה נה מן האמפריש והסופנים הנזכר ותחלת ב
בלעתם קשה אמצ' שאחר שעה רבים היו מחויבי' בחלה

פרשת קרח

פרשת קרח: מצות תרומה: התרומה היא בסוד המלכות ונקרא ב' שהם לאה ורחל
והם ב' ההין של הש"ם ובת א' טלה ז' הרי נ' שערים ושערים תלות

ז' שלם שמקבלין מן יסוד דדכורא וגם כ"ה ומעלה ו"ה ומשה וגם נ' פשוטה היא אימא לפי
שאין שום אחיזה לחיצונים הם נרמזים ומשה ואין ברחל כלום שחוזרת אורה אליו
כדי שלא יתאחזו בה החיצונים וזהו נ' כפופה שעולה אורה למעלה והנה באמצע כמה כוון
הוא הנאה מבריח מן הקצה ועד קצה והוא הוא שם ע"ב אור' דה מלא מאה שהם הב' נונין
שעולין לעולם הבא הוא בסוד ק' כפשוטו וברכה ה' ונמצא מאה שערים לכך אנו מתפשט
התרומה וחוזר כלה לשרשה כדי שלא יתאחזו בהם החיצונים וזה תרומה לשון הרמה וזהו
במלכות כי בדכורא אין צריך לפי שאין להם אחיזה שם אבל במלכות יש אחיזה צריך
תרומה ויש תרומה נ' בתי עין יפה ובינונים ועין רעה יפה א' מ' בינונים א' מ"ן ורעה א'
מ"ס והם כנגד בינה ותבונה ורחל ומכ"ב נ' תשובה במלכות השכינה לכך עין רעה שאורה
יש אחיזה לחיצונים ודאי א' שהוא בבינה ומעלה שצריך להיות לשמור שלא יתאחזו
שם ועין יפה אל מ' התבונה שהיא בסוד ו' דרחבה העשרה ובינוני א' מ"ן כנגד
רחל שאין שם עין יפה שום שאמר הוא צריכה אלא עד לא שלא יתאחזו בה החיצונים
ומה העיקר ומן בתבונה שהוא עין יפה כי בינה מתכסין ואותה צריכה כ"ב תיקון
וברחל נאמר בה אחיזה לכך תרומה תרי מאה שהם כנגד המלכות בן כנגד ותבונה
פרצוף א' הרי תרי כנגד הב' מלכות טלה מן ט' מרה ה' שהן כראשונים הרי ב'
נונין כראשונים והן תשובה תרי מאה:

פרשת פרה פ' חוקת: הנה פרה אדומה היא מלכות דגדולה הנקראת פרה מסוררה
ולכן היא מטהרת טמאים ומטמאת טהורים בבתי טהרה:
והנה אותיות מתהפך הם הג' והם כל' פר ועם ה' אותיות מתהפך כל' פרה או לפי שנחרבו
באותיות הנקרא ה' לכן נקרא פרה בה' והוא אדומה פי' נשברת והבינה שהיו אדומה לכן
אדומה כל' כי הם נ' שכבה שהם ראשים נתקדשו מכה ואותם בהיותם בפשט הם
תלוימים

תאומים אשר נתן בה צורה אך בוודאי אל הקליפה או עלה שנפש שורש ונחלת הרישא ותם
רישא שלו נראו זה מה שאמרה חכמ׳ שלא היו סוד שלו המלכות בארץ ומוש כחות הדין
אשר לא עלה עליה על כמש״ל בזוהר שהוא יסוד המגבל ק׳ ברכאין בגל על הוא תרי והכוונה
כי עדיין לא נחברו זכר ונקבה וכן רצונו רישא שלו ומשם רצונו לתוך כי התפשטות
רישא שלו עם מיוחד תוך והיינו שהוא התשו׳ תוך ומחים שכינה בתוך או ש בה זוהא
ואז ישחט אותם וכן שצריך אותם המהמא ע״י אש הנשיה שכן ושרפה את הפרה ו
ומשם אחר שנשרפה את נפשו אותם סוד הקדושה שהוא חן א׳ מה נוס׳ המלכות הנק׳
ה׳ שהיא חומש דרישא וכן את נקרא אפר פר נבורת׳ ההם ונטלו כאש ובר וזה ש
שהיה׳ פרה בה׳ תהי׳ אפר בה״א ואסף איש טהור הוא סוד חומש דנעיר שבו מאוספת
הנ׳ והוא איש כנו׳ פ׳ תזריע הוא טהור שכן נאמר בו נטמא עד הערב כי במנה ש
קליפה אבל אחר שבחוטם שלה אפר או מעלה לו רבים בסוד רוח נוס׳ ומאסף רוח
בתפשו :

בענין ירשה ונחלה : הנה צריך לבאר אנה עוינם נ״ב וזה שורש הירושה נכתן
לה הפסק והוויתם של הפסק ויובן מענין הו׳ עולמים שהם סוד ו׳ אות ב
בזוהר׳ וה׳ הכל ושלו הם הבנים כי ב׳ אותיות י״ה הם או״א בו׳ עולמים הם סוד ירשה
ונחלה האמור בתורה והענין כי הלא הבנים שלו שהם ו׳ עולמים דומיא בחיי
אביהם והנה כמו כשמות האדם יחזר עפר לעבד והרוח שב אל אלקים אשר נתנו
לו והומין נשאר בידו אבל כן ה׳ בענין בו׳ עולמים שלו והוא כי הלא ידעת כי הם
עשה ובטלם והם סוד נגוף ונשמה ובאורם כי הנעלם שאהם אהם הטלים ירדו לעולם ה
הבריאה שהוא סוד העפר העליון שתחת האצלות שם היה׳ קבורתם ורוח ונשמה
והמצות שבהם נסתלקו ועלה אל אלקים אשר נתנם והא׳ אמא הנקרא׳ אלהים דעלה
בראשית ונשארו באצלות כמבואר אצלם באורך איך חזרו והתעלם תוך אימא
עלאה ואמנם אלו האורות שחזרו לעלות אהם עצמות שלו נקרא ירשת כי והנו
אורו

אורות אנ"א עם הבנים שהם שמות והנה ביארנו כי ענף אלו הכלים שירדו בבריאה נשארו ב
בהם קצת נצוצי' שהם חיות המתים אותם כמבואר שהמתים ירדו ע"י אורות ממש החיות
שיש בהם ואותם הנצוצות אשר שם נקרא נחלה וגו' היא נחלה הנרמזת בתורה ואמנם אנ"א
נקרא נחלה וירושה גו' והבנים אחרים אחר המתים ונקראים אורות להם והענין כי כבר ב
ביארנו באורך כי אחר מיתת האחים הג' נעשים חזר האצילות העליון והוציא אורות העליון
זכר ונקיבה כמבואר והנה אלו הם האחרים של הג' נעשים כי גם הם הם בחי' זו"נ כמבואר
וכבר ביארנו כי זה שהוציא האצילות העליון הם סוד ב' בחי' א' שם ס"ג וא' שם של מ"ה
ונמצא זה כזה ונעשה מהם אורות חדש שהם קטן ואריך ואו"א וזו"נ וכל העולמות והנה אלו
אחים החדשים נק' יורשים: היורשים שהם אלו אחים החדשים קבלו ב' אורות הישנים שהם
הנשמות של המתים וזו ירושה שירשו מאחיהם המתים גם כי להם אורות חדשים שהם א
אלו שהוציאו עצמם מחדש ונמצא להם מתים מאו"א כי הראשונים לקחו בדרך ירושה בנו
ואלו האורות החדשים האלו הם בעצמם לא זכו בהם אלא מצד עצמם לבד שנתן להם א
אביהם ואח"כ הרי האורות החדשים האלו הם בעצמם היורשים ואח"כ מי הם היורשים ומי הם
המקבלים עצמם דע כי כבר הודעתיך כי גם האדם מחדש גם הוא יוצא בסוד האור
והטיפה והנה הטיפה העצמיים הם נקרא היורשים כנודע והאור' הנשמות החדשים הנקראים
להם מחדש הם סוד עצמם ונמצא כבר ידעת איך אבלו אחים המתים הראשונים נקראים
כמבואר ואמנם הנצוצות האלו הם סוד הנקראו נחלה כי נחלה הוא סוד נחלת אבותיהם
פי' כשאדם אומר רוצה ומכחם ונשאר נשארו בידו והיות נחלת אבותיהם כשהוא משחית
אותה נחלתם נפש במקבורת שאמר לא אשחית את נחלתי אבותי' ואלו הם סוד הנצוצות ה
הנשארים בתוך הטיפה בסוד נחלה שלום ונפרדים שם עליו נאמר לא תסוב נחלה
ותמיר נקרא נפש אחים המתים ואמנם הנקבים והטיפה שנקראים ועלי אלו הם סוד התמורות
המתים אלו הנפשות אמנם כבר הרי בזה תבין כל זה שהיא נהוה ויהיה הכל הוא בסוד ז'
עולמים והוא כי הלא הם נשמת הכל מהם נשמע והשכל ירצה ויבין ועתה נבין זה
שאמרו כי הירושה אינה הפסק והנמצא של הפסק והקטן הוא כי הלא הוא בת
בהיותם

בהיותם תחלה בסוף ו' עלמים לא היו רק ו' פ' כי הזמ"ן הי' כולל ז' קדמות לבד והשגת [illegible]

לבד וזה הי' בתחלה בהיותם בסוף ו' עלמין וזה היתה סבת בטולם כמבואר אצלינו וזהו שאמר
אח"כ בעת הירושה שהוא השיגו הגם הועיר נד"ל בבחי' י"ס שיעור והשגה כמוה שתהיינה
ז' שנים וכבר ביארנו כי כל זה הבאים בסוף ומסף זהם האורות החדשים חזר והורד
כבר תחלה בסוף ו"ק לבד כמבואר אצלינו וכן העניין בעולם נפש הו' וזה פני חוזרה בסוף
נקודה ז"ו כמו שהיה ואח"כ נמצא כי הולכים יחס האורות החדשים יש להם הפסק וחוזר ו
ומתן בעת הפנים אך הירושה יחס ה' אורות ראשונים שהוא בבחי' ו"ק אין לו הפסק
ואיך עשלום בעת הפנים:

פרשת מטות נתבאר אצלינו בשער [illegible] כל ונזר הת[illegible] נדרים וזהו
סוד חכם עשר הנדר כי הנדרים בבינה שכן הוא בחי' הנוק
בסוד חכמה חי' הבנים שכן בינה שהוא סבת הנשר הנדר שכן אמר הכתוב אשה
יקימנו כי חכמה עיקר ובינה והיא היא עקר [illegible] הפרת נדרים של בעל האשה
שהוא בעל האשה:

פרשת ואתחנן מצות [illegible] כונתי כל העוסק בתורה לשמה הנקרא בר[illegible]
שמוע [illegible] הרבה באופן זה כל שנה שם שמים כל והמשיך
האורה של ה"ה וזהו ה' זו היא בזאת כי כבר ידעת כי התורה הוא מציאות יסוד דאבא
כנודע והנה רחל אינה עבות רק מסוד דאמא לא ואבא לפי שלחו יעקב אבי [illegible]
ועלה לא ש יתקב כנגד וזה שכן כל אורות הזוג הראשונים ודעת [illegible] לא יצאו
לסבת היות כמו ועלה מכוסה היסוד דאבא בתוך דאמא וכן כלם יצאו כל זה
וגם עסק התורה לשמה כל והמשיך מיסוד דאבא לזה ויען משתמש הרישם של זה
כנודע שכלם רישום קשים שכן יש בח נד"ל והנה כל הטובות הוא היא ע"י אור ה' וזהו
לשמה לשם ה' באופן זה צריכים את והמשיך אור של כל הפרדס [illegible] וזה כל הפרדס
כולה יסוד בנגב תחלה המכוסה והנה הב"נ בבחי' ע' נ"ב [illegible] ואח"כ נ' ששה ו
ואח"כ ב"נ והתרחבות שלה ואין מציאותה [illegible] והנה בנ"ב שלה צריך המשיך וכו'
סוד ה"ה ב"נ ומואיד שלה כנזכר הו' כל בחכמה הא' [illegible] בבינה ה"ה בבחינת ב
בקרת

בדעת ואח״כ בנין ואנפין הוא בסוד זעיר כ״ת לישראל שבה כנגד ד״י ד״ו וזו ד״י בחסד ז״ח בנין
וזו בת״ת ובנין ואחרונים הוא בסוד הנ״ה כנגד ה״י פעמים ה״י בינה בנ״ת ה״א פעמים הוא באמצע
ביסוד ה״ה הפעולה ה״ה בהתחלה ביסוד וכל זאת ביסוד ואמנם כל הבחי׳ צריך לשתוק ה״ה בנצח והוד
כנגד ג׳ ראשונות שהוא ה״ה בנין ומלואים הוא וא׳ תשרק״ו ה״ה עולים ויהיו הכל כ״ל וזה ובנין
ואנפין שהם הציורים שלה עולים ז״ב ועם הכ׳ עולה הם נ״ו והוא כ״ל הוי״ו אהי״ה שם בחי׳ אלו
שהם גם כן הם פנים בכל והוא סוד ב׳ מילואים עליונים שהם י״ו כנגד ובנין אחרונים שהם
ההבאות עולים ס״א ועם הפנים הנזכר בכל זאת והיא אסור ואת השערים זאת כנגד כי
אחוריים של הפנים הם נכנסין בזו״ן והם כשתסיר זאת המרה נשאר קס״ו והוא שם קס״ו
אחוריים של הפנים כנגד כי אחוריים של הפנים הם נכנסין בזו״ן ואמנם כאשר יוצר
אור המרה שהוא מן היסוד דאבא וזה אור של הפנים יסוד הבונים בנקודים אהוה שם קס״ו
אחוריים של ס״ג כי והנה אור החכמה שנשח אותו אותו (בעשן) כישן קס״ו והשאר נמצא זה:

בינה המרה בכל יום ויצא ותצא תורה ונביאים וכתובים קבלה שנים תלמוד
ושוב ותן התלמוד וג׳ חלקים אחוריים בריות ותוספות נקרא והרוח וישוב
והבי׳ בשנות חלום שהוא בת״ת המקרא תורה ובנביאים יכוין ב׳ הויו׳ א׳ בתורה וא׳ בקבלה
והם בנ״י ובכתובים יכוין ב׳ הויות א׳ בשוק יהוה וא׳ בשקוד צבאות והם חבור יסוד ב
במלכות ובקבלה יכוין בשם ושורי אלפין שעולה נ״ה בנשמה יכוין במלוי החין ובתלמוד שם אהיה
סדר קביעות התורה יכוין יתלק בכל יום פ׳ השבועה וה׳ חלקים ובתן אל בכל פעם גם
תרגום שלו גם תרגן ותרגום דזה״ל אלו נ׳ בחסד שם והוויר בנקוד חלם בסוד פרשיותו
לן נפש ורוח ונפש אח״כ יקרא כבואר ויכוין ונ׳ בחי׳ נפ׳ דזעיר ועם ב׳ הויות בנקוד תנד
כנגד נוכח וצריך לקרוא גם התרגום של נביאים דהיינו פסוק א׳ תרגום והל״א מקרא ואח״כ יקרא כ
כתובים ויכוין את היסוד בכל בחינות ובהויות ובעשרה וביסוד דזעיר גם את המלכות יכוין
שבמגורה דזעיר בחי׳ החיצוניים וכלם ואח״כ ויכון שמות והעשן י״ן סבירם הם בנשמה
עתה

עתיקא והם נגד ג' רישין דרדל"א והם בחי' אנפין שלו עם שלה ולכן בספר הסדר שתורא כך תבונה
וסדרה הוא סדר זרעים בחסד וסדר מועד בגבורה וסדר נשים בת"ת וסדר נזיקין בנצח וסדר קדשים בהוד
וסדר טהרות ביסוד ומלכות תלמוד חיצונים שבגלות:

כוונת ד' קריאת שמע ר"ע כי הנשמה ממש ביצירה ותיקון העולם ביצירה ובריאה והעשין
כי שמע הוא ביצירה וע"י קריאתה תבונה שמן אותיות שמע יהי' נשמה ונודע כי
הנשמה בבריאה וסוד נשמה רמ"ח ב' שם פי' נשמה נ"ש אלשמה שהוא עולם הבריאה כנודע כי
לכן ונה שה ובינה היקנה בכורסייא ותבונה הוריד הארה ז"ב שמות אלו של הבריאה כבר
היצירה ונפשה ועי"כ תתלבש היצירה בבריאה והנה הארה שהוריד ז"ב שמות אל שהם נ' שה ר'
תוריה נ"מ ע"ב שבבריאה נהנו אותיות שה ב' שהוריד ב' ע"ב ע"ב שמות הבריאה שהם גימט'
שה כנודע ואותן ב' שעריה אלו תבונה שהם סוד אהי"ה שיש בבינה המקננת בכורסייא והם
בג' ומולאים דאלף שהם סוד הג' קוים של השם יוצא שמש ואונע והם סוד קוי ה' עלאה ויש בהם
ה' יורדין בכל נ' ואלו הם סוד ב' שע"ב שמור כלל זה בירך טפי שאלו הג' בזיוג נבחי' אותיות
יורדין לכן נקרא שעריה כי יוד בכל עשר והם אותיות עשר והרי בזאת אותיות נשמה שבבריאה
ותבונה הוריד הארה זו ביצירה ואז נקרא שמע גם תבונה כוונה פשוטה והוא כי אותיות
נשמה ב' שנה רמ"ח משפיע נשמה שהוא אל שדי שבבריאה אל וסוד השפעה הוא (אותיות) אות ב'
המתפשט ביצירה גם תבונה כונה אחרת כי יש בבריאה ב' שמות אהיה קסא קנא קמג
והם המלוי שהם בכבר הם נ' שב"ה ועם ב' אותיות נקרא שמע ותוריד הארה אל היצירה
גם תבונה שם ממש יה אותם שהם ע' שמע ונודע כי שמות הגל הם ביצירה ולכן הם סוד
השמע: גם כוונה יהא כי הנשמה נ' וא נשבח לה' ויעלה לשפחה נט' כה"ח שכוונה זו
הזוהרת זווג ונוריה להה' בוראי והרשב"י ז"ל כי יהו' מלואים הם במלפין הם עשרה על הם
עליון שמע ואלו הם כלול הב"ה כמו חונן והם ה' וכר הרי שמע: בעשן נקרא שמע
תלמוד בבריאה וקבל בזוהרת ואמנם יש חלון במאמרי הזוהר שנראה שכל אלו הם בעשיה
גם בזוהר שהכניס הם נ"ה דדכורא והכריע הם יסוד דדכורא אך העשן הוא בגבורה

דע כי הכל רמוז בעגול ואותיות העגול במלוי כזה בח׳ ט׳ זה שם מן העשר ראשונות שמשה הכל
שרא שעגול נמצא כי הקבלה היא במלכות ראשונות ותלויה בבריאה והשמות והאנפין ומרשים ב
ביצירה ונקרא בעשיה הרי כי הכל בעגול והם בקבלה עצמה ש׳ כזה חותמ׳ ונקנו בי״ס דבריאה ו
והשמות ביצירה רק בסוף של העגול דיצירה שם הוא ו׳ סדרי שמות והשרשים והזוהרים ומוצא הם
בשער היצירה והנקרא בעשיה כיצד רוזה בתח׳ אבה ונביאי בנ״ם וכתובי׳ ביסוד ומלכות אבה ב
ובשניהם יחד ואין להאריך יותר בזה:

קדושות את הלשון ובונה להיות מגמת פשך בכל העיון שם והוא בסוד הדברי׳ הפנימי׳ שבעולם
כנ״ש בפ׳ שוף ובסוד העיון והנחת העיון בתורה בקריאה התלים יכוין שכל קשה
שמתרך נסתר קץ ותבין שהם הקליפו׳ מן התפלה שהיא אותיות כלה העליונים ומקשרת בקדוש קדושא
כלה י״ב או זוג שלה והם סוד זוה ומזה הם כרובים ובקריאה התלים שיש עשות פשן שהוא מקשש
הכלה ויכוין תמיד בשם אהיה ובקריאת שמות יכוין לשם שדי שהוא כל ומ״ט כי שם השם
ובקורא בספר יכוין לשם ג״ה ראשונ:

סוד העשן קורא שעין בנקרא יראה את השם אשר אורו תלויה ומסר עלין ויסתכל ב
בשמות החיה ויכוין כי השם ה׳ שלה הוא ד׳ יודין של שם ע״ב שפי ששם אהי׳ שבענין
אין בו ד׳ יודין כמוהו וכן אין כאן כוונת רק בהויה וכו שש בו ד׳ יודין מ״ה שמות ונ״ו רשמות
תבאים לשם ס״ג ג׳ יודין שבו ומהראוי שתהא אורך כמו ד׳ יודין של ע״ב אנדרו בו רק ולפי שבכאן
צריך להטות נ״פ ג׳ יודין של אהיה דיודין אשר בענבו וכן נרמז במוח״ש כי כלים עשר של ס״ג
עם העשר של אהיה כאשר תחברם יחד יבי יהיה כן הרי ג׳ יודין שבשם ס״ג וג׳ יודין של אהיה
הם ו׳ של שמות ואח״כ תכוין בג׳ של שמות לחבר שם ס״ג שהי׳ בבונים עם בן ובת שהוא
ז״ה ובן רצועין דחחין וב׳ אורות אלו עם ב׳ אהי׳ הם ה׳ יודין והם ב׳ רשמות ואח״כ תחבר
אהיה ע״ד נ״פ אהיה דיודין שבבונים עם ב׳ אהיה אחרים של בן ובת שהוא אהיה ד
ראשונ ורחמין אבהם ה׳ יודין וזהו רשמות שפי שאלו הם יודין ראשונ׳ כלם ולכן הם סוד
ה׳ בספר שלא סוד נ׳ כמו ה׳ יודין של הויות בכל ואח״כ תכוין התלים:

סוד ד׳ אותיות של הלבש סוד ה׳ הויה בכל אחד והנה ידעת ביחודים שהם ד׳ הויות ע״ב ס״ג מ״ה ב״ן ויחדם כ״ד אתוון ב׳ במילוין וא׳ במלוי וא׳ בפשוט הרי הם ד׳ אותיות של הלבש: ומרז״ל הה ודום נתן פסולו וחריבתו היו עושין דברים בתורה כנגד ימי המעשה ולכל ע״פ הסוד נגד יום השבת והט״ל אומר זה שהוא משיח ויודע לעניין טוב שיעשין ב׳ או ג׳ שעות לשבר הקליפות ומשאין כל חדושו עד שלך לו הדין בלבשו טוב שירמוז בפשוטות ודקדוקו שהיא חכמת האורות ב בסוד הדעת שהוא דעת הפשוט שבמלכות בחול שהוא שם בן יוד הה״א הה׳ הנקוד אותן כפי היום והשמות מורה תשיר כפי יוצאת דרך של היום נקודה בתלם שבתחלה שבה יוצאת ודת ואם ה׳ נקודה שבה מלכה בסגול שביום שבה יוצאת וחסר יום לעולם השמות מורה על היושב: והנה

ביום א׳ הוא יוד הֵה וָו הֵה	ביום שני כזה יוד הֵה וָו הֵה
ביום השלישי כזה יוד הֶה וֶו הֶה	ביום הרביעי כזה יוד הֵה וו הֵה
ביום החמישי יוד הֵה וו הֵה	ביום הששי יוד הֵה וו הֵה

הוא שכן שבא שורק כי ביום ו׳ וביום ג׳ ולפה ט׳ נקודה נם באותיות הכפולים אותיות המלוי ובד אות היוד כי לעולם בכל הימים אין בהם כי אם נקוד חולם ובד ומלואו ש׳ וביום השבת הוא כך יוד הה וו הה דהריש נקוד בבאות בסוד קריאה שבמעלה הזה נתבאר משאר כי יקרא הוא במעשה ומאורי ביצירה ומאורי המאור בבריאה ומאורי קבלה באצילות והי׳ נראה אדרבה בהיפוך כי מורה שבכרת עליונים ומורה שבמעלה אך העשן ש׳ כל זה שמשה ב באצילות ומן נשם מורה שבבבב שהוא נקרא משם המאור קבלה אך בבריאה ש׳ זו ה המאור וחסר משם עשן קבלה ולכן בקבלה שהיא באצילות ובר נקרא אצילות ע״פ מאורי קבלה ולכן הבריאה מאורי המאור ולכן ביצירה נחסר המאור נקרא מאורי עשן ובעשיה חסר ו׳ עשן ואין שם שלא נקרא בלת שום פ״ל אחרת לכן הוא נקרא יותר מלוש ודע והבן דע כי בכלל היצירה יש הנגה ומרה ומשם זה באים אומרים כי המאור הוא בבריאה שהוא כלו נם ואבל הרישם של המאור שאר זו ראה שאנש באור נפל על עשן אלו זוכה בערך המאור רק ומטה ביצירה עם שאר הנדות והם דרשות והנה אדם צריך

צריך בכל יום לטול עפיו לגרות זבלבכל יום אמנם ערב נבאר סדר המקרא הנה קודם שתקרא
המקרא תכוין כי המקרא במ"ש לכן תכוין כי שם ב"ן במילוי ההין הוא במ"ש ואמנם תכוין
ב"ר אותיות של מילוי שם ב"ן דההין שבמ"ש ואמנם השיעור שלהם הוא מ"ה נקודים ראשונים של
אותיות אות אשר יביאו שהוא צירי חטף פתח סגול קמץ חירק כי כל זה הוא הכנס ועם השבת
לכן כל העשן הזה נרמז בפסוק והכ"ב הששי וכו' ואח"כ בתורה וזו תקרא מקרא לפי שהוא במ"ש
וגם כלה הוא שלשה העשיה ואין לעורר הרישן וכו' ה' כל ההאותיות של המלוי הנז' תכוין ב
בהם כנגד ביחד כוון ש"ע שהם נצלוים וחסר עד הוד ואח"כ כלם כבלים בימר ואמנם ת
תכוין בה' אותיות אלו בונים הנ' בנקודה אל והוא סוד שורק הנשאר ואת אשר יבאר יביאו וכל
ה"ה אותיות המקראות כוון ואח"כ תכוין ה' אותיות אלו ד' והוא אותיות נ"ר העולה י' כי
נ"ר על י' ובה יהיה ד' אותיות הויה ועם ס"ם כבר ידעת כי שם ב"ן במילוי ההין מקרא ת
תוכן כפרו כי גם המילוי הוא הויה אחרת אמנם קריאתו הוא בסוד ד"ה והיה וזהו
והיה ביום הששי נמצא שתכוין במילוי ד"ר בה אותיות בשקע שורק ואח"כ בפסוק שש ת
תקרא כמו והיה שקוד ועם כמו השבת ביום הששי והנה באלו הששי ש קדרת ומיאול
שאינו קורא מקרא כי הוא פתח לספר והרחמים ומעוררים והכוונה היא אז בנ"ש והי'
כנזכר ונקודו כלו בחירק בשבוע ששה על ביום הששי כי שאר הד' נקודים ראשונים של
ביום השבת השער הסולחה של יום השער אך באלו הו' נקוד והי' אלו הוא ש אחרונים של
השער שהוא נקודה חירק אך במילוי אין לכוון בזה כי מילוי של אלהים שהוא דין ואין
לעורר דין בזה וביום השבת אז תשכון כל השם של ב"ן בט' אותיות ונקודו הם בט' נקודו'
שש במילוי שנים על אשר תקנו ואח"כ תכוין בה והיה כי ביום הששי הכ' מילוי א' והוא אך
ערב הוא יום השבת ואין מילוי כי מילוי הוא דין לכן תכוין ערב בה והי' נקוד שלהם
הוא כלו בשורק והוא נקודה ט' של תיקון הנז' ואמנם זה שתקרא בה השביעית עצמה ובכל
יום השבועה תקרא מן הפסוק והכוונה הוא כפי הענין כל ביום אל אשר כוונתך אל מילוי
אות ו' תקרא נ"ף וביום השבת ב' שבועות אל מילוי ד' תקרא ד' פסוק ונ' ערב כל הה'
ימים והמילות בתשבון הכוונה ובאלו ו' תקרא ד' פסוק כשבן והי' וג"כ כי תמיד ג

צריך לקרות פסוקי אלו עם הטעמים שלהם והטעם כי מקרא הוא פשט והטעמים הוא אחוריים כנ״ל
בסוף אחר וביום הו׳ א״ש ד׳ וחיה והוא ש״ד בפשט עשיה או המקרא של הפ׳ שנים מקרא ואחד תרגום
פ׳ ביום השישי!
מנהג מורי ז״לה היה קורא פ׳ השבועה ביום ה׳ עם הצבור ואמר כי זהו סוד הוא והביא אח׳
אשר יבואו הבית אחר התפלה שחרית יום ו׳ הלך לבה״כ וקרא בתורה ועשה ב׳
בטלית ותפלין ובספר כשר והיה בנא קורא פ׳ א׳ שנים מקרא ותרגום א׳ הי׳ זה מקרא פעם
תרגום וכן עד תשלום הפרשה ונ׳ אחרון הי׳ קורא פ״א מקרא אחר תרגום ואם הי׳ אונס גדול
או היה נולא בשבת אחת הבטלות שחרית קורא אותה וביום השבת אין צריך לקרוא רק לשמוע
הפרשה כלה וההפטורה מפי הש״ץ היטב ותכוון בה כמ״ש לפי זנה ביום השבת אין מכוונים וכו׳
השם בן וכן צריך לשמוע הפ׳ כלה וההפטורה תקרא גם בגלה והענין אין עוד כי ברוך וברוך!
כוונת שמות רע״ט נק׳ בתרגום ט׳ כוונות שם בן ד״ה רק שהם בסדר רביעי
שהוא סוד אחוריים לאו קבלת הסדר ואכתוב עתה מעט מזה שכתבתי והוא
כי ביום הו׳ שאתה מכוין המקרא של עלוי בן ד״ה בזמן זו וכוין גם כן באחוריים של
הממלאים בשורק שהם המקרא כי התרגום אחוריים כמ״ש כזה יו״ד יו״ד הי ויו
ד׳ וזה (שכורת) זה שכתבתי אף ש׳ לכוין להבין עוד כי כ׳
ביום השבת יהי׳ שם כלו בסוד אחר׳ ולא שהמעודה אינו יודע איך יהי׳ הענין הפסוקים
של מקרא שאדם קורא בכל יום בכוונת שם בן כמ״ש והנה הכוונה ביום הו׳ בקריאת הפ׳
הוא במלוי הב״ן בשגור שורק כזה יו״ד הי ויו הי ונמצא כי כרי ותר
נקוד שורק בואו אין נריכם והוסף בו ג׳ ווין בג׳ אותיות ד׳ ה״ה והוא ל׳ חי כי יום הששי
הוא סוד יסוד חי עלמין שנקוד שלו חי של המקבא שהוא יום השבת כי יום הו׳ מכין לשבת
דלות זה נראה טוב והוא גם כן בשקור שורק שהוא ביסוד כמ״ש גם מצאתי שיכוין
הארח שם אלבג יתץ ביום א׳ ושם קרע שטן ביום ב׳ וביום השבת שקוצית יכוין עתה א׳
של מתלבשת בראי המל עתה היא עלה לעלה והוא עליונה ומלו לכש חלי!
לא הי׳ מורי ז״לה נוהג לקרוא התרגום על הפ׳ ביום ו׳ בטעמים כפר כיאחת כי ה׳
תוספי קדושה של שבת הם תוספי נר״ן ונפש א׳ מסתלק הנשמה כמ״ש ולכן שלא
היה

היה והענין בנ"ש נפש כבוד השבת שהיא תוספת נשמה שאשבת שכן כל היום יכוין ויחשוב
ומחשבות וכוונת קדושה כמבואר אצלנו וכן ביום ב' וביום ה' תוספת הרוח שכן צריך לקרוא ב
בתורה ולעסוק בה הרבה בב' ימים אלו כי הרוח הוא בוער גם זה סוד על ידי עשה. והר סוד
ביום ב' וכו' לוחות התורה ויורידם ביום ה' עם לוחות התורה:

בענין השנת האדם אין הדבר מועיל אלו כמו השהרה והטבילה שיהא אדם טהור בכל
עת: טוב לכוין הכוונות זו בכל טבילה פ' קח לך ונל' והוא לגר שם מתכפר בשקור
תרבות אלו ויזכירוהו לפשו בעת שעסן בתורה יום א' בשבוע יעקרוהו בשעור ק"ח כלו פתח
וכל עד יום ז' והלבנים וביום השבת בלילה ישקרוהו בשקור סוד ובבקר בשעור לבנים ובמנחה ב
בשקור זכה:

בענין מורא ולקרוא בה ימים ק"ו פסוקים עם הכוונות הכל עם והכ"מ ועיקר בסוד מלוי הב"ן
ובארנו כי ביום ז' הוא שם אל הוי"ה פעם ז' ווס והיה ביום השבי כי ביום ז' או מלוי שם
הכל עשה והיה אך ביום השבת הם ב' והיה ונח והיה שנים כי שם והיה הוא בכל ב"פ והנם
מ אלא קרא שקרא ביום א' שבשבוע יש לו שנים ביום ב' שיקראו ביום ב' וחייל שם ושלא
קרא קריאה יום א' בשל יום ב' ואשנים זהו התיקון וצריך ראש אף לצורך היום שלא קרא אשר
לו שנים ועליו נאמר מעוות לא יוכל ותקון גם הנביאים היה קורא אותם עם התרגום שלהם לו:

בענין השנת החכמה הרואי הראשון ומעט רבותי שלמדתי כל זה שיוכל לשמוע אלו והוציא ש
שיחה בטלה כמשרז"ל סייג לחכמה שתיקה התנאי כל דבר שלא הכינו הרבה על כל זה
שהכל בכבש: גם עוונו הנשמה ועולה ועולם העליון לא תשוב כהלכה עולם תלוי בכבש שהשן
ונתן הבבלי והרא הלוי יכ"ג גם זרות העבודה זרה שנים זאר ובפרש והשיג החכמה ו
והשנה אליך מגיע גרע השנה והבונה כמו זה: גם בענין עסק התורה הי' זוהר ש
שעיקר כוונת התורה להשיגה הלוי בסה שיכוין לשר להדביקה אל שורשה ע"י התורה כמו
והשלים אלו העליון ותקון כי זה הוא תכלית כל בריאות אדם ותכלית עסקו בתורה:

בענין השכחה דע כי היא נשכחת ואחורי חו"ב והענין כי בפרי הורע דבפסוק חוב
הם ע"ב קס"א והם כל גבור ושם נשכחת הגשרה וזה ענין הזכרה. זכ"ר ר"ה

כי הזכירה היא ביה שתי אותיות ואותם באחוריים הם ע״ב בריבוע וקס״א ברבוע ששרש בנק׳
תשכח כי מאחוריים אלו נמצאת השכחה כי שם אחיזה׳ חיצונים שם הן השכחה ובענין אלו
אמר בזכירה זכור שלא תשכח וכבר הודעתיך שבינים ותבונים הם ס״ז שהן הקליפות שבענינים נגד
ס״ז ובזה תבין מה״ש איש דומה לו׳ ששונים זאה פעמים לו׳ ששונים זאה ואחד כי השר נקרא ס״ז
ל׳ זאה ושם עיר מזוה פעמים ש לו כח לשכח ושם ואלף אין לו פה ידוע : //
ובענין השוכח זה שקרא ולפי אין ראוי ושר כי אחר שנשכח ינגע ובטלה ואלו זפש זה ידוע ״
שראוית שעניין בזכירה והטעם הוא כי הקורא והשוכח הוא כי צריכין זא השגת׳ סרות ״
דהכורא שמוש הזכירה רק ענפי הנגע ושבה השכחה ואותם הקורא והשוכח הוא מגן ב
בעולם דמגע שעתשה יצפרוהו כל זה נשכח ואח״כ מוכרח הוא לתקן בעולם דמגע התחלה כי
שם אי אפשר רק להיות שכחה כי הענין נוחם : ////////
ובענין שאותיות מקרא בפ״ס נגד תה״ה והענין כי ר״ת ג״ן שם והוא שדי והוי״ה שהם נפשם ונק׳ ״
וקרא שם והורות על שם ב׳ שמות הנ״ל שהם בינה ויסוד ומדרגה תמיד וכן בנביאים
פנים ואחור והשם פנים רבים ואחור יחיד שלא אמרו פנים ואחוריים רק פנים ואחור
כי לשון הקורא הוא פנים והם ב׳ מקרא ואחור שהוא תרגום אינו אלא א׳ וזהו לא תרגום
נם תבין הענין כי אחור תמיד סוד רבוע אשר תמיד אותיות רבוע זו לזו ואות ראשונה ה׳
הנלכד עם כל האותיות שלפנים א׳ א״ב אב״ג וכיוצא וזה ענין תרגום שהוא אחוריים ועולם א׳
אחר כי החשבון הולך עם טלם ונק׳ השם עם טלם ופשו ונק׳ בכל השאר מספרים כאן אך הא׳
קורש המקרא פנים הוא רבים כי כל א׳ הוא בפנים עצמו כמו אהי״ה ר״ת נקוד יו״ד אך התרגום
קשור יחד אהי״ה אהי״ה ר״ת נקוד אהי״ה ר״ת נקוד יו״ד וכיוצא וזהו שנים מקרא ואחד תרגום ומצא
לך הטעם נכון כי הוא בכל ספירה וספירה וכו׳ : ואבאר לך הטעם לזה התרגום באחוריים
והענין כי תרגום בגל תרדמה והם נסירת מאחוריים הירים תרדמה שהוא סוד התרגום נם
אמור לך הטעם נכון כי הוא בכל ספי׳ וספי׳ וכו׳ ש הוי״ה זה והאחור שלה הוא רבוע הוי׳
בגי׳ ע״ב והם חבור הם ג׳ ע״ב שהם רי״ו ונק׳ אחורי הוי׳ הם רי״ו ונק׳ אחורי נפי׳ הם רנ״ו
כשין

לשון התרגום שהוא נ"פ ר"ו כנגד כל אחוריים אשר נחצבה עד היסוד וכל נרבשים ועלמות:

קריאת הפרשה בע"ש שנים מקרא וא' תרגום צריך לקרוא כ"פ ואחר הברכה ע"ש שנים כאשר
כל ע"ש ואחר סיום הפ' הי' כפול הפ' האחרון גם עשן קריאת הנקרא
בכל יום שבתפלה שנקרא בכל יום גם התרגום עוד כ"פ שיקרא שנים כאשר כל ע"ש גם הנקרא
שאדם קורא בכל יום צריך לקרות גם תרגום שלהם פעם אחת מקרא ופעם תרגום כשהיא ב
בבוקר המרחשון ראוי הוא עליו שקרא עם התמור שבפ' בתקונים כמשפט העיר גם קרא
ה' דברות ביום חג השבועות באנגלו:

פרק שירה שצריך אדם לומר בכל יום והטעם כי הנה הנבראים שבעולם שלהם
שר בשמים והוא סוד אין לך עשב מלמטה שאין לו מזל שמכה עליו מלמעלה
ועל כל אחד יש אומר שר הנשך עם השפע והחיות ואומר השר אשר יכול להשפיע כלו בתחתון
עד שאמר תהלה שירה ויש אומר שירה כנגד ממשלתו וחיות להשפיע בתחתונים נמצא כי
כל אלו השירות הם של שרים והמזלות העליונים ואמנם מציאות של הכלבים שאומר ב
באו ונשתחוה וכו' סוד הדבר הוא כי כלב נ"ל בן רתמין והוא סוד הנפש של העולם והוא
סוד העשי' כנודע וזהו נברכה ופשט ה' עושים כלא בוראים יוצרים כי אמנם אלה מסוד העשי'
ושם נאחזים הכלבים ולכן שם מ"ה של הויה ופשט ה' עושים לכוון אותם במלוי ההין ואמנם הטעם
סוד הכלבים חצופים ושואגים אע"פ בראשית ונקרא הוא מעשה זו של המלכות ע"כ ישורו הוא
בסוד מן הקליפה העשי' אשר הוא כנגד מן הקדושה שבעשי' וגם הוא עולה נב"ה וכו' והכלבים
עזי (נפשם) נפש כי אעפ"י שהם מסוד הנפש שהוא שם בן ע"ב מצד הקליפה הם נשכבים מצד
אומר הנפש העזה שבקליפה דעשי' ואמנם יש בפרק שירה כי כל האומרה בכל יום
זוכה וכו' בפסוקים הגלות הטעם לפי שכבר ידעת כי בכלם אלקים עשה את האדם ובמו של
עליונים הם תלוים ביושר קומת כן כל הנבראים התחתונים הם תלוים ביושר קומת אדם
התחתון ועליהו והברכון כלם לכן האומר פרק שירה ויודע לכוון הנבראים הנרמזים בו
ואומר אותה השירים הוא גורם שפע אל כל הנבראים התלוים בו שפרו הרבה מאד:

מצות

בקצרת מזוזה שעיקר שם והשרש כוונת כשיוצאין אדם ופותח ביתו ונותן יד במזוזה
ונושקה יכוין להגדיל ומזה הרע שבעולם יו"ד קי"ן ר"ת ס"פ שד"י והצלי מזה"ר ו
ונכנס ולבכו והכשע מקום המזוזה היא בשוש העליון כי כאשר תמדירר העליון אוחז תרתת
ממשה ועלה במוות שלש העליון והוא סוד השלכות שיוצא מן החוה ותחלת שלש העליון ו
ותתא ועלא ; ענין המזוזה היא עלה א"דש והוא בחי' חתל שהיא בחי' רות כידוע
כי היא מכוסה מאחורי ועיר שלא ראתו במחוחיים החיצונים כי הנה אין אחיזה ועלב
שלא באחוריים כי אור הפנים אינם יפולים והראתו בו טלין רחל יוצאה עמו אחור ב
באחור ומסור ליון ברלת זו שהוא מכוסה ומתוכה ופתח הרי שנקרא ד' על בחי' זו שהיא
סורמות ומפסה כמו הדלת ועוד נקרא ד' ע"ד כנגד ד' מוחות בנ"י והנה ע"פ שלו הם ב' ו
מזוזות שהם עומדים פתוח בין אלו ב"ב מזוזות שבפתח ולפי שרחל יוצאת בשוש העליון
דתת אחר סיום יסוד ראשו כידוע לכן גוף המזוזה בשוש העליון שבפתח והוא רחתת
שלו הוא השקוע כי שם הוי"ה שם בת"ת ויוצא מן האורות שיוצאים משם ההוי"ה יפי הפה
ופ"י הפה הכל ב' מקום ומן המאורות אלו היוצאים הוא במקום הזה וזהו שקוע כי שם הוא
שקוע ומזוזה מרמז שהוא מקום כראוי׃
סוד שם שד"י שכותבין על המזוזה בזהר שדי ומר והיה מוזכר בספר עץ ע"ח בשער בספר
אויב
בקצרת ברכת המזון ודברים המהנים בסעודה ונשלת ידים דע שכל אכילה היא
בשלם העשי' ואמנם העשי' היא מכלה ב' א"דש שהיא העשי' בוגת
שפע מן היצירה או הוא אומר שהוא ב' של הוי"ה אך עלה העשי' כל שם וב' של היצירה
וכל שם וכל ו"ב הוא בחי' ב' ידים שב"פ יד הוא וב' כי כן דרך הידים האחרים ועלים
ועלה מי שיורדה עלות ומפיאות ידים הם חנה כידוע וב' ידים אלו הם הוי"ה ועקים
הוי"ה במתן והתיישב שהם כוח בכוכבי כנגד במזל והוי"ה ונשואו כמודע הרי ו"ב
ומ"ש עם כי נטלה פי' הנברה כיון שנטל ונשאם שהוא הגברה אותם מעשי' של היצירה
טפן היד המודע שהוא שם ו"ה ביצירה ולפי שהאחוריים רע"ה הם מרים ורשפיע
בעשי'

בעשי' וכן צריך לכוין בה"ת ע"ש שהוא ע"ש ק' נ"ל אחוריים רנ"ה לפי שהעשי' שהיא ב
העולמות אינם מקבלות רק מאחורי ז"א וזה נקרא ע"ש וכן רעות קו"ה כי ע"ש וקו הכל א'
והמכוון לחזור בעשי' מהפשט ומהאחוריים של הספירה שהם ג' יחוד' הכל שהם פשט ו
והאחור שהוא ר"ת ע"ש גם המכוון כי רצון המשפיע כי כל החידושי' יוצאים ונפרדים מ
הידים עמך אין צריכים לרחוק מהעולמות של הספירה נקי"ב לזו יכנו הקליפות והם וזה ע"ש ג
וכן צריך לכוין להבין הידים ביחוד הברכה וזו כמו סוד הברכה ונשמה הבינה ונשמת ב
שחרית פלג אחיזת הקליפות בפשטיות וחידושי' וגם כל זה בברכות הנשמה אך כ
כוונת הנשמה עצמה ביחוד רחיצת יד ימין תחלה נ"פ ואח"כ על שמאל נ"פ ואח"כ ה
השפשוף ב' הידים ביחד והנה ברחצת ימין תחלה כ"פ נמצא כי היא יד כפולה והם
ב' ידות וב' פ' יד נ"ל ק"ך ק"ח והוא כ"ח של ס"ג ואח"כ בשפשוף הידים [illegible] כ[illegible] ש
שתשתים יחד והם כ"ח נ' של זה כי ע"י ג' כחות אלו יתבטלו הקליפות והידים וכל זה ע"י
חיים שהוא סוד החסד הדוחה את הקליפות ואח"כ תברך ע"ש עם הטוב הכל!
סוד הבגילה בעשן הידים רע"ש הנה ראוי להשכיל כי אין בכל האצילה שנכללו
עשר בו כ"כ בגילוי כמו הידים והרגלים שהם ה' אצבעות אך רק
כי הנה אדם הוא בתלות ג' רישין ורישא עלאה אין בו תפיסה כלל אם הוא תחת
אס אך בשם הרישין אחרונים יש גלוי קצת אמנם סוד המרגלות והירכין לזו את פשוטן
כהנן רק זולתו ב' בסוד אות א' [illegible] ביורין שבאות שהם ב' זרועי'
ובהם כלולין ב' ירכין ונשם בהעלם [illegible] זו ברא כלתי זרועין שנקראים לא
ולא האמצעי שהוא דינונה הנגע הנה ב' קושות שלא נגלו והם תרין רישין גם עליון ב
באמת הדר ועת בודאי נגלה והרי הם [illegible] שנכללו בהם אלא נגלו ולא במקום
הה' עמך נגלו בו כל זרוע וכל יד כ"ה אצבעות בסוד ה' צבאות ודי כ"ה בסוד היד
הוא בסוד הדעת שהוא האמצעי וגם בו עליון הזרוע עמך נגלו בו כל זרוע וכל יד
כ"ה אצבעות בסוד ה' צבאות וסוד היד האמצעי הוא בסוד הדעת שהוא האמצעי וגם

בו

בו שלשון הורידו לכן היה יד אחרת אותיות ועדיין לא קבלה פי' בזה והנה צריך להניח
ב' הידים כנגד הנפש והחוה כי נפש סם שנראו רוש ותיקון הנה"ל כי תתלה הוי' רישא
רישא גוי תיקון והכנת קשר המוחין ולפשוט מן הגוף כשור ושל אחוריים (כידוע) כידוע
והד השרא כולן גופו גם ביום השבת בשל הב' סגולה כי בועתם העולות ולהם ב'
בשבוא צריך שתהי' בו עומר כי עליות הרכורא בעשרה אותו וכן כאשר עולין אורות
אצלו נגד ועומד: ואחר"כ ט' הגולגל בנשלת יריד שעה מן העולם כי בידים י' ולבושות כנגד
י' מאמרות שבהם נברא העולם כנגד י' אותיות שלוי הוי"ה וכן באצבעו' רח פרקי'
כנגד רח אותיות שלוי המלוי הוי"ה שבהם נברא העולם כישן אותיות ב' בראשית שכן
כעקר מן העולם וכזה אינו מספיק אם הוא מחזיק:
בנשלת היריד תכוין במה שידעת תתלה בעת שנאמר דעל היה חבר במקום רישא ונפ'
במקום הרועות ויסוד במקום הגוף ואח"כ נכנסו ג' מוחין ואז שעו חבר
והיו חנה ב' זרועות וגוף ונפ' ב' ירכין ואמא והם אין ומקיפן הירים עד הראש והעלות
אל הערפל הרמשום שהיו משתמשין במקום הראש ותשכון כנ' הידים יד הנחלה ומ'
יד החוקה כמו יד רמה באצבעות תר"ג הוי"ה: וכל שבת תברך ברכות ומעומד:
קודם שתאכל המזון כשתאכל [illegible] באמצע הסעודה צוה מהר"ל [illegible] לשחות [illegible]
פחות מרביעית ויברך [illegible] תחלה שלא [illegible] ויכוין לפטור את הגוף
שבמין המזון וכל א' שתשתה יותר מרביעית רבי' אין שתשת שלא זמרת ברכה א'
אחרונה והוא עם כוס וצריך להזהר מאוד בכבוד ואמירה בכוונה גדולה וידע ט' [illegible]
ארם עשר זה שבמזון במה שעשה כי ולפעמי' [illegible] אומר שלא ירגיש בו כי
אב [illegible] שהוא חסר אין משתין מן השמים [illegible] ט' [illegible] ולכן [illegible] שהוא
חסר ויכוין במה שנאמר [illegible] בבירור שלא ישתהו ואכל דבר רע ויסרחהו [illegible]
והנה גם במעשן הנטלה [illegible] וצריך [illegible] כוונה והוא קודם שתטעט
ירק קח [illegible] בירך ותכוין כי ט' כח' [illegible] אלהים [illegible] בג' [illegible]
באחוריים

באחוריים ר״ע״ב ופ״ו וב״ה אחוריים דאהי״ה ופ״ו וק׳ ואחוריים של אלהים ע״ב הס״ג ויוצא

והם ע״ג דאלהים: [illegible] ומורי ז״ל [illegible] כוונה זו כי הלא מרע כי ג׳ פעמים

צריך ט׳ יוד [illegible] ואח״כ לשפוך ששה יחד והנה בס״ה של ט׳ יוד [illegible] דמספים רק

תרתך תחלה היושר ואח״כ העגולים ואח״כ פעם ששר דרך היושר ואח״כ דרך

העגולים ואח״כ תשפוך יחד והנה כשתרתך ותחלה דרך היושר תכוין כי אותו

הוי״ה הפשוטים ואח״כ ומוצאין במלכות והרי ז״ה אותיות וכ״ס יוד [illegible] ואח״כ [illegible] עד

הנזכר [illegible] ואח״כ תחזור ותרתך [illegible] פעם ב׳ ותכוין במלוי המלוי דמ״ה שבו

כח אותיות ותכוין והשפך הכח אותיות עם חיר הראשונים הרי נ״ב כי ע״ב ונ״ב אותם

עולה היריים ועוד הקולות ואח״כ תרתך דרך העגולים פעם ב׳ ותכוין עד הנזכר

[illegible] ואח״כ כשתשפוך פעם א׳ ביחד ותכוין בס״ב של ז״ה עד הנזכר שהוא פשוט

ומלוי המלוי והרי הם הט׳ ג׳ אלף בינה ובמלכות כי הם ג׳ יודין במרע עלפי

ש״ס [illegible] הוא ופריע וכן הוא נעשה [illegible] ב׳ היריים ביחד [illegible] הנ״ב

הם דמלכות כי האורות הנכנסו ירדו הוא בסוד הזעיר שהוא שם בן אדם וכן הנקוים

[illegible] נ״ה ואח״כ כשתברך ברכת נטילה תכוין בזורך באי״אוה עדיך והשלום

ע׳ כוונתם רשם הב״ה הנזכר בשער שאש אחד יא״י ותכוין בכאן כאלו אומר באי יא״י והנה

ג׳ הם בשירים ותכוין כי רשם האל ביד ימין הוא נקרא יד הגדולה ותכוין ג״כ בתלמי הוי״ה

ד׳ שהוא כמו ביד שמאל וזו נקראו יד החזקה וכן אלהים ביד ימין ותכוין בחלופי ב׳

במוכסו ביד שמאל וכן רשם הב״ה ימין ותלופו ביד שמאל כמו הרי הם יד בימין יד אותיות

נקרא יד הגדולה וי״ד אותיות חלופו ביד שמאל ונקרא יד החזקה:

כוונת האכילה דאורש [illegible] שהיה מפזר ואמר על השלחן של ד׳ רגלים בשבת

ויום טוב דוגמת השלחן של בית המקדש ויש לו היה כ״ב לחם על השלחן:

[illegible] זה ואורך השלחן [illegible] וששה [illegible] זה ואורך השלחן כנגד י״ב לחם הפנים ונכר נ׳

נתבאר אצלו כנגן י״ב כברות של שבת זה עשוש וכן נשתבחך תקח ב׳ כברות ה

העליונות שהם כנגד [illegible] שהם הוספיים והתחתונים ב׳ ההין כנגד וכן [illegible] ועולה כן

הב

הב כוונות התחומים צרי׳ שיספיקו בה׳ ובה׳: ///////////

כשתאכל תכוין כי נשברו הזאשן חבירין נרנח״י הר׳ בחי׳ שהם חי ומדבר וכח
בלא מדבר וצומח ודומם והנה הזאשן חבירין משפט את כסאו ומנפש
לא את כסאו ואז צריכין לברר האוכל מתוך הפסולת ומן האוכל חוזר איברי האדם ומן
הפסולת יוצא אל המותרות והמזאורת כנודע ומן העשן באכילה העליונים
לברר אוכל מתוך הפסולת ותכוין כי האוכל גי׳ אל הוי״ה והוא גי׳ זון גם מזון גי׳ זו זן כי
אז הוא יא״י והוא יו״ד יו״ד ו״ו גי׳ זון של מאני עשב הא׳ ותכוין גם בתורה אחרת כזה
הרי לב והם סוד זן שנים עליונים זון שנים תחתונים אהם שותפין מן צדיק כמבואר א
אצלנו בדרוש אכילה שהוא של יהכ: ///////////

כוונת האכילה רצ כי צאת האכילה היא בעצם לה אין מתקן רק ומאכלה
ומה שאין משיכן לה היא נתמת אוים עתן בירור המזון צריך ומר ב
בשמחה נטילה כי אין נראוים בבריבות טובים לב לא צהי עין ואז גם היא נשברת א
אלים עתר אך באוכל צריך לזכור מעט כהוצבין וראנה בלב על חורבן כי אז היה
אכילת השכינה בזמן אחר והנה כפר יראת שצריך לטל יום בטלה טלה כיום כל
כי בזמנה יום תכוין לשם אכילה שהוא גי׳ אלהים ע׳ נטילה תכוין לשם אכל אל הוי״ה
שהוא סוד זא גם תכוין ביום נטילה בשם מאכל שהוא חיבור שם הוי״ה ואדני בשלום
אך פירוש הכונה הוא כי כבר ידעת כי בעת מותר עלמים יחרץ ונשה והיה בהם
כל הבחי׳ שהם אבי״ע ובחי׳ מדבר וחי וצומח ודומם ומכל בחי׳ מהן יש בו לפי מהן מיתר
עליהם וצריך וירד להעלותם והנה זוהר היה מבורר בו בחי׳ הנשמות עד שחטא וחזר
וירדת גם כאשר קרא שמות לכל הבהמות שלא החיות שלא ונדים שקרא שמות דומם וצומח
והעשן כי בירר והעלה לכל בחי׳ הבהמה והאנשי והזה מקריאת השמות אך דומם וצומח
לא תשלים הכל שלא נאשר לו אכילת בשר שלא הורם לו רק ירק עשב וברם לפי שבוונת
האוכלה הוא בירור הקדושה שיש באוכל הכח או חומם כפי שהוא ומתברר ומתעלה
על אכילה

ע״י אכילה כמ״ש לפי שכבר בירריםֹ אדה״ר לכן נאסר באכילתן כי כבר נתתקן זה שהיה
נספק להם שא״כ ברומם וצומח והנה זה שברר אז אדה״ר הל׳ שבררם כפי זה שראוי
להם במדרגה׳ ונשאר אך אחר שחטאו חזרו ונעשו הקליפות ואז צריכין לברר כפי העלות
נצוצות קדושה לשרשם ואמנם כללות האמור הוא כך כאשר העשן שחוררות אומות הבהמה
והיות חוץ אפר מן האדם עליו אך יותר הט׳ זה שברר אדה״ר בהיות בהמות זה שאז
נבררים עמהם אותם אשר מעשה ידי האדם ומש וכמ״ש חמורו של ר״פ בן כי הי׳ במדרגות
בהמות של עשה בראשית ולכן אפשר הואמוראים אמרו אין כחמור שלנו כחמור של ר״פ בן
יאיר כי הבהמות הטמאות אין כח באדם לברר קדושה שהם ט׳ ולכן נאסרו באכילה (ולכן
אך הטהורה יכולים לברר ואדרבה האוכל בהמה טמאה או שקץ וכיוצא בו אדרבה
תתאחז הטומאה ההיא באדם עצמו ויתאבד הקדושה אשר בו אך חמור של ר״פ
בן יאיר נתברר ע״י אכילה רק שנתתקן ועצמו כפי השפע הזמן גם נתתקן ע״י ר״פ בן יאיר
ע״י אכילה ועלה למדרגה המדרגה ואמנם אין כח לברר רק הרה״ת ולכן ע״ה אסור
לאכול בשר כי אדרבה יסתן עמו אותה המיקתו של קדשה שש לו ונשוך אחר הבהמה כי
אין בו כח לברר ואמנם נשארו עדיין אז ימי בראשית מאירות בהמות בהררי אלף
כי עלו לא יוכלו להתברר אז ונשארו כמו הנזכרים רק שנשארו בבחי׳ זה שאז נבררים
עמהם ע״י אכילה ולכן אלו וומשם לברקט ולע ואז ע״י אכילה ההיא יתבררו ונשארו
וכל זה בירור הבהמות כנ״ל אך יש בחי׳ אחרת והיא נשמות עצמן שמגולגלות בבהמה
וברומם ובצומח לפי רשעתו וגלו הם בחי׳ ששית ואמנם מציאות הטעם ובחינת הראש
כי האדם בעת אכילתו יכוין לברור אותה הקדושה אשר באכילה ההיא דומם או צומח
או בע״ח ומה שאמרתי דומם הוא כי לפעמים ימצא בבור עפר באכילה לא ידע אדם
מציאות לפעמים יש בו גלגול כנ״ל. כמ״ש לבינו והוא היה לא כן המלח הוא בין דומם
לצומח ולכן החושב מן המלח מן המתקב בשבת חייב משום קוצר: ונחזור לענין כי הלא כבר
ידעת כי כל בירור התולדות הם ע״י חכמה כמ״ש בירור הפסולת מתוך האוכל במחשבה
כל

כלל בכ״ב פקודי ולכן כוונת הבירור תהיה ע״י חכמה וכבר ידעת כי אותו רפ״ח ועלה במו״א
ולכן צריך לכוין באכילה של מזון אור א׳ שהוא בבינה ולכן צלם א׳ בינה וצירה ת
תבונה צלם חכמה ולכן וכוונה זו שאנו מפרישים רק היא חיות תמיד כוונת נוח בער א
אפילו ונשה המאוף אם תעצרו לא אוכל בלחוך כל אכלי שאתה אוכל בקדושה ובכוונה
גדולה כזו לא תחשוב כי ע״י כך אתה אוכל מאכלה שלך ואינו ש כוונה אחרת גדולה
בעשן בירור אכילת אף ומה הט״ו כוונה זו : ואם הצעיר חייב בעשו לא זכירה לכוון
אחרת שכן של ירע בעינוך אין אחרת כי ומח ע״ה היה כי אכלי שהוא אוכל תמיד בכוונה
זו עכ״ז ש כוונה אחרות גדולה זו וזה ומח״ [illegible] אך כוונה זו בסוד אור צלם
כלל והוא סוד האמור בימח והוא פלא כי הוא סוד אור אלף [illegible] ואינו כבר ידעת
כי השינויים הם [illegible] נתיבות החכמה המבררים את האכילה כי טהו במחשבה אתבררו ולם
צורת צלם שצורתם הוא כך [illegible] והוא סוד אור צלם שבה כלה ו
והנה זו הם צריך לתן לאמצע דרך ארוכה ויהיו ב׳ [illegible] ואז תחבר ו׳ אחת עם י׳ עליונה ו׳ שני
עם י׳ התחתונה כזה [illegible] ואז שאחז י״ [illegible] עליונה ו״ו שיניים התחתונים וזהו
כוונה טהור : גם תכוין בברכות [illegible] והוא כי הלא בכל אכילתך תכוין כוונה זו
טפחות תכוין אורם בערך אכילת כזית של המזון שבברכת על המזון [illegible] מתחלה תכוין
כי הלא ב׳ לחיים לחי העליון לחי התחתון ואינם הם בסוד אלו אותו האותיות בסוד
אותו רפ״ח כלל לחי עליון אבא לחי תחתון אמא [illegible] כי הם ב׳ אלפין [illegible]
[illegible] ותהא של לחי עליון צורתם [illegible] יוד [illegible] והוא כל הויה לא
בתחתוי בצורת יוד [illegible] באמצע והוא רזו ובינה שהוא [illegible] עקבא ותכוין [illegible]
אלפין אלו בצורתם הם כל [illegible] שהוא [illegible] כי טעם במחשבה אתבררו [illegible]
שהוא רזו של ב׳ אלפין אותו הכל הוא בתוך הבינה אשר בחכמה שכן ששתהם בנ
עו אחר יכוין כי הלא צריך שיהיה שורש האכילה בלחיים אלו כדי שיוכלו הלחיים
לטחון המזון שכן תכוין עוד ולתן הב׳ אלפין הכל ע״ה [illegible] כזה הצירור הזה
הראשון

הראשונים יו"ד ואלפי"ן הב' יו"ד ואו האלפי"ן הראשונים כל ל"ב נתיבות החכמה ורשי' כל הויה שנשפע כל
אותו והוא סוד אל חי כנודע הרי שורש האות הוא בחיים אלו ותבין כי ע"ה אלו הר' תלוי
שאין ממתקי' ב' אופנים אלו לפי זה חצי אלפי"ן התחתונים של חכמה וחצי אלפי' (ראשונים) תחתונים
של אימא וחצי אלפי' עליונים והוא הבן בחכמה וחכם בבינה: אמנם תבין באותו היא וחם ו
זמן ועשה עוד צריך שתבין אמנם ציור האלפין הללו נ"ה כי עם ציור האלפי"ן הב' שבורות
יו"ד ואו הכל יהיה כל חם וחם סוד נ' הויות שהם כל חם כמ"ש בע"ה אמנם תבין ושתוך הלחם
הלחם הזה כדי ובררו ע"י טחינת הב' ריחיים ויעשה הלחם ההוא רק מזון כי כאשר הקליפה הקדי'
ברוך — הקליפה אז טוחנין בפה רק מזון ואז יוצא הקדושה ונעשה שאין היוצא מן הגוף
כפי טחינתם ותבין ועשות רק מזון ע"י ב' כוונת הסוד ביותר והוא כי י' טואה ותמאי הם כל
ע"ו נ"ה יהיה הכל על רק אמנם צריך ובונת המאכל כדי שתתבאר בטל' הבושה ההוא שהוא
האכשורא ואז גם ישום ולהתברר ונך הטוב ויתפשט באיברי הנפש והוגש כל דרך ה
הנקבה עתן ותחבר ב' ציורים הנזכרים ל"ה שמספרם נ"ה עם האלפי"ן העליונים בציורי ה
השם שהוא יו"י והכל בכל פ"ר והוא סוד הבורא בגרון כי אותיות הגרון הם אח ה"ע כל
פ"ר כי הגרון הוא אוא והאבא הוא דוחה את המאכל וגרון בבית הבליעה ונמתק שם עתן
אמן אמן ונחיים רק ציור א' עליונים עם תחתונים וגם הוא בכל תיקון כי הוא סוד נשטרין האותו
שהוא בעולם היצירה שסודו של הויה שהוא כל אותו כנ"ל: אמנם תבין בכל מזון כלב ה
הנזכר יותר כנזכר כוונים ראשונים ע"ו ואחרים כוונים נ"ה ואחר' ולחם ואחר' ד"ק ואחר'
פ"ז וכל אלו כל ש"ע והוא סוד ש"ע נהורין הוא בסוד אותו כי כל כוונים אכילה תורות בסוד
אותו שהוא של הויה שהוא עשוי' ויצירה אשר כל סודו אותו ואכילה בהם וכוה ב' של ה
האלו הם בסודות ש"ע או אם נאמר שהכל ביצירה וכו' כי של הוא ס"ם והויה בסוד
ירד"ן באחוריים ירפא הרי כי של הויה הוא ש"ע עם ופרט של האור בעולמו: ע"ה
כוונת קטנות ואכילה בנתם כ"א תחבר כוונת ע"ו וכוונת נ"ה וכוונת ד"ק יהיה הכל נעשה

תרע

יכוין ואז תתחבר כוונת לחם וכוונת רק יהו"ה יעקב ועי"ז כוונת אחרות ט"ו ודו"ק : ~ ~ ~ ~
בזהר דף ג' ע"א הה"ד מקפיד על שיורי פאה מן התבואה כמה' אותל זהו"י אומר כיון שנשאר בברירה
ואוכל אשר ובב"ב בתורי פנ' שגם שנשאר פאה הוא פרי שנשאר והנה בסעודה ואין
צריך אצילות וגם בזה שטירה בברירה פנ' והנה הענין סדר האכילה וכוונת כבר נתבאר ואמנם
בהתברך המוציא תעביה ידך ומעלה בעלת המוציא ולחם יהו"ה נתון בב' צריך גם תרומה ודקדק
בה של המוציא ואמנם כוונת הברכה ועולת השלטות ובזה ע"י חנוך כמ"ש ט' היא באר
מפרנה שרים וכל עו"י ז' ע"י ירושת ג"פ שכן תבין תחלה במלת ברוך ו' ג"פ שהם ג"פ
ר"ע כתב החסר והוא סוד הפסוק ומלוי המלוי וג"פ רבינו והעולה הגבורה וג"פ ר"ע
והעולת הת"ת והנה ג"פ ג"פ הם קב"ו והנ' אותו שהם ע"ב סג"מה מלואים שהם גי'
קמ"ג וק"ב וקו' בכ ברוך נמצא ט' ע"י נ' מלואים ע"ב סג מ"ה ומ"ג ג"פ שהם אותיות
וחנוך ונתן סוד על אתה הויה אלהינו שהרי אתה הוא החסר את הכהן לעולם הויה
הוא ת"ת ואלהינו הוא הגבורה והות דרך הקיים ימין שמאל ואמצע ואת מלים אין
נ' מכור על הכיון ואז נקרא הכהן מלך העולם גם תיבת כי אחרי עליות שלשה
האבות אל הכיון אז גם המלכות שנקרא מלך העולם שתחת/ כמ"ש ט' המלכות הוא
מלך על כל העולמות שתחת/ ונמצא שהמלכות הוא מלך על ט' העולם והאחרון הוא עולה
גם עם האבות אל הכיון שנקרא גם מלך העולם כנ"ל ונעת שאו או ט"ם יונקים שם
ואומלים בדרך הענין שדרי אין ואחר יונקים שם מוציאים שם עמהם השפע והגוף אל
העולם וכבר ידעת כי העיר באמצע היה אחר התפלה הוא כסור נק' שכן ג"א גם של
אותם אלא חנוך והם העולים על האות ויון כמ"ש כי הענין בסוד נק' גם המלכות דבוקה
אחריו בחזה כנגד הת"ת שכן אחר עליות החת"ת עולה גם המלכות עמהם ויון וכבר
עלו חנוך של ז"א שהוא הראש שלו ויונק וגם המלכות ע"ד ואין צריך שיעלו נ"פ של ז"א
כי אינה יונקת רק דרך נ"ה של שכן א' וכו' ואחר שעלו כלם אל ז"א והרים ומביאים עמהם

שפע ומזון וזהו המוציא לחם וצריך לכוין בה״א של המוציא שעשו׳ בה היעקר׳ בקריאה כנזכר
והטעם כי צריך לכוין בה״ב כוונת ה״א הוא כי הבינה שהיא ה׳ עלאה ה׳ של המוציא את
ה״ג אבות וא״ת השלשה שבהם וזהו המוציא ה׳ מוציאה וזה מוציא לחם כי לחם ג׳ הויות והם
ג׳ האבות ומוציאם מן הארץ העליונה שהיא בינה עוד כוונה אחרת עם״ה ג״כ והוא ל
לכוין בה׳ של המוציא ה׳ תתאה. והיא מלכות כי אחרי קבלת המזון מלמעלה גם היא מוצי׳
לחם אל התחתונים וזהו הוא ה׳ מוציא לחם מן הארץ התחתונה שהיא מלכות לכן צריך ל
להתנר אות ה׳ דהמוציא כאלו היא מלאה ב׳ ה׳ אחרת כנגד יש כוונת המל״ה ה״א ב
בבינה ואל במלכות :

כוונה צריך שיכוין קודם שיברך המוציא תבצע בלחם ע״ג הויות והם ה׳ גבורות ה
הנמתקות בעליות החסדים מן היסוד דז״א כמו שיתבאר ואח״כ יברך המוציא :

צריך שיבצע במקום שבשלים הם ל׳ נחשבות התבואה המבררים שם הוא סוד רפ״ח
קס״א שהוא אחוריים דע״ב ס״ג מ״ה ב״ן שמושם בחיבור אחד !

צריך אדם ליזהר במאד מאד שלא לאכול אם לא בהמה וחיה ועוף לפי שרוח הבהמה
מורה שם ואם אדם אוכל אותו נתדבק במורח הרוח הבהמות ונעשה לו רשבה
ועם כי ופניים נתגלגל אין רוח באותו הבהמה וכו׳ ונדבק בו !

צריך אדם ליזהר שלא לאכול לחם הקנוי מפוטר עני ואפילו מפוטר ישראל ואפילו ב
בספק ואם קנה אדם מפוטר ישראל צריך לחקור אם הוא עשוי משראל כאשר נ
נהוגים במקומות רבים שרוב הפוטרים ישראלים !

צריך ליזהר שלא לאכול תרנוסן הנולקין מן העוף שלא אינם הקו קו״רואי אינן
שאינם עולה על השלחן שמפני הסרים אוכלים אותם !

צריך ליזהר שלא ימור בלא עטיפת הראש והיינו כובע שהטף בו ובה״כ כנוס ברסל באורך
בהכ״נ תחתונה הלחם ויטבול במלח ויבצע בלחם ומלח הם ג׳ הויות של נ׳ גבורות
לכן הם מלחים אהם רושם ... ג׳ החסדים לכן יטבול הלחם במלח וממתק ה
הגבורות

הגבורות של החסידים וכפר ידעת מעשה הנביא הלוחות בן חסרים מתברך המוציא
תחבר ידך ומעלה במלת המוציא והלחם נתן בין ב׳ ידיך ומדקדק בה׳ של המוציא וצריך
להאריך בה מעט עם הכוונה שביארתי :
כוונת מים אחרונים כבר בארץ לזמן אינם נמצאים בקונטרס כוונה אחרת שונה
קצרה והוא כי מרבה שיכוון באותיות דיודין ובאותי׳ דאלפין כשנוטל במלואו
אחד מה אותיות ותכוון הא׳ בנגדו והוא כ״ר אצבעות האחרים ומה שמצאתי כתוב
הוא זה שיכוון השם הפשוט שהם ד׳ אותיות וכנגדו ובר בנגדו והר אותיות על בהיות
מלאים במלוי ומלוי המלוי תכוון כ״ר אצבעות אחרים גם תכוון כי אהיה פשוט ו
ומלא הוא י״ד אותיות כי היד יש בה י״ד פרקין ותכוון כי הנגדו היא עיקר של טנוף
שכן בו ט׳ רשים בטלות שהוא פשוט ואח״כ המלא הר׳ אותיות כנגד ד׳ אצבעות והם
בין טפס על י״ר כו׳ : באריך בהמ״ז אם יש ג׳ אנשים תברך בהם על הכוס של יין והאחז
בה׳ אצבעותיו של ימין באופן שיהיו הכוס עומד על ג׳ אצבעות על גביהם [illegible] ויתן עיניו
בכוס ואם אין יין יברך בהמ״ז בלא יין וכשמברך בהמ״ז יניח ידיו [illegible] על גביו כמו
החזה ידיעתו על השולחן [illegible] עד [illegible] הברכה [illegible] אם הוא יחיד ואין
על ג׳ אנשים [illegible] ברכת המזון אחר נטילת ידים אחרונים יאמר למנצח [illegible] ואח״כ יאמר
אוכרה ונאמר בסוד הנועם בזוהר כי [illegible] קיימא על [illegible] בכל עת וצריך
לומר הבן [illegible] ואח״כ [illegible] ונאמר [illegible] ואמרתי
נברך [illegible] ונטול הכוס בימינו ואח״כ [illegible] וידבר [illegible] אלו בספר ואח״כ
ברכת המזון [illegible] כי [illegible] היונה של [illegible] שאותו ירצו עד [illegible]
ברכה [illegible] ואז יתשב כסא על [illegible] במשא אך הוא [illegible] נתן [illegible] ובברכת המזון
[illegible] יקרא [illegible] אחר [illegible] המזון [illegible] קורא מים אחרונים ואח״כ ישנו
ירצו ואחר כך יאמר הפלוני [illegible] אך [illegible] תקון ג׳ [illegible] לשבת [illegible] ה׳
הראשונים ומסכת שבת [illegible] ובמחשה ד׳ [illegible] ושיש ובמנשה ד׳ [illegible] וכו׳
[illegible]

שהתיקון ד' זווגות או ש"ע או"ש ואינו וכו' איזה והם ופעמים לזה היה קורא אלא פ"א וכפר
בירורם שצריך אדם לכוין בכל יום בש"ם אל ואומר גם בברכה צריך לכוין בו כי הוא בירורם ש
שבירור החסל צריך לכוין בברכה נ' לשם אל וביאורו הוא אם הוא בונה א' תכוין כי אל זה ה
הוא אל שדי ובונה ב' אל הוי"ה ובונה ג' אל אדנ"י וכן בשאר הימים כמו שהוא מבואר אצלינו ד"מ
רוורך בברכת המזון בחסל תחלת הכל אל ש"ם אדנ"י שהוא ע"ל הס' ותכוין באורם וגלוי
הגלוי שלה שהם ד' זווגות שלה הרי הכל הוא ואה אחר תתחיל בברכה ונברכה
ראשונה תכוין בכל יום אל אורח של אדנ"י בגלוי א' ובגלוי הגלוי שהוא ציון דורפא
שהם ח' זווגות והם ח' אורות וכשתאמר בא"י תכוין בש"ם הוי"ה בשעור אלהים ובברכה שני
תכוין בגלות באורה ד' של אדנ"י בגלוי מלואה והם ח' אורות אחרים כי אות תי"ן
בזמן יגיע ונברה תכוין שהיא מלואה בזה תי"ן ותחלה כל הברכה תכוין שאורה זה מ
מלואה בזה וזה מלואה לה כי בחסל היא רלה וחסירה והם באותך על הארץ ועל המזון
יכוין בש"ם אלהים והברכה הג' תכוין אל אורות במלוי והם ט' אורות ובא"י יכוין בש"ם
אל בברכה ד' יכוין אל אורה יו"ד במלוי והם ט' אורות ובא"י יכוין בש"ם צבאות ואומר
כל הכוונה אלו הם מפני כי כבר ידעת כי הס"א קאים על השלחן וצריך אדם להזהר מ
מאד בזה כי לא יכול לבלום עליו יותר משיעור ומשם ואומר בשם ברכת המזון בג'
אין כ"כ תשש כי ע"י מיין מסתלק שם ופתורת יחידי לו צריך כוונה גדולה ולכן הס"א
לכן צריך לכוין בברכה מאד והם גם במים אחרונים צריך אדם להזהר בזה בהיותו יחידי
שלא יתגבר עליו ס"א ועי' מים אחרונים יסתלקו שם ואומר עכ"ז הוא אורח ואחם עושה
עצמו ובערב אם לא יכוין בברכה ובמים אחרונים וכיותם בהיותו כו' נ' ... והם כ
כוונה מים אחרונים יכוין כי ר"ת מים אחרונים מ"א וס"ת ם' והוא סוד אהיה דיודין
פשוט ומלא ומלוי המלוי הוא ע"ב ... זווגות וכן באהיה דאלפין מ"ה זווגות א'
אחרונות ותכוין ב"ה מ"א אלו ובחוזר כח הס"א שלא ויקח יותר מן הראוי גם זה ה
הכוונה עצמה תכוין בציור ידך כשתחבר ד' אצבעות יד ימינך לצד א' יחד והאצבע
החמשי השלישי ניגדו לבדו והעקשן תכוין כי ה"ר אצבעות ביד ימין סוד ד' זווגות י' ב
בכל אצבע ובעגלו הוא א' הרי מ"א זווגות ביד ימין ובה' אצבעות ובזה תכוין אל אהיה
רוורך

אל אהיה דיודין ואח״כ ביה שמא תכוין בסוד הזהב של שם אהיה דאלפין וכל זה תכוין בהיות
אצבעות כפופים ומטה כי במים אחרונים צריך הזרם והשפל ידיו ואז תכוין ע״ד הנזכר
והנה כוונת בהכל בשמו הוא באופן אחר והוא שתכוין בשם הוי״ה ע״ד הנזכר בחול רק
כי בחתימת הברכה ראשונה תכוין אל אות יוד במלואה כזה והם ט׳ אותיות ובא״י תכוין
אל שם ע״ב במלוי יודין ובחתימת הברכה שנית תכוין אל אות ה׳ במלואה ובא״י לשם ס״ג
ובברכה ג׳ יכוין לאות וי״ו ובא״י לשם מ״ה ובברכה ד׳ תכוין לאות ה׳ יוד ובבא״י לשם ס״ג:

ברכה ראשונה של ברכת המזון תאמר כי הוא אל זן ומפרנס לכל ותכוין והשפיע ו
סוד אל שהוא עולם הראשון השרש ויש בו ג׳ אל נגד הראשון ושם הוא
אלשרי ואח״כ אל ב׳ בעולם השני שהוא אל הוי״ה והוא סוד זן והוא זה שתכוין להמשיך אותו
אל בעולם הג׳ שהוא יצירה ושם הוא סוד ה׳ ותחבר עמו אל והי׳ זן והוא אל זן ומפרנס
עשן הכוונה שאנו אומרים שיכוין אדם בסעודתו בברכת המזון של כל השבוע ובפרט
גם אל שבברכה ג׳ הטעם הוא כמו שבארנו כי תוספת שבת אנו נותן כל השבוע תוספת
שבוע ע״י החות השבת ואנו צריכין להאיר קדושה והם בכל שבוע טפן אין 3
צריכין להמשיך בכל השבוע בבה״מ כדי להאיר אותו תוספת אם הוא בנשמה ה
הראשונים וזה הוא בג׳ אחרונים יכוין להמשיך לצורך שבת הבא כנודע:

ברכת הזן בארמנו [illegible] אותם נבאר קצת בפ׳ נותן לחם לכל בשר ונל בבריאה
ראשונה ונל תכוין כי הברכה זו הוא סוד החסד ומתן הוא נל אבג
יתץ שהוא שם מ״ב שבחסד והוא סוד ועין הפרק בפ׳ פותח ונל תכוין במה שפרשו
באשרי שאנו אומרים אחר העמידה של שחרית ברכה ב׳ בפ׳ ואבות ונל במלת
אות אז תשליך המים בכוס היין כי את היא המלכות שהיא הכוס כנודע נשוב
אתפתחו במים בקרא נמשכת בכוס הברכה ותכוין בהם שהם ס׳ יודין שיש בד׳
הויות ע״ב ס״ג מ״ה ב״ן והם נל מים בכוס ר׳ ר׳ בגל השבות הוא אישיב הוא ומשיב
ונל וצריך לכוין כי הוא ד׳ ברכת המזון הם כנגד ד׳ מוחין שאנו מאירין אל המלכות
והם חו״ב חו״ג ובינה היא יסוד הגבורה ואנו צריכים ומתן לכן כל ברכה זו היא מצוות
הטובה

הטובה והמשיך הגבורות ע״י החסדים וזה אקטוב וחסר לכן תלוי הבינה הנזכרת והמשיך הגבור׳
אך לפי שעיקר ההמתקה הראשונה הם ה״ג גבורות ושאר המתוקות ביסוד לכן באו כנגדם ה׳ הטובות
בברכה בסופה ואומר עושה שלום במרומיו ויתן ברחל ושם טוב ראיו : ובברכת המזון דשבת מוסיף
רצה והחליצנו וצריך לכוין מה היא ברכה זו כי היא נגד יצירה שם הוא משתרש ואין מתפללים אלא
דשבת לזה שלום ומתפלל העולם ע״י משה כמו בחול אך יהיה בשבת תוך הכל כמו שלוש אש שלו
ויהיה והיה לזה שלום ולא יגע כמו אז הבריאה כי סוד שבת היא הבריאה : ברכת המזון כ
כבר בארנו ונאמר כאן שיעור א׳ והוא זה כי במלת הזן את הכל יכוין ב״פ זה ותשביענו במלאכי
ובינה ב׳ כל החיה ובזה ג׳ כל אורות וכן בג׳ מאחרונות ונא ע״י שהוא טעות סופר ונראה לו
ט הכוונה אלו הם בחרושה הברכה כמבואר לעיל : גם נמצא כאן כי בברכות השבת ׃
יכוין קודם שיאמר הברכה שם ע״ב שיהיה קדושה שלו על נח וזהו אחרי נח ומזרוע כוונת בהם
כבר נתבאר שהם כשם הוי״ה ובשם אורות בחול אקטוב בקונטרס שלו כתב שאין לכוון רק ב
במלוי אחת הנה וכאן נמצא שצריך לכוין בפשוט ובמלוי המלוי כיצד בברכה זו יכוין ב
באורו של אלף אלף ואח״כ פ״א וכן בעזור הברכות בחול וכן ע״ה בשבת ומזה לזו וכות
כך : ~ כאשר שותה אדם יין קודם שישתה יכוין שהוא סוד ג׳ וזין שם שבשם בן
דההין ויעשה שם בן עמנו הוא ל׳ יין והם ג׳ וזין וברם בכל חי כי הוא יין חי ונשמתנו
יכוין נשם ורוח שבבשם בן דההין שהם שם י״ו מוכר ט׳ ההין שבשם ט זה ט א׳ בגורת
ד׳ הרי הם ויחוד והם ל׳ מב׳ ושן ר״ת אלא שהוא אחר הזווג ואלו הם אותן הה׳ ׃
יודים שהם בע״ג של שמך ע״ז ובאור ע״ז זה שהם יחוד והם ל׳ ע״ב ושן יין אלא שהוא
אחרי כי הפלא הוי״ה יו״ד ה״א וזו ה״א שהם י״ד אותיות והנה הם י״ד כנגד ה׳ חסדים ו
וה״ג ובינה דשבת כאשר אדם עומד עישן בו במרע או יכוין בשם י״ה אדמ״ס וס הבת
ען כי הי׳ בעזיים וה׳ זולתו ל׳ בת ען שלא אומר ומתן עישן בו עשן בת ען בזורע ב
בימתנדים

ברכת הטוב והמטיב כשמביאין יין באמצע הסעודה תכוין טל בבהמ״ל כי הטוב ו
והמטיב שהם החסדים עליהם הוודדים ביסוד ז״א וגם הם משיקים ומחדים
אתהשן

שמתקן את הגבורות שהם סוד היין:

ברכת שהחיינו ביסוד שהוא סוד חי וקיימא בנ״פ שהם העומרות ומקריבים האורות ו
והנגמר נה״י היא המלכות שהיא סוד הזמן: //

ברכת שהכל נהי׳ בדברו שהכל הוא יסוד ומלכות תשפיע על המלכות וזהו בדברו
וכן בפה״ע פי׳ בורא פרי ביסוד העץ הוא המלכות נמצא שזהו הברכות
וש בהן ט׳ תקון כנגד ט׳ ירחין שש בה״ת תגיות ע״ב וכו׳ והם ג׳ וים גם יכוון בשתיית
המים ט׳ ירחין שהם מים ////

ברכה אחרונה על המים בנ״ש וזה שאנו מזכירין בריאות הנפשות וחסרונם
שהוא כלות כל הנבראים על המים השעה הוא כי המים הם המגלות כל
הצומחים והזרעים וכל חסרונות אדם ונבר ירעו כי בפי היסוד שהכל נשך והמים שהם
והחסדים שהם הנשמות יוצאות וכל הברואות גם צריך שתאמר על כל זה שברא להחיות כל
שאר על כל מה שברא אלא לנפש: //

פרשת ראה עצות צדקה הכוונה בסוד והי׳ מעשה הצדקה שלום כמבואר ו
והצדקה שמתן צדקה ליתן הם החסדים המשמרים שלום ומדה ואז
דין שהוא חושך כנגדם שהם בחי׳ הגבורות וממתקת ע״י החסדים ואז עושה צדקה
וזו היא כוונת מצות צדקה סוד הצדקה הם אורות צריך המצוה של הפסוק לגלות ו
ופשט של הוא פרוטה ונותנה מאחור באחור גם הר׳ היא נותנה על כל זה גם הק׳
אמר. שם אותו מיוחד אחד רגלים רגלים אחרים מגע עד החיצונים ובסוד ע״כ
צריך ליתן צדקה ומתמלא באורות ה׳ כי הוא מיוחד מאירם בסוד ה״ה והם סוד ה״ק
הוא סוד ק׳ שלוש בהם ביאור הווה והה היא ה׳ של השם ו //

פתחות תפתח את ידיך ותשפך בזהבך כנגד תרוממיהו כתרא כי ע״י הצדקה
ותחבר ברכת בדין כל בפסוק והי׳ מעשה הצדקה שלום והנה

נבאר

נבאר הפסוק ונבאר שרמזו רז"ל ועשן הצדקה אומנם ביאורו כאן הוא בעשן זה כי הלא ה
היסוד שרמזו צדק וסוד שמות צדקה של המל' הנקרא צדק ועשיית צדקה והם הדבר הוא ע
ופזר את החסדים העליונים ועשה אותם פירורים דקים ומתפזרים ע"י ההכאה כדי ליתן
ההכאה למל' ומתפזרים למל' בעשן הצדקה לא תחשוב שיתמעטו החסדים מעשר מה הם
חסרים ע"י נתינתו למל' כי אדרבה זו גם חסרון אלו ומוסיף עוד כי ע"י ההכאה נ
נגדלים כל החסדים ומתרבים אורם ואינן נגלה הוא ע"י כיבוש אצלם וזהו אמר ונוסף
עוד ומפזר שלום נקרא היסוד ינוסף וכן יהיה לו שמות צדקה כי יתעשר ומוסיף לו עוד ועוד
כשערים שיעורם בתוך של צדקה (רב) ומרבה רוב: עשן הצדקה והתפלה ולחבר שם י"ה
הנבחר עם ו"ה וצריך שיעשה הצדקה או התפלה ואמר קב"ה ושכינתיה בדחילו ורחימו
בשם כל ישראל לחבר י"ה בו"ה:

בענין הנדיבות והתרומה דאמרו ז"ל שאז היה נזהר כל כך בנשים שיהיה כל
כך נדבים ובאמתה הי' אומר ועשו ובגשש הי' מוציא בדבונו והצדקה היה נ
נותן בשמחה גדולה ובטוב לב ובסבר פנים יפות לכל ואהבה ומרחם את כל אשר בידו מעות
או לוו והיה אומר כי כל הזוזות שאדם עושה רגעים ומאירים לו בנצחו כי כל מצוה יש
לו אור אז אף ב' זמנים ובשאדם עושה מצוה מאיר בעדו האור של אותה מצוה:
בענין כוונת שחיטה אמרו מורי ז"לה והרי כתבנו לעיל כבר ידעת בענין כוונת
האכילה איך כל הנבראים שבעולם צריכין להתקן ולהעלות כל החסד
הראשון שהיה והם בסוד בירורי העולם וכמו שהיה לחזור על רפ"ב והיו נפשות
מגולגלות בבהמה ומה אותם השחיטה תהא בבהמה בכוונה אזי תעלה ותורה חן
המגולגל מעונש ההוא שם לו ויטהר לחזור ויבוא נשמת בגוף האדם כמו שהיה תחלה
וסוד השחיטה הוא שמתקשר הרוח ונשמתן הפסק והשחיטהו בשחרית הכונה
והסיר כל פגם שהוא גם אותו פגום ושלוי ומלוי רשוי בשם אהיה דיודין וש
בהם

בחם [?] אותיות. וכן אם ב' אהיה דאלפין ואם באהיה דההין הרי ג' אותיות כמשן פנים
כי אלו הם ריבוע וכמו שנתבאר לעיל בסוד ע"ב בקוד זה והיינו ע"ב דפשוט ומלוי
ומלוי המלוי דהויות דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ומלואם כמשן פנים עם ג' אותיות פנים שהם ווריון
רחמים דהויות התלוי' זה שהי' תחלה בסוד ריבוע באו"א דאהיה כנודע ואמנם יש
ב"ן אין בו ע"ב אותיות וכשתחשוב תבונה ט' השחיטה כל אלה שהם נ"ם יפק שהם אלהים
אלהים והם בגרון [?] עיקר השחיטה ותבונה כי כל אלהים נ"ם שהם נ' וחמש דנשמת
הגבורות כמו כנודע ואלו כהויות של הם חמשה גבורות וכן תבונה והוראה של נ' הויות
דגבורות ויצאו נ"פ הויות אלקים כמשן שחוטה ע"י הסרת אות הדם והבן ואירו נ' הויות
ועתה דגבורות באורח העולם ובזה תקון גם תבונה אתה כי בגרון ט' ב' שמות ושנים
כל אהיה דיודין וקנים כל אהיה דההין ע"ב אותיות קנים ושמם גם ושט כל ג"פ אדם
שהם ג"ן ריבוע ט"ם כסוד הדם של הגרון שהוא דין ועתה ע"י השחיטה ומתקיים ומתברר
הסוגים שבהם :

פרק אחר ביום ה"ה היינו והשביה [?] ה"ה ובזו ע"ד [?] שיר של דרין על
השלחן והי' [?] ודבר עמו פלוני אחד נזה [?] שאוכלים ונשחוט
אותם לשבת ונזה [?] שה סבים שנשחט אותו בכוונה זו סבין [?] קס שהוא ומלוי
דאהיה דיודין והסיר פנים מן הסכין ע"י נ' וב' שם ס"ג שאות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן נגלו
פנים עם ג' אותיות ונשתברך הברכה תבונה והגלות [?] העולם אשרים ובמארך
אור השחיטה תבונה כי השחיטה כל נ"פ [?] של כבים מ"ה עם הטלו אחד תרבגון
כי השחיטה כל [?] ונכונה אלשי"ה [?] דיודין כל [?] עם הטלו אחד האותיות [?]
כל שם [?] עם [?] כמשן [?] גם תבונה שחיטה כלה"י שהוא שם אל בפשוט ,
ובמלוי שהם בה"ם ר"ו כמשן תבל ומספר טלות ה' בפשוטים וב' מלואים ואם
טלו וכלם הרי [?] גם אנם מסמן [?] אם שמתם שאומר לו על השחיטה. עם
הטלו [?] שהם שם אל בפשוט ומלוי בה"ם ר"ו ומספר טלות הם תבל שנה.
אותיות

אורשות של עולי. אל הרי הלח והראשון עיקר כפי מה שהי' כתוב בידי שאלות ומורי ה'
על זה שעה שפי' זו שנתגלגל ביען ואחר לעין ששו נוטה בנפש אור הים ה' יגאלנו אמן:

פרסדת עופטים נזור- ומי ריישב ירוע כי הבים הוא סוד שפט העולם ב
בסוד העולם השפט אשר אומרים בי ימי השבכה שאו ימי שלשת הבים
הנקראו תשובה והנה נודע כי הבים נקרא אל דאלהים הוא הנהם בכונת עירת רה והנם
אל דאלהים הוא סוד ש"ם של שבבים ונו' ואלהים הוא נתחבר ש"ם של ז' שבבים ג
שהוא הכל אור עולם ישאר כו' ונת היום בעיר הרי ע"א והוא סוד ע' סנהדרין
וזו הוא אלהים הנצב בעדת אל עתה הם ע"א סנהדרין אך סנהדרין קטנה הם סוד רדת
הנקרא נפ' עולם השפט עתה היו כ"ג סנהדרי קטנה והוא בסוד עולי דעולי ראהיה דההין
כי אורשות תסיר הבאש הם כ"ג והם סוד סנהדרי קטנה! //// — — //

מקדרת זכירות נזרים ונזור- (ונזור) תורת אומרים ונזרים בזורע ברחל אהבה רבה! //

מזכורת לא ירבה נשים נתבאר בשער הגלגולים באורך השער יח נשים לא ירבה —!

מזכורת הזרע והאחיות והנקבה הנה הכהן הוא בחסד שהוא זרע ימין לכן ונתנו ה
הזרע הוא כהן לא בנמא ואינם ט' זה הוא בסוד ע"ב כי השם אל שבו
הוא בחסד בזרע והוא סוד הכהן והנה שם ההוא הוא אבגית"ץ והוא ל' שור עתה תשור
נפה' ותמורת אלו והוא ונתן לכהן ט' ונתן הוא בעל אבגית"ץ עם ה' אורשות ונשמתן
ותמורתו לכהן נריך ונסר פסוק זה ותבין במלת ונתן אל השם ואינם הזרע
והאחיות והנקבה ל' אבגית"ץ עם ה' אורשות והאל והנה נודע כי בשם עשן פרדנע
המנע ע' בסוד והוא בחסד כמזו והנה האחיות כנגד כ"ר ששה מינים והזרע כנגד
ל' אותיות סוד החסד שבג"א והנקבה כנגד ל' ואחרונות ששה מינים כנגדם המתחים
שהם סוד נצח הוד! //

מזכורת ראודירת הנה כבר נתבאר בשער המקיפים כ"כ סוד אלפא ביתא
ראש בח כי אין בבת והוא ני הכתר הוא אין
ראש

רזוש והורות כי הוא לבדו ש״ו שורש א׳ בפש עליון והש אשר תחתון נפרדות זמן ואינם
עכלו הענין כל ישראל וזהו עשן אש וכן עה״ז וזמשות בח׳ הם בחכמה כי החכמה שהיא
כ׳ ש״ו השורש א׳ וברא שאור הפרצוף שתחתיו הם נפרדים זמן וזהו בח׳ וכן נ״ז בבינה שהבינה
היא ל׳ נפרד וזהו שתחתיו וזהו נ״ז אותם התחתון כלם שורשם יחד א׳ כמו וזמן החסד ו
נפרד מן הז׳ התחתונים הזיקן בפשעלמה אותם השורש ז׳ של החסד הוא הענין את כלם
ביותר בלי פירוד ומשרשים יחד ונמצא כי ה׳ השורש בחסד שהוא ראשון וזהו תחתון ה׳
הוא שורש וכלם נכללים בו ומ״ש הנה השורש וכו׳ כי מן הא׳ שהיא הבינה יוצא
אור שורש של כל הה׳ הז׳ וזהו אותיות נ״ז וכו׳ וזה נראין וכו׳ שהוא החסד כי של ה׳
השורש של הו׳ שיוצאים מן הא׳ אשר יהיו ביחוד אותיות נ״ז יהיו נכללים בחסד שהוא
הכתר

הגהות כתבי מ״ש רע כי לפעמים תרד העשן לן למעלה של קליפה וזה השכל
ר״ל כי הנה הנ׳ ראשונות של הקליפה ולפעמים הם עליות חוזרת והיורד
קדשה בסוד וכו׳ שנעלם מזה ומעכן לזה נמצא כיור אפשר שנה [illegible] הסוד וכרוב עליה
את הרשה באור השוכן וזהו ל׳ עדי מ״ש כי כלם הם ל׳ עדים עד שנה ולא יהיו ל׳
כנס ונספר וק עוד ל׳ ורע כי ל׳ עדים ג״ע הם ה״ט והנה שבארץ ישראל הוא הורה
עלמא דאתגליא ועשיה והאלהות בין דבריאה גם נקוד שכינה טפח גם עליה שם טפח
נפ יעלה שם טפח הרוח בגלה ודרי מ״ש ויש ירחוב ה׳ נבלע ועל הנס שם אחר
שיבא שיח ע״י בסוד האר״י

הגהות עלה ערובה הנס״ל שם הוריע אחר קרי וכל אורות שנבדלו של קדשה
שלא שנשרש בקליפה ונתבלבלו בסוד הנבלע וחוזר והשחירת רפם
על הארץ טפח עשרה חוזרת וכו׳ עד אכרתי כתב עשרה רוים ואז עוד נח וכתב
זה כל עדים קדם שם ואחר שעלה הגדולה עוד שנה כלו טוב וזהו וירא אותו כי
כי טוב

כי טוב הוא וזה נרמז בחומר ובחטא העגל חזרו לגולם ועשו צורת שור והעגלות את יוסף
דכתיב בכור שורו הדר לו שהואיל הוציא אותן הציפורת וזה יעקב כי ערכת שער ה
הנזכרת טיפה אחר שלא בגלל החטא היו לכן שלח יוסף העגלות בגימטריא של
ערופה שהיא באה על הדם שלא נודע מי שפכו גם אלו השבטים נשפט ונקפצו על הדרך
בגלל נאמר ותחי רוח ואין [illegible] בגלל שור שהם אלו השבטים שלא נודע הדבר
אם עבר זמן וזוכרונות יעקב ותחי רוח יעקב אביהם :

פרשת כי תצא

וזכרת יפת תואר הנה ירמוז עשן הם אשר הלך השטן
ועל כי סא בחיבורא ופעם בפירודא והם היוצא למלחמה
היצר הרע [illegible] עם כח אותו בפירודא וזהו אמרו על אויביך
פי רבים ואחד בחיבורא יחיה [illegible] ואינם הבין אשר העשן צריך שיבנה אויך אמרו
רזל לא דברה תורה אלא נגד יצר הרע וכי עתה שידר הרע ומתגבר עליו נשר לו עבירה
נראה זוקפו העשן כי הוא כמה נבשות של נרשים אשר עברו בטמאו והם נרה
ואינם שרזל היוצא למלחמה היו כולם צריכים כעשן זו האיש החפץ (חיים) הירא
מהעבירות והנה כאשר ראויה בשבט יפת תואר וחשקת בה זה יורה כי נראו אותם
אשה היא שורש שרזל שלקחו שבט אותם הגוים לכן לקחה לך לאשה וגם שבית
שביו של הש שבוי בארץ והוא שמא לכן ראוי לקחתה והנה אפשר לפרש כי
הוא כי אויביך הם בזרע או הגוים [illegible] או בני ארץ עליון בפור [illegible] בני
ארץ כי הם שיפוט נפשות [illegible] בגוים וכל הם שונאים ואויבים וזה על אויביך
וזה על אויביך רבים ואחד [illegible] ה' אלהיך כנגד אויב אחר שהוא בגוים ונש ו
נשבית שבוי הוא אויב הנפש שהוא סור [illegible] שהם שבויים ביד האויב זה הראשון
וכאשר האויב הראשון ינתן בידך וזהו ושבית שביו שזהו אויב הנפש אשר הוא א
אויב הנפש אשר הוא הנשמה הקדושה אשר היתה שבויה בידך ולקחה את ראשה שתפול
אומות הרעות שבה ועשתה את צפרניה שהוא נשמות האחרות והסירה את שמלת
שביה

סבי׳ שהיא הלבש הטעה והעבירות כעשן והסירו הבגדים הצואים ואח״כ ובכתם
את זוהמה זה חנופה וזאת אומה זו עלי׳ בעשן אחרי שובר נחמה ותכלית על עומת
שהוא רק אלא שהוא רמוז שאש שהוא זמן התשובה :

מצות בן סורר ומורה הוא בגלגול נשמה כסור פרה סוררה וכו׳ כמ״ש בעשן
פרה אדומה שהיא נגד גלגולו ושם שורש בן סורר : [illegible]

מצות השבת אבידה ונתן מעשה לט אבידת אחיך רע״ע פי׳ הארי״ז בעשן
ובפרט ע״י עיבור לפעמים וצריך לחזור ושם בגלגול כי הוא
יודע צער ואור והם העוף במוצא אבידה ואינם מחזירה הזה שאין לו תקנה בעיבו׳
אחר מיתתו אך וצריך להתגלגל בגלגול ושם וזה לא רצו להעלים כי אם לא תשיב ה
האבידה לעצמך הוא שאם תחטא ותצטרך לחזור ולעלם העולם ולא יספיק לך בזה
שתעלים שהוא סוד עיבור ובר שאינם רק העלם ודבר ברור שהוא מתעלם בתוך
נשמת חבירו אך תופרח והתגלגל ושם : עוד בעשן אחר כי תלא לפעמים באיזה
נשמה הראוי והתגלגל אז נוררין על׳ שתתגלגל עם הגוף בגלגל והם זהו ושם א
אבידות אחיך אשר תאבד ממנו ומצאת והם נשמה זו צריך תיקון גדול והשלים
איזו מעשה שחסר ומה אשר לסיבתם נתגלגל בעה״ז והם הארי״ז תוה אשר
מצאו אבידה זו והשלים את עצמו ונקרי׳ עד שכבר הוא ראוי לקמת רוח ושם
כמ״ש בספר זכה יתשר והפקלו׳ וכו׳ ואם זו אבידה שמצא עדיין לא עשה הארי״ז
תיקון אלו עד שהוא עצמו מתקן ואין בו יכולת לזכות ברוח אז צריך לתקן ה
תחלה את האבידה ההוא שנתגלגל עמו וזהו לא רצו להעלים כי לא יכול
להתלבש ברוח שלו עד שיתקן ותחלה האבידה אך כי ב׳ נשמות אלו אם לא
היו׳ נורבה בישוב לא היו מתגלגלים יחד או לפעמים כאשר ששהם חסרים
מצוה אחת או יתגלגלו יחד וע״ש זה אמר בשירה שלשכבתם בשורה :

מצות

מצות שוה הכן נתבאר אצלנו בשער הגלגולים בסוד נח״ל:

מצוה מעקה נתבאר בספר רבה ע״ח בשער אבי״ע פסוק ועשית הוא שם עצמו של שם הוי״ה
ואותיות ועשית מעקה ועשית מעקה גי׳ ר״ו והרין התעלה עשה זה הוא סוד מעקה
כנודע:

מצוה חליצה הוא בסוד הגלגול מתים גלגול שאחיו יבום כשמתגלגל אחיו אחר בעולם והיה
לו ילדים כו׳ שחוזר לזה העולם אינם מתקשרים יחד הב׳ נשמות אלא הנה ומפורדים ב
העולם בין הגופים עד שיבואו כמ״ש וה׳ בתקונים ויתחברו ויתקשרו יחד אבל העשן יבום שמיבם ויבוא
יש להם תעלה רב שאינם מתפרדים הב׳ נשמות אלא מביא שמתן יחד גם לו כי חרא ורעות
שאין לו מאורה יחד ושהוא חולץ אותם מהקשר ונעל החליצה רמז על אורות הקשר ה
האורך שהיה ראוי לקשר יחד הב׳ נשמות בסוד היבום ונעשה ע״י התחתי קשרים נגרם להפרד
ומפורדים אח׳ ורמז פיה והחולץ מנעל מעל רגלו ורמז על הפירוד הנעלה. גם עשה: וירקה
בפניו ארוך צריך שיהיה רוק של אדם ואם היה בתחלה רוק מעורבים בדם יצא וכוה
נאמר טוב טעם ודעת והענין כשהאדם נושא אשה הוא נותן רוח באשה ונעשה וזה ה
השעם שארוך שאין נושא אותם כל נפש אורות הרוח והקשר בגופו ומתנוצצת עם א
אורות אדם הנושא אותם ונשארים חקוק בהכרח משליך עם אורות רוק קצת הרוח ה
החיונים ונעשה וזהו ענין וירקה שאורות רוח של בעלה שהי׳ בה בההיא פורשת ע״י
חליצה ורקיקה בו ואין זו האשה כאותם שנשאר בה רוח טו״ב חורים אלא מיד שנחלץ
היא עוברת אותם החוצה וענין הרוק הוא להראות שהוא מתפעלת ואוררת ואין יבמי
רד״ל זאת שזה מה המר׳ הי׳ ראוי לבא וכאן להיות קשר בסוד נ׳ ורינות כמ״ש ועתה
הם מתפרדים בזו ומיושה לכך היא רוקקת והענין הוא שהרוק הוא לבן רמז שמתפעלת
שתצא ברחמים שהוא רקקה דם וז יצאה שהוא דין גמור אבל אם הי׳ מעורב בו
נתבוננו רוק שהוא לבן דין ורחמים לכן יצא והענין שארוך החליצה אינם כנדרשת
מן התורה אלא מד״ס הרי היא כמותה לחוץ אסורה וכתן והנם נגין מד״ס שהוא
ומשה ממדרינה תחתונים וזו היא שאין התורה רד״ל עולם הזכר אינם יורדת אלא בעלה

שלא יורדת ומשה כנ"ש בסבא אבל ור"ס הוא"ל והוא עשיר מאד וירד ממדרגתו גם היא תרד
על כן הגונראשרי יורדת כנ"ש בסבא של וחיים ואיש אחר וזהו סוד העגל שהוא נרמז בר"ס:

פרשת נצבים

מצות תשובה העשן הנז תשובה ורע"ש אדם שלא ור עונות
והנה שלא זכה לנפש ותפי' עכ"ז הוא נותן לו לבו זמן טוב והפרש
וזהו ונפש דעשי' כי תלא נפשו מלוח איברים שס"ה נגרמים וזהו שלו נר"נ כשהאדם ח
חוטא פוגם כפי אבר שחטא ומלוח אברים ושס"ה גידין של התפי' עשיה ונפש לו נפש ד
דיצירה או בריאה או אצלות של נגולות נפשו ושל גם פגימת חטאו וזהו יודר האדם ב
בן כבו שלא כשחטא אבריו פגם ושלה כפי גזל נפשו נשמת שהיה שלמה כל העולמות ושל
של דרגין כפי שלות בן תשע ימא כשרוצה להגדל מחכיפו ידרו נר"נ ממש כי זות זה
ועומת זה עשה אלהים וכמו שש ז' היכלות בע"ב כמ"ש בן עיפש הנה שם הפרש זה שהם
עשיה או מיצירה או מבריאה ור"ש צופה רש"ע לדרגין ומקום הנירות שהרואת כשהו והנה מ
שם לו נפש ועשי' הפגם של עשה בעשי' וכתפשב בתשובה מתקן בעשי' והכן סוד תוני
כפרה שהיה ר"ה דורש עבר אדם על מצות לא תעשה ואם שש עד שמוחלין לו כ"ב שפי
שפגם בעשי' שהפרטי העולמות של תשעה כשב מחירה ומקוה ורע כי של הפגם הם
בשם חו וזהו פושעים כי בשוי ושם כי שם הוי"ה הנז' במוצלה ה' בבריאה ו' ביצירה
ה' בעשי' ור' חלקי כפרה הם כד עולמות הם הרתוח בשם הגדול כי מן י' דשם הוי"ה
הוא שם ע"ב באצלות ומן ה' הם ג' בבריאה ומן ו' מ"ה ביצירה ומן ה' שם ב"ן בעשייה
נרמזו וענין כשעבר אדם על מצות תשובה תולה וי"ה מכפר כי תכפר ה' כי בעשי'
עוררי' אותם לקליפות ור' עונש תשובה הם לשון ה"ה בעשי' כי נאחז בה קליפות לפי
זה שעבר ורע כי לפגעו תרד העשי' לקליפות של הקליפה ובר תשנו שפתגר כי נר
דקליפה ופעמים הם עמים קדושה בסוד יורד עשו מה ונגרו זה ונפרע בסוד אכשף
שבוה רשי' ונדוב עליהם את התורה בגלל הטוב והנה אפשר שינקום האדם בחטאו
והעולות השפע דעשי' בן אומעייר הקליפו' וכן ופגעו ינקה אותן בן אחרונות הקליפה

דקליפה דעשיה/ ומן עדן נגרש וירידתו דירידה בעשיה ע״ד הנ״ל ומן בריאה ביצירה כל
ד׳ תיקוני הנ״ל שהוא לו במשובה או נ״ך או נ״ר או בעשיה ונחזור לענין כי אם חטא
בנפש ועשה תשובה השיב המלכות ועשה ע״פ הרח״ו וזהו תשובה תשוב ה׳ תתאה ומלכות עם
יה עלאה בינה גם באופן שני אם הפריד הת״ת מבינה שירד לקליפה עשה מלכות עד
ה׳ עלאה בינה או עולה גם הת״ת בעלה עמה. גם באופן ג׳ יהי׳ החטא בה׳ וגם פירוד בין
תנ״ל ותרד תשובה שהיא בינה ומלכות ואז יתחבר המלכות ות״ת כי בינה ע״י ירידת
נגרות חיבורים וזהו תשובה: גם באופן ד׳ כי חטא בנשמה והפריד בינה ובין הכתר
ואז תשובה היא תשוב ה׳ עלאה בינה לכתר וגם נשמה החכמה עולה ונחזור לענין ד׳ תיקוני
כפרה הנ״ל הוא שפגם בעשיה ע״י תשובה חוזרת ועושה ונמחקים כאשר חטא בנוף
ואם חטא בנ״ת או פוגם ביצירה בת״ת ונפרד במלכות ונמחקים גם הנק׳ הנ״ל ה
הנ״ל ומן כשעשה תשובה. אז המלכות חוזרת ועושה תשוב ה׳ אך אומר הוין ה
הנ״ל שבנשמה רוצים לעלות ששם והשנים יכולים לעלות וזה תלה עד יה״כ שבאים
והבריאה ואז עולה שם תשובה תלה ויה״כ מכפר עבר מחייבי כריתות פגם
בבריאה ויום כיפורים תלה עד״ה כי שהם אומנם יכולים לעלות ועושים ועולה
עד שיבא יסורים ממרקים בסור וסור וסרש רה ולא מן הנזכר בראש הה
עבר על חילול השם פגם באצילות וגורם מות במקום החיים הנזכר שהוא א
אצילות שאינם מות ע״כ תו ולא תשובה ויסורים תלוי אך מות ממרק עולה
ועולה ממקום עד הנ״ל אך הפירוש ממרקת ומכפרת מה בנוגע מה והעונש
הכופים שיורע רבנא ומפני ומרע בו נגרים של השפע יקחוהו הקליפה כי זהו
הטרא פגם מושלות שפע אך הענין אחא אותו נבלות ותאיבין עריס
שהקליפה יקחו השפע ואותו כי אחר שיקחו אותם אז אחר בא אליה השפע בסוד
הגלות וזס תיקון שרגל שבריאה עולה ועושה תשובה במיתה ואח״כ בגלות

דפשהוא התאבק הוא כזכיות כי כאשר עשה תשובה נמנע הקליפה ומפתו השפעות
שהיא נקרא גם בערבו ////////
מנצפך כתובה סת' עשן נורה זוועות ונראה ש הפרש בין כתובת ספרדיים
והאשכנזים היה אומר מורי זל הה של טלם ש רמז נסוג ומעלה כי וכמה
צורים נשתנים צורת זוועות ובעשן צורה האלף בפרטות שעשן י' ראשים של
אלף פצורה ו' היה אומר כי ש רמז בתענוגים : אומר ראיתי למורי זל שנה הרב
רומי שיעשה ו' סת' אחת כאשר סמך ובמדויקת על הדקדוק וטרחתו של הרעב
זל ולא היה חש על הפתחות והסתומות של אורך המחזורים הנשים אותם
רק נזה ו' שיכה שינוי של כל השורות ההלכה מלים ולפי שהוא
היה רוצה וכתבם אותם בכבודו ובעצמו בתעשה
ובשבעה ובכונות הנה בעשן שער הרפא
ואותם בצורה הרבין שעטנז גץ בהן
חיה הי' מחמיר בזה מאוד
והטעם סוד תגין
כלו נתבאר אותיות
בשער טנת
עיקש

תם ונשלם : ברוך ה' לעולם : ויבנה [illegible] במהרה בבנין היכל
[illegible] ומשיח בן דוד יכון כסאו לעולם אמן